

www.burmeseclassic.com

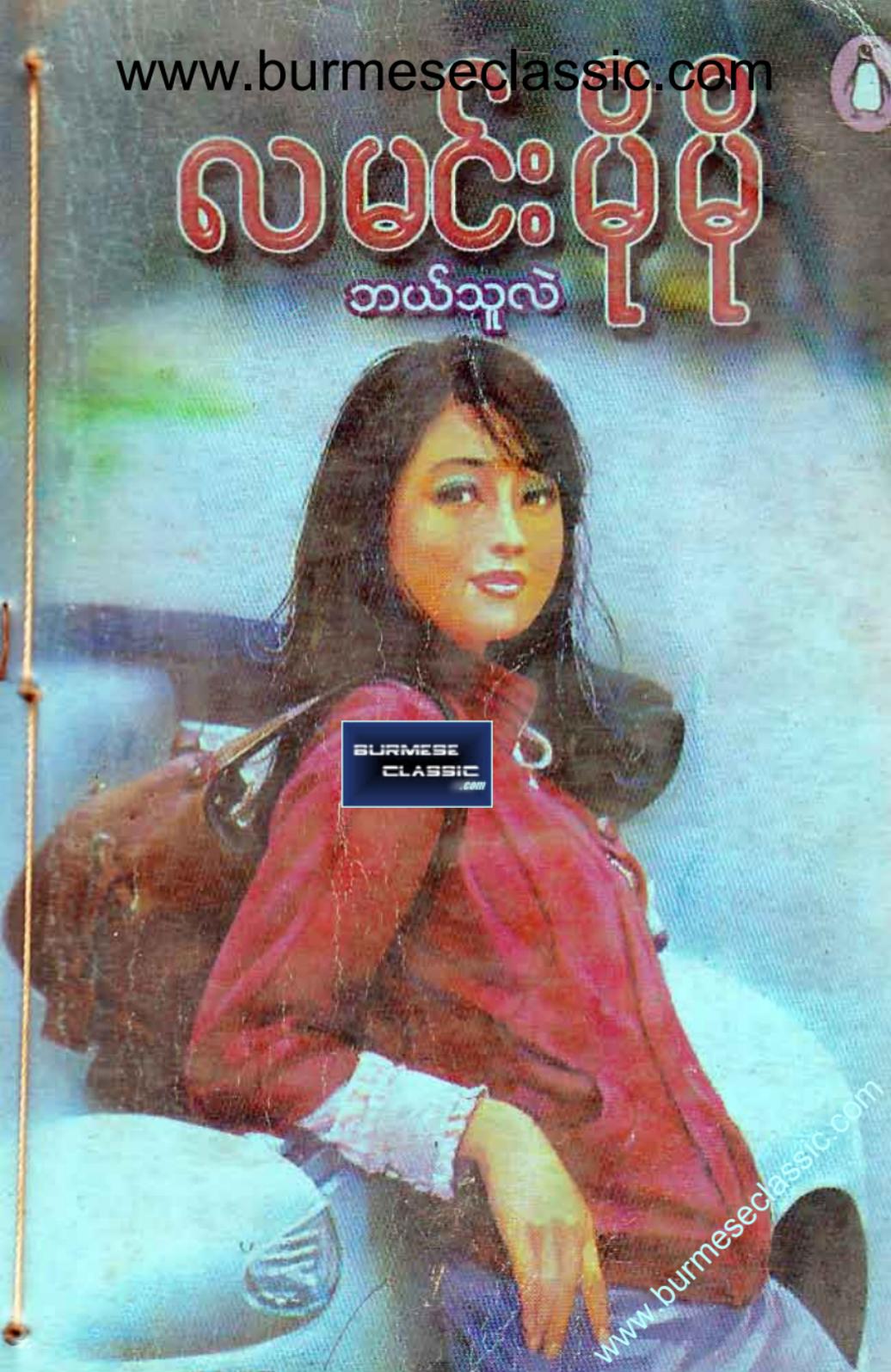

လမ်းပို

ဘယ်သူလဲ

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

လမ်းညွှန်

ဘယ်သူလဲ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၃၂၀၈၀၉

ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၆၁၀၉၉

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(ဝဇာစာပေ)၊ စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၅၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၈၉၅-၈၃

လမ်းညွှန်

ဘယ်သူလဲ/လမ်းညွှန်-ရန်ကင်း။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၈၀- စာ၊ ၁၂၁၀၈ စင်တီ။

(၁) ဘယ်သူလဲ

ဦးတန်းအရေးသားပါ။

ပြည်ထောင်စု ဝေဖန်ရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဝေဖန်ရေး
အချုပ်အခြားအာဏာ တည်ထောင်ခြင်း

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ထောင်စုကို ပုဆိန်နီ၊ အဆိုပြုနိုင်ပါ။ ဒို့များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို အောင်ယုက်ချက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် အောင်ယုက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်အလက်များအား သူ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

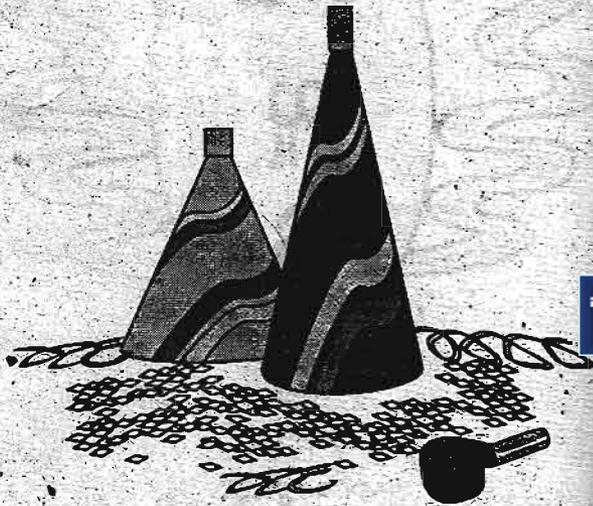
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ အေတီစီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေးကွတ်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိုတင်ဆောင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ထစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်စားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အစဉ်သားရေး
- လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည်ဖြင့်မေးရေး

သုဂံ- နိုင်ဘာလ။

မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ သွန်းသွန်းခိုက်ခိုက် ရွာနေတဲ့ ထို ညတွင် ရန်ကုန် ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အဝေးပြေးကားတစ်စီး ဇောင်းနှင့်နေခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်က ထွက်လာတာ ဘာမှမကြာ သေးခင်ကတည်းက အမျိုးမျိုးဖောက်နေတဲ့ကားပွား စစ်ကျန်ကား စုတ်ကြီးတစ်စီးဖြစ်ပြီး တုံ့လိုက် ရပ်လိုက် ဖွတ်ချွတ်မြည်လိုက် နှင့် တအိအိ ရွေ့လာခဲ့ပါသည်။

“မိုးကလည်း ရွာရတဲ့ကြားထဲ၊ ကားကလည်းစုတ်”
 “ဟုတ်ပါ!”

ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်တို့ဟာ ပွစိစိ တဖျစ်တောက် တောက်။ ညနေ လေးနာရီထွက်ရမည့်ကားဟာ စက်မကောင်းတာ နှင့် ညခုနစ်နာရီခွဲကျော်မှ ထွက်လာခဲ့တာပင်။ ကားဂိတ်မှာ မိုးထဲလေထဲ အကြာကြီး ဖောင့်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ခရီးသည်တို့ဟာ အသီးသီး စိတ်တိုနေကြပါသည်။

ရန်ကုန်ကနေ ပဲခူးကို ပြေးဆွဲတဲ့ကားမို့ ပုံမှန်ဆို ရင် ကားထွက်လာတဲ့အချိန်ဟာ ပဲခူးကိုရောက်ပြီးသားအချိန် ဖြစ်နေသင့်တာ။ ခုတော့ လမ်းခရီးမှာ မိုးကြောင့် ခရီးဖင့်တာနှင့် အခါမကောင်းလို့ ခရီးဖင့်တာတို့ကြောင့် ပဲခူးမြို့သို့ ခရီးဆုံးကို ညအချိန်မတော် ဝင်ရတော့မှာပင်။

“မိုးက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရွာနေရတာလဲ”

“မုန်တိုင်းသေးသေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ရေဒီယိုက ကြေညာ ထားတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“ဟေ့ ... မင်းတို့ကားက ဒီထက်မြန်မြန်မောင်းလို့ မရ တော့ဘူးလားကွ”

ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က စိတ်မရှည် လက်မရှည် ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ရာသီတုကလည်း ဘကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ဒီမိုး ဒီလေနဲ့ ခပ်မှန်မှန်သွားမှ တော်ရုံကျမှာပျ”

ကားစပယ်ယာက တုံ့ပြန်သည်။

“ခပ်မှန်မှန်သွားမှ တော်ရုံကျမှာမို့လား၊ မင်းတို့ကားက ဒီခပ်မှန်မှန်ထက် အရှိန်ပိုတင်လို့ မရတော့တာလား”

“ဒီလောက်သည်းသည်းတဲ့မိုးထဲ အရှိန်နဲ့မောင်းရင် အန္တရာယ် ရှိတာပေါ့၊ ဘကြီးရ”

“ဒီလောက်သည်းတဲ့မိုးနဲ့ လာကြိုကြိုကံနေတာကိုက မင်း တို့ကားထွက်ချိန် မမှန်လို့ပေါ့ကွ၊ ပုံမှန် လေးနာရီလောက် ထွက်ခဲ့ရင် ဒီမိုး လွတ်ကောင်း လွတ်နိုင်သေးတယ်”

“ကားမထွက်တာတွေ တမင်တကား မထွက်တာမှ မဟုတ် တာ ဘကြီးရ၊ ကားကိုပြင်နေရတာ ဘကြီးအမြင်ပဲလေ”

“မင်းတို့ကားလိုင်းက ကားတွေကလည်း စုတ်ပါကွာ၊ ကားသစ်လေး ဘာလေး လဲဖို့စိတ်ကူးမရှိကြဘူးလား”

“စိတ်ကူးတော့ ရှိပါတယ် ဘကြီး၊ ငွေသာမရှိတာ”

နောက်ဘက်ကျကျ ခုတ်ခဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ လင်မယားစုံတွဲက စပယ်ယာလေးရဲ့စကားကို ပြုံးတုံ့တုံ့။ ကားပေါ်မှာ လူကျဲကျဲပဲပါကာ တယောက်တည်း တစ်ခုထိုင်ပြီး ဘာမှမမြင်ရတဲ့ ပြတင်းအပြင်ဘက်ကို ငိုငေးပါလာတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုး သမီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာပါသည်။

“လမ်းမီးတိုင်တွေပါ ပျက်နေတာပျ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အပြင်ကို ဘာမှကို မမြင်ရတာ၊ ရှစ်မိုင်လမ်း ဆုံလောက်တုန်းကတော့ နမ့်မိဆင်းစားသောက်ဆိုင်က မီးလင်းနေတာ တွေ ခွဲရသေးတယ်၊ ဒီဘက်မှာတော့ လမ်း မီးတွေပါပျက်ပြီး မောင်မညီးနေပြီ”

ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံ အပိုင်းလေးက မှာတံဆိပ်ဆိုင်ဟောင်း နမ့်မိဆင်းစားသောက်ဆိုင်တို့နားမှာ မီးရောင်နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့ရ တာပင်။ မိုးကသည်းသထက်သည်းစား မိုးကြိုးတွေပစ် ယှုပ်စိး

တွေ့လက်၍ ရွာတဲ့မိုးကလည်း ရေပါလွန်းတာကြောင့် ကားမောင်းရတာကိုပါ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတာပါ။

“ခုလောက်နောက်ကျနေမှတော့ မထုံးတော့ပါဘူး၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ ပဲခူးကိုဝင်ဝင်၊ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဖြည်းဖြည်းသာမောင်းပါတော်”

ပဲခူးထိလိုက်ပါမည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်လျှင် တစ်ကားလုံးပင် ထောက်ခံခေါင်းညိတ်လျက် ဘုရားစာပင် ရွတ်ဆိုတဲ့သူက ဆိုလေသည်။ ပိန်းပိန်းပိတ်မှောင်မည်းနေတဲ့ တစ်မျှော်တစ်ခေါဲထဲ ဘတ်စ်ကားမီးကလည်း ဆေးဆေးထိုးမခွဲနိုင်တော့ပါ။

ရှေ့ကို ဆေးဆေးလှမ်းလှမ်း မမြင်ရနိုင်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနေရတဲ့ကားထဲတွင် ရုတ်တရက် ...

“အား ... အမယ်လေး”

အော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သံကြောင့် အားလုံးအလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဒရိုင်ဘာက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“အစ်မ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

စပယ်ယာလေးရဲ့ အမေးစကားက ပျာပျာသလဲ အလန့်တကြား မေးလိုက်လျှင်

“အား ... ဖိုက် ... ဖိုက် ... ကျွန်မဖိုက် ...”

“ဗျာ ... အစ်မ ... ဖိုက်နာလိုလား !”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ... အမယ်လေး ... အား ...”

“ဆရာရေ ... ဒီမှာ ဖိုက်နာလိုတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း”

“အာ ... ကောက်ကာငင်ကာကွာ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးသည် ရှေ့ခုံရဲ့ကျောမှိုတန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း နောက်လက်တစ်ဖက်က ဖိုက်ကိန်ပုံရင်း အကြိတ်၍ ခပ်စိုးတိုး ညည်းညူလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက နေ့စေ့လစေ့လား”

“လ ... လတော့ မစေ့သေးပါဘူးရှင်”

“အို ... ဖိုက်က အချိန်စေ့လို့ နာတာပေါ့၊ ကားဆရာရဲ့၊ အချိန်မစေ့သေးရင် ဘယ်ဖိုက်ကနာလိုတုန်း၊ ဘယ်လိုလဲ ကလေးမ နေသာရဲ့လား”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဘယ်နားရောက်နေလို့ ရောက်နေမှန်းတောင် မသိတဲ့ကိစ္စ၊ အရေးထဲ ခရီးသည်က ဖိုက်နာနေလိုက်သေးတယ်”

“အို ... ဘယ်သူကတော့ နာချင်မတုန်း၊ ကားဆရာရဲ့၊ ဆေးရုံ ဆေးခန်း ဆရာဝန်လက်ထဲပဲ လူတိုင်း ဖိုက်နာချင်တာချည်းပေါ့၊ မတတ်သာလို့ လမ်းခရီးမှာ နာလာတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ငါ့ဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီးဟာ ကားဒရိုင်ဘာ
ကိုလည်း မကျေမနပ် ပြန်ပြောရင်း နောက်နားကနေထဲက
ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိရာ ရှေ့ပိုင်းကို လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။
အမျိုးသမီးသားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“နေသာရဲ့လား သမီး”

“ဝိုက် ... ဗိုက်နာလိုက်တာ အဒေါ်ရယ်၊ အခု ဘယ်များ
ရောက်နေပြီလဲဟင် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ကားဆရာ ... အနီးအနား ဘာတွေတွေ့ရသလဲ၊ အယ်
နားရောက်နေတာလဲ”

“ဘာမှကို မမြင်ရတာ အဒေါ်ကြီးရ”

မီးတထိုးထဲမှာ မိုးတွေကသာ သည်းသည်းထန်ပိတ်
နေသည်။

“ခန့်မှန်းခြေပေါ့ မောင်ရင်ရယ်”

“လေယာဉ်တွေင်းတော့ ကျော်လာပြီ”

နောက်ဘက်နားထိုင်နေတဲ့ လင်မယားစုံတွဲထဲမှ ...

“ကျွန်တော်တို့က ထောက်ကြံ့ဆင်းမယ်နော်”

“ထောက်ကြံ့ဆင်းကြမယ် ... ဟုတ်လား။ ထောက်ကြံ့ပါ
သေးလား”

“ငါလည်း ထောက်ကြံ့တော့”

ငါ့ဆယ်နားနီး အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်က
လည်း လှမ်းအော်ပါသည်။

“ကလေးမ၊ ညည်းကကော အယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်မ ပဲခူးအထိ သွားမှာပါ”

“ဒုက္ခပါပဲနော်၊ ညကြီးမင်းကြီးများ မပေါ့မပါးနဲ့ အဖော်
မဝါ ထွက်လာရတယ်လို့ မိန်းကလေးရယ်”

“ကျွန်မလည်း ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကားအချိန်မှန်ထွက်
မယ် ထင်တာပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ လေးနာရီထုန်းကတော့
လင်းလင်းချင်းချင်းမိုးလား၊ မောင်ရီပျိုးတာနဲ့ ဝင်ပြီ ရောက်
ပြီ တွတ်ထားတာပါ၊ အမယ်လေး ... ကျွတ် ကျွတ်”

“အဖော်လည်းမပါ၊ အကဲစွန့် လာတာလဲကွယ်”

“ကျွန်မအဖေ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့
တာပါ၊ အဖော်ခေါ်စရာလည်း မရှိလို့ပါ”

“ညည်းယောက်ျားနယ်၊ မိန်းမ ဒီအခြေအနေကို တစ်ယောက်
တည်း စိတ်ချရလက်ချ လွတ်စရာလားအေ”

မိန်းကလေးသည် “အိ” ခန့် တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ကာ
ဝမ်းပန်းတနည်း အရှိက်ထိသွားပုံနှင့် တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင်
ငိုချလိုက်ပါသည်။ နှုတ်ကတော့ ဘာမှမပြောသော်လည်း မိန်းမ
ကြီးရဲ့စကားက သူ့ခမျာကို ချက်ကောင်းထိဆဲလို ခံစားသွားရ
စေမှန်း မိန်းမကြီးကလည်း နားလည်လိုက်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့အေ၊ အားတင်းထားလိုက်ပါ၊ သုတ် ...
သုတ် မျက်ရည်တွေ၊ မှန်းစမ်း ... ဟင် ! ... လိုယ်တွေ

လည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလို့ပါလား မိန်းကလေးရယ်၊
နေလည်းမကောင်းပါလား”

နောက်နားက လင်မယားစုံတွဲထဲမှ ယောက်ျားလုပ်
သူဟာ လက်နှိပ်ခတ်မီးနှင့် ကားရဲ့မှန်ပြတင်းမှ အပြင်ဘက်ကို
အလင်းရောင် ထွင်းဖောက်နိုင်သလောက် မီးထိုးပြီးကြည့်နေပါ
သည်။ ဇနီးသည်ဖြစ်သူက ယောက်ျားလုပ်သူကို အသာလက်တို့
ရင်း ...

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... ဟိုအမျိုးသမီးက ကိုယ်တွေ့လည်း
ပူပြီး ဖျားနေသေးတာတဲ့၊ သနားပါတယ်”

“အေးကွ၊ သူ့ဒီမိုက်နဲ့ ဒီမိုးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ”

“အစ်ကို နည်းနည်းကြည့်ပေးလိုက်ပါလား”

“ကြည့်တာကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြည့်ရုံအပြင် ဒီကား
ပေါ် သူ့ကို ဘယ်လိုဖြုတ်စောင့်ရှောက်နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်နား
ရောက်နေသလဲ ကြည့်ရဦးမယ်၊ ကိုယ်ထင်တော့ ကိုယ်တို့
ခြံနား မဝေးတော့ဘူး မိန်းမရဲ့”

ထိုစဉ်တွင် ရုတ်တရက် ...

“ကျွီ ... အိ ... အိ ... ဂျုတ် ... ဂျုတ် ... ဂျုတ်”

ဘတ်စ်ကားကြီးဟာ အိပ်ပဲ့နှင့် ထိုးရပ်သွားပါတော့

သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဂရီး ... ရီး ... ရီး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးသံတို့ကြားတွင် ကား
ဒရိုင်ဘာက သူ့ကားကြီးစက်ကို ကြီးစားဝမ်းစား ပြန်နိုးထလာ
အောင် နှိုးနေပါသည်။

“ကားပျက်တာလားဗျို့”

“ဘုရား တရား သံဃာ၊ လေကြီးမိုးကြီးထဲ ကားမပျက်ပါ
နဲ့တော်၊ ဘေးဘီ ဘယ်ကိုမှ ဘာမှမမြင်ရတဲ့ နေရာကြီးမှာ
ကားမပျက်လိုက်ပါနဲ့တော်”

“ဂရီး ... ရီး ... ရီး”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ကားက ဘာလဲကွ၊ ကားသာ
ဆိုတယ်၊ တစ်လမ်းလုံးလည်း လှည်းလို တအိအိ ဆွဲလာပြီး
ဖျံမရောက် ဒီမရောက် နေရာကျမှ လာပျက်စရာလားကွ၊
တောက်”

“ဒါ ... ဘယ်နားလဲ၊ ဘယ်နားလဲ”

“ဒါထောက်ကြည့်၊ ခင်ဗျားတို့က တစ်ဆိတ်လောက် တိတ်
တိတ်နေကြစမ်းပါဗျာ၊ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ... တောက်”

“ဂရီး ... ရီး ... ရီး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း စွတ်နှိုးနေ၊ ခုလောက်ရှိ ဘက်ထရီ
လည်း ဆားကုန်ပြီး သေလောက်ပြီ”

“တောက်”

တစ်ကားလုံးမှာပါသမျှ လူတို့ဟာ ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောချင်တာ ပြောနေကြပြီး အမျိုးစုံ ရေတွတ်သည်းညှုနေကြသည်။

“အမယ်လေး ... အမေရော့ ဘုရား ... ဘုရား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဟဲ့ ... ကလေးမ၊ သိပ်နာနေတာလား”

“အမယ်လေး ... နာလိုက်တာ ... အား”

ကားထဲက ခရီးသည်မိသားစုတစ်စုထဲမှာ ခြောက်နှစ်အရွယ်လောက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာသေး၍ ထိုကလေးငယ်ဟာ မောင်မောင်မည်းမည်းနှင့် လူကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူကြွပွက်ကြွ ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲ အသည်းပေးကာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်ပါတော့သည်။

တစ်ကားလုံးဟာ ရေဖွတ်ဆဲလို အသံမျိုးစုံနှင့် ဆူညံခြင်းထဲ ခပ်နေတော့တာပင်။

“မိန်းမ ... ငါတို့ ဒီနားပဲ ဆင်းကြစို့ဟေ့”

“အိမ်နားရောက်ပြီလား အစ်ကို”

“ဒီရှေ့နားက ဦးအောင်လှတို့ မွေးမြူရေးခြံပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကြက်တွေ ဝက်တွေ အနံ့ရသလိုပဲ၊ ကိုယ်တို့ ဒီကနေဆင်းပြီး နည်းနည်းလျှောက်သွားလိုက်ရင် ကိုယ်တို့ခြံနီးပြီးပဲ၊ ကားကလည်း ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး၊ စောင့်နေရင် အလကား”

ပဲ၊ ထီးလည်းပါသားပဲ၊ မိုးထဲလေထဲ ရွှဲလည်းခဏပေါ့၊ ကိုယ့်အိမ်ရောက်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် နားထိုင်ရဦး”

ပြောရင်း အမျိုးသားက ရှေ့ဘက်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးထံ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကားက တတယ်ပျက်ပြီထင်တယ်၊ လူတွေ ဒီလမ်းခုလတ်ကြီးပေါ်မှာပဲ ဘယ်လောက်များ ကြာကြာနေရမလဲ မသိဘူး၊ ဒီအမျိုးသမီးအတွက် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ သူ့ပုံစံက မွေးတော့မယ့် ပုံပဲ”

“သနားပါတယ် အစ်ကို၊ သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားရအောင်လော့၊ သူ မွေးတော့မယ် ဆိုရင်တောင် အိမ်မှာမွေးပေးလိုက်လို့ ဖြစ်တာပဲ”

အမျိုးသားက စဉ်းစားရင်း ...

“သူ့လည်း အဖော်က မပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ အိမ်မှာပဲ မွေးဖွားပေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ထားပေးနိုင်တာပဲ၊ လိုအပ်ရင် မနက်ကျမှ ဆေးရုံပို့ပေးတာပေါ့၊ သူက ပဲခူးထိသွားမှာလို့ ခုနပြောသံကြားတယ်၊ နောက်နေ့မှ သူ့သွားမယ့်ဆီကို အကြောင်းကြားပေးရင်လည်း ကြားပေးတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီပေးလို့ရတာပဲ၊ ကားပေါ်မှာ စောင့်နေရုံမှာထက်တော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုအဆင်ပြေမှာပါ”

ကားပေါ်မှာလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံ
တွေက ပိုပြီး ဆူညံလာသည်မှာ လေသံမိုးသံနှင့် လုံးထွေးနေသည်။

“က ... မိန်းမ ... ထ၊၊ ထီးအသင့်ထုတ်ကွာ”

ဘေးခုံမှ လူကြီးကလည်း ထ၊ရပ်ရင်း ...

“ကျုပ်လည်းဆင်းမှ လှမ်းသေးပေမယ့်တော့ လျှောက်ရ
မှာပဲဗျို့။”

“ဒီမှာဗျာ၊ အားလုံး တစ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ဆူညံနေ
တာပဲဗျာ၊ ဦးနှောက်ခြောက်ရတဲ့ကြားထဲ ကိုယ်နေရာကိုယ်
ထိုင်နေကြဗျာ၊ မိုးတိုးမတ်တတ်နဲ့ လုပ်မနေကြပါနဲ့၊ ငြိမ်
ငြိမ်နေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေပေးကြပါ။”

ကားဆရာက ထ၊အော်ပါသည်။

“ဒီမှာ ကားဆရာ၊ ကျုပ်တို့က ဆင်းမှာဗျာ၊ နီးနေပြီ၊ ဒီက
ပဲ လျှောက်လိုက်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကား ကောင်းတဲ့
ထိ မစောင့်တော့ဘူး။”

“ဒီထောက်ကြွဆင်းမှာ ဘယ်နယောက်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ဆင်းမယ်”

“သုံးယောက်လား စုစုပေါင်း၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်တွေ နီးတာ
သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျာ ... ရှေ့က ကိုယ်ဝန်ဆောင်
အမျိုးသမီးကို တြည့်ရတာ မွေးတော့မယ်ထင်ပါတယ်၊
သူ့အနေနဲ့ ဒီကားပေါ်မှာ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါ

တယ်၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ၊ ယောအိ
ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီးပါ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကျွန်တော့်ခြံ ကျွန်
တော့်အိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး သူ့ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်
အောင် ကျွန်တော့် မွေးဖွားပေးနိုင်ပါတယ် ...

ကျွန်တော်အဖို့က သူ့ရဲ့ပြဿနာ သူ့ရဲ့အန္တရာယ်
ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမှာ သက်သက်ပါ၊ ဒီစော့
ဒီကညီမ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်၊ နောက်နေ့
မနက်မှာကျမှ အိမ်ကို လှမ်းအကြောင်းကြားပေးတာမျိုး
လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လူနာတစ်
ယောက်ကို ကူညီကယ်တင်ပေးဖို့ပါပဲ၊ ခုမှတွေ့ကြတဲ့
သူတွေချင်း ယုံကြည်ရင် လိုက်ခဲ့လို့ရပါတယ်”

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးက ဝေဒနာကို အံ့ကြိတ်
ခွံ့မဲ့နေရင်းက ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်နှင့်သပ်ကာ နောက်
ဘက်နားက ဆရာဝန်စုံတွဲကို အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်
ပါသည်။

“မယုံကြည်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွတ် ...
ကျွတ်၊ ဆရာ ... ကူညီပါ၊ ကျွန်မကို ကူညီပါရှင်”

“ကူညီပါမယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ဆင်းကျန်ရစ်
ခဲ့လော့၊ မိုးမိတာလည်း ခဏပေါ့၊ အိမ်ကျတော့ ငွေးထွေး
သွားမှာပါ”

“ကျေး ... ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“သူ့ကို ဘယ်လိုသိမလဲဟင်၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား”

ဘေးက အဒေါ်ကြီးအမေးကြောင့် ဆရာဝန်စုံတွဲနှင့် အတူဆင်းမည့် အသက်ငါးဆယ်နီးပါးအရွယ်လောက် ထောင်မောင်းကြိုခိုင်သော အမျိုးသားကြီးက ...

“ကျုပ် ချီသွားပွေ့သွားပါ့မယ်၊ ဒီက ဒေါက်တာတို့အိမ် အထိကူးပြီး ဝိုပေးပါ့မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟင်”

“ဖြစ်တယ် ... ဖြစ်တယ်၊ ကံ ... ငါ့ညီမ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမနေနဲ့၊ ကျုပ် ချီပွေ့သွားမယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

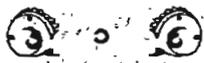
ကားပေါ်က တခြားလူတွေလည်း တခြားအကြညာက် မပေးနိုင်၍ အားလုံး တိတ်ဆိတ်တာ ဆင်းကြမည့်သူတွေကိုသာ နေရာရှင်းပေးရင်း ကြည့်နေကြပါသည်။ အမျိုးသားကြီးရဲ့လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်တို့ကို ဆရာဝန်နဲ့နီးက သယ်ကာ သူက ထီးစာစီချောင်း။

ဆရာဝန်က ပခုံးမှာ သူတို့ရဲ့အိတ်ကိုလွယ်ကာ ထီးကြီးကပ်ချောင်းကိုဖွင့်၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကို ချီပွေ့ထားသည့် လူကြီးကို ထီးမိုးပေးရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက် အားကိုးနှင့် ကားဆီမှ ထွက်ခွာကြပါသည်။

“ကံ ... သွားပြီဗျို့”

ကားပေါ်က လူတွေဟာ မီးရောင်လေး မလက်တလက်နှင့် မိုးသည်းမည်းမှောင်ထဲ တိုးဝင်သွားတဲ့ လူတစ်စုကို ကားပေါ်မှ ငေးမောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

၂၀၀၉ခုနှစ်.....။

“တီးတောင် ... တီးတောင် ... တီးတောင်”

လူခေါ်ဘဲလဲကို အဆက်မပြတ် နှိပ်သံကြောင့် ဒေါသဉာဏ အိပ်ခန်းထဲမှ အလန့်တကြား အပြေးအလွှား ထွက်လာသလို မီးဖိုဘက်မှ ခိုင်ခိုင်ကလည်း အပြေးထွက်လာပါသည်။

“တီးတောင် ... တီးတောင်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ခိုင်ခိုင်က တံခါးမကြီးရဲ့ ချောင်းကြည့်မျက်မှန်ဘီလူးကလေးမှ ချောင်းကြည့်ရင်း ...

“ချစ်တုံးလေးပါ အန်တီ”

“အောင်မယ်လေးဟယ် ... သူက ဘယ်လိုများဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ဘဲလဲကို အဆက်မပြတ် တီးနေတာလဲ၊ တကတဲတော်၊ ရင်တောင်တုန်တယ်”

ခိုင်ခိုင်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် တံခါးဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်”

အပြင်မှာရပ်နေတဲ့ “အမရ”က တံခါးဝမှာပေါ်လာတဲ့ သူ့မေမေနှင့် ခိုင်ခိုင် နှစ်ယောက်ပူးကို တအံ့တဩ လက်ညှိုးလေးညွှန်ရင်း ...

“မေမေနဲ့ ခိုင်ခိုင်က တံခါးဝမှာ နှစ်ယောက်ပူးကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အမယ် ... သူက တအံ့တဩ မေးရတယ်ရှိသေးတယ်၊ ညည်းက ဘဲလဲကို အထိတ်တလန့် တီးနေတာကိုး၊ ဘာတွေများ ဖြစ်လာလဲလို့ အိမ်ကလူတွေ အလန့်တကြားဖြစ်ရတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကဲ ... ပြော”

အမရက အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ကာ ဖိနပ်ဖိရိုလေးရှေ့ဖိနပ်ချွတ်ရင်း ...

“အောင်ပွဲပေါ့ မေမေ၊ ဟိုကောင် အောင်ပွဲပေါ့”

“အောင်ပွဲက ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“ဟိုကောင် ဆေးလေလည်း ပါတာပဲ”

ဒေါသဉာဏ ပြုံးရယ်ရင်း ...

“အမယ်လေးနော်၊ ငါ့သမီး အချစ်တုံး အပြစ်မမြင်တဲ့လူ သူငယ်ချင်းထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကျေနပ် ပါလား။”

“ဗဟုတယ်လေ မေမေရယ်၊ သူ့ အစားလစ်လို့ သမီးက အောင်ပွဲနဲ့ ပြန်ရတာပေါ့။”

“ဪ ... အခု အောင်ပွဲနဲ့ ပြန်လာတာလား။”

“ဗဟုတယ် မေမေ။”

“အောင်ပွဲမှာရော ကားပါလို့လား။”

“ဘယ်ပါမလဲ၊ သူ့အဖေက သူ့ကို ဘယ်တုန်းက ကား ပေးလို့လဲ။”

“အဲဒီတော့ ခု ခာယ်လို့ပြန်လာကြတာလဲ။”

“အဲဒါပေါ့ မေမေရယ်၊ သမီးက မြို့ထဲနဲ့ရှစ်မိုင် အဝေး ကြီး ကားငှားစီးပြန်ကြပါမယ်ဆိုတာ သူက မဟုတ်ဘူး၊ ဘတ်စ်ကားပဲ စီးမယ်တဲ့လေ။”

“အမေရ”က စုပုပ်ပုပ်ပြောရင်း အောင်ပွဲကို ထိုးချင် တဲ့မျက်စောင်းကို လေထဲကိုသာ အကောင်အထည်မဲ့ ပစ်လွှတ် ထိုးလိုက်ရပါသည်။ အဲဒီအောင်ပွဲနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှများ ကြည့် ကြည့်သာသာ အပေါက်အလမ်းတည့်တည့် ပေါင်းသင်းလို့ရမှာပါ လိမ့်။ ဝေလနဲ့လည်း တစ်ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုသာဆိုတယ် တခြားစီး၊ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက် ပြောင်းပြန်ပင်။

ပုံစံအသွေးအမွှေးကို ကြည့်မလား။

ဝေလက ရုပ်လက်ထိုး ရုပ်လက်ရှည်လေးတွေကို စတိုင်လ်ကောင်းဘီရှည်လေးနှင့်ဖြစ်စေ မိုးတွဲပုဆိုးလေးနှင့်ဖြစ်စေ တွဲဖက်ဝတ်ကာ သန့်ကြော့နေတတ်သလောက် အောင်ပွဲကတော့ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းကောင်းဘီကမတက်။ တီရှပ်တွေကလည်း များသော အားဖြင့် သစ်သစ်တောင်တောင်မဟုတ်ဘဲ လည်ပင်းအရွဲနှင့် ဖိုသီဖတ်သီ နွမ်းနေပြီတွေက များသည်။ ဖိနပ်ဆို ဝေလက ရှူစ် တွေးကတ္တီပါခြေညှပ်တွေနှင့် သန့်သန့်လေးရှိသလောက် အောင်ပွဲ က Kito ခြေညှပ်ဖိနပ်တို့ Schuhl ခြေညှပ်တို့ အထိုက်အလျောက် တန်ဖိုးရှိပေမယ့် ပုံစံက ဂျပန်ဖိနပ်ဆန်ဆန် မလှပပေတွေ ပွဲမတိုး တွေကို ဒူးပေ ဒါပေ မဆေးမကြော မကြားစက်အောင် စီးတတ် သည်။

အပြောအဆိုကို ကြည့်မလား။

ဝေလက နှုတ်ခမ်းပါးလေး တွန့်ဖြိုးပြီး စကားပြော ညက်ညော ရှည်မွန်သလောက် အောင်ပွဲက ဒုက္ခနုလန့်ခွစာ။ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာချိုမသွေးတဲ့ ဘဝမှာ သူ့မိဘ ကိုတောင် သူက စကားပြောရင် ခေါင်းကိုင့်ပြီး ရုပ်အတည်ပေါက် နှင့်။ မိဘရယ် သားသမီးရယ်လို့ ချွဲနဲ့ တာပင်မရှိ။ မှန်စောစော မာပြတ်ပြတ်နှင့် ရွယ်တူတုန်းတူ အပေါင်းအသင်းအပေါ်ဆိုရင် ပိုဆိုးတော့သည်ပေါ့။

မနက်က သင်တန်းကိုရောက်ပြီးမှ ဝေလထဲက ဖုန်းလာသည်။

“အမရ ... ဤ ဒီနေ့ အတန်းလာမတက်ဖြစ်ဘူး၊ နင် အပြန်ကျရင် အောင်ပွဲနဲ့ တူတူပြန်လိုက်တော့”

မြို့ထဲက ကွန်ပျူတာသင်တန်းကြီးတစ်ခုမှာ အောင်ပွဲ နှင့် ဝေလကတော့ ဆော့ဖ်ဝဲအင်ဂျင်နီယာရင်း သင်တန်း တက် နေကာ အမရကတော့ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း တက်နေတာပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဝါသနာအရ တက်ကြွတာဖြစ်ပြီး အမရက တော့ ကျောင်းအပြီး တခြားပညာရပ်တစ်ခုခု ထပ်တက်ချင်တဲ့ အခါ စီးပွားရေးပညာနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကိုတော့ စိတ်မဝင်စား တဲ့အတွက် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေထဲကပဲ တစ်ခုကို ရွေးတက် လိုက်တော့တာ။ မယ်မယ်ရရတော့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိလှ။ ဟို ကောင်တွေနဲ့ အသွားအပြန် အချိန်တူမို့ အတူသွားလာလိုလည်း ရတဲ့အားသာချက်ကြောင့် သူတို့တက်တဲ့သင်တန်းကျောင်းမှာပဲ မတူတဲ့ တခြားဘာသာရပ် တက်ဖြစ်လိုက်တာပါ။

မနက်ဆိုရင် ဖေဖေက ဆေးရုံအသွားမှာ အမရကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားကာ သင်တန်းမှာ ချခဲ့သည်။ ဖေဖေက အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျသူပါ။ ဝေလအဖေက ဂျိုက် ကာမှာ တာဝန်ကျပြီး အောင်ပွဲရဲ့အဖေက ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန် ကျတဲ့ ဆရာဝန်အသီးသီးပါ။

ဝေလအဖေနှင့် အောင်ပွဲအဖေက ညီအစ်ကိုရင်း တွေမို့ ဝေလနှင့် အောင်ပွဲက ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သည်။ ဝေလ အဖေ ဒေါက်တာဦးမျိုးသိမ်းက နှစ်တန်းစောတဲ့ စိန်ယာဖြစ်ကာ

အောင်ပွဲအဖေ ဒေါက်တာဦးစိုးသိမ်းနှင့် အမရရဲ့အဖေ ဒေါက်တာ ဦးထူးအောင်က အတန်းတူ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

အောင်ပွဲအဖေနှင့် အမရအဖေတို့က ပိုပြီးခင်မင်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပေမယ့် အမရကတော့ ဝေလနှင့်ပဲ အရင်ခင်မင်ခဲ့ရတာ။ အကြောင်းရင်းကတော့ အောင်ပွဲအဖေက မန္တလေးမှာ အချိန်အတော်ကြာ တာဝန်ကျနေလို့ပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ် ဒီဂျစ်ရှင်အိတ်က အိမ်ရာစီမံကိန်း တွေ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့ချိန်က အမရရဲ့မိဘတွေက မြိုင်ဟောဝန် ကွန်ဒိုမိနီယမ်မှာ အခန်းဝယ်ခဲ့ကြပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးမျိုး သိမ်း ဦးစိုးသိမ်း ညီအစ်ကိုက မြိုင်ဟောဝန်ကွန်ဒိုနှင့် မြိုင်ဟောဝန် အိမ်ရာတိုက်တန်းကြားက လုံးချင်းအိမ်လေးတွေကို ခြန့်ကွက် ကပ်လျက် ဝယ်ယူခဲ့ကြတာ။

အောင်ပွဲတို့မိသားစုက မန္တလေးမှာပဲ ရှိနေဆဲဖြစ် ပြီး သူတို့အိမ်ကို ပိတ်ထားခဲ့ပါသည်။ အမရနှင့် ဝေလတို့နှစ် ယောက်ကတော့ အဲဒီကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြရပြီး ဆယ်တန်း ရောက်တော့ ကျူရှင်ဝိုင်း တူတူတက်ဖြစ်ရာက ခင်မင်သွားခဲ့ကြ တာပင်။ အောင်ပွဲကိုတော့ တချို့သော နွေရာသီတွေမှာ အလည် လာတတ်တဲ့ ဝေလရဲ့ညီဝမ်းကွဲအဖြစ် သိထားခဲ့တာကလွဲပြီး မရင်းနှီးခဲ့ပါ။

အောင်ပွဲ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လွန်ခဲ့တဲ့ လုံးနှစ် ကမှ သူလည်း မန္တလေးတက္ကသိုလ်က အင်္ဂလိပ်စာဘွဲ့ ရခဲ့ သူ

အဖေလည်း ပိုစတင် ရန်ကုန်သို့ဝင်ခဲ့ရကာ တစ်မိသားစုလုံး ဒီကိုပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တော့တာ။ အဲဒီတော့မှ အောင်ပွဲနှင့် အမရက တဖြည်းဖြည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလာရသူတွေပါ။

တကယ်တမ်း ခင်မင်ဆက်ဆံရတာတော့ အောင်ပွဲ တို့မိသားစုက ပိုပြီးခင်မင်စရာကောင်းသည်။ ဦးဦးစိုးသိမ်းရော အန်တီနေခြည်ပါ အလွန်မင် သဘောကောင်းကြတာပင်။ အမရ ကိုလည်း သူတို့မိသားစုက ပိုပြီးနွေးထွေးကြတာပါ။ ဖေဖေနှင့် ဦးစိုးသိမ်းကလည်း အရမ်းခင်မင်ကြတော့ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီအိမ် နှင့် ပိုပြီးအဆက်အဆံ စိပ်သည်။

အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းနှင့် အန်တီကျူလီကတော့ ငွေရေး ကြေးရေးလည်း ပိုပြီးပြည့်စုံကြွယ်ဝကြတာနဲ့အမျှ အနည်းငယ် မာန်ရှိပါသည်။

အမရတို့အိမ်နှင့် ခင်ခင်မင်မင် ရှိသည်ဆိုပေမယ့် ပြောမနာ ဆိုမနာတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကျောင်းတန်းက စနီဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နဲ့ပဲ တွဲခဲ့ကာ အဲဒီသူငယ်ချင်းက ဘွဲ့ရပြီးတာနှင့် သြစတြေးလျ ထွက်သွားပြီး ကျောင်းဆက်တက်နေတော့ အမရမှာ ဟုတ်ဟုတ် ဟတ်ဟတ် ဝေါင်းသင်းစရာဆိုလို့ အဲဒီညီအစ်ကိုပဲ နည်းနည်းပါး ပါး ရင်းနှီးသူကျန်တာ။ အောင်ပွဲမှာ ညီမငယ်လေးတစ်ယောက် “ခင်အေးချမ်း” ဆိုတာရှိပေမယ့် အဲဒီညီမလေးကလည်း ခုမှရှစ် တန်းမို့ အမရသွားပေါင်းဖို့ အဆင်မပြေ။

“အောင်ပွဲက ရိုးရိုးအေးအေးပဲ နေတတ်တာ သမီးရဲ့၊ ခမ်းကြီးနားကြီး နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝဆန်တယ်၊ စိတ်ကူးယဉ် မဆန်ဘူး”

“မေမေရယ် ... တက္ကစီလေး ငှားစီးတာပဲ၊ ဘာမှခမ်းကြီး နားကြီး ဖြစ်မသွားပါဘူး၊ သူက ကတိစီးကိုလည်း ကုပ်တယ်၊ ပိုက်ဆံကို ပွတ်ပြီးသုံးတာ၊ တစ်ရွတ်ကနေ နှစ်ရွတ်များ ထပ်နေမလားလို့၊ သူ့အမေက မုန့်ဖိုးတစ်ပတ် တစ်သောင်း၊ တစ်လ လေးသောင်းပေးတာ မကုန်ပါဘူး ဆို၊ သမီးတောင် အဲဒီထက်မက ကုန်သေးတယ်၊ ဝေလ ဆိုရင် တစ်လ တစ်သိန်း မလောက်ဘူးတဲ့”

“ပိုက်ဆံမသုံးထား ကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်၊ သုံးစရာရှိရင်တော့ သုံးဦးပေါ့”

အောင်ပွဲကတော့ တကယ်တော့ ကပ်စေးနဲ့တာပါ။

ခါတိုင်းတော့ ကားယူယူလာတတ်တဲ့ ဝေလကားနှင့် သုံးယောက် တူတူ ပြန်ကြသည်။ ဒီနေ့တော့ အမရက ဝေလမရှိ၍ အောင်ပွဲ နှင့်ပဲ အတူပြန်ရမှာဖြစ်ရာ ဆယ့်ငါးမိနစ် စောလွှတ်တဲ့အတန်းက ထွက်ကာ အောင်ပွဲတို့အတန်းရဲ့ထိပ် လှေကားထစ်လေးမှာသွား ထိုင်စောင့်နေပါသည်။

အောင်ပွဲတို့ အတန်းလွှတ်လျှင် အောင်ပွဲသည် သူ့ ပုံစံအတိုင်း အသားရောင်တိရုပ် လျှော်ပါရုံမျှ ဤ လည်ပင်းကျယ် ပြနေတာကို သေချာကျကျနန နေရာမချဘဲ စလွယ်သိုင်းအိတ်

လွယ်လိုက်တော့ အကျိုးက နောက်ဘက်ရွှေကာ ရှေ့လည်ပင်းပေါက် အစ်နေပြီ။ ကျောဘက်မှာ လည်ပင်းဟိုက်ကြီးလိုဖြစ်နေတဲ့ ပုံမျိုး နှင့် ဆံမင်ကလည်း ရှည်ရှည်နှင့် ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... အောင်ပွဲ”

“အေး”

“နှင်နဲ့ ငါနဲ့ပဲ တူထူပြန်ရမှာ”

“အေး ... သိတယ်”

လှေကားက ဆင်းလာပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်လျှင် အောင်ပွဲက ဘယ်ချိုး၊ အမရက ညာချိုးမိလျက်သား။

“ဟဲ့ ... အောင်ပွဲ၊ ဒီဘတ်ထိပ်က ကားငှားမယ်လေ”

“အာ ... ကားဘာလို့ ငှားရမှာလဲ၊ ဘတ်စံကားဂိတ်က ဒီဘတ်ထိပ်လေ၊ လာ”

“ဘတ်စံကား ! ”

“အေး ... လာ”

“ဟာ ... ဘတ်စံကား မစီးချင်ဘူးဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်တယ်ဟာ”

“နှင်ကလည်းဟာ သူဌေးသမီးလိုလို ဘုရင့်သမီးလိုလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ လူတိုင်းစီးနေကြတာပဲဟာ၊ လိုအပ်ရင် စီးရမှာပေါ့ ... လာ”

“လိုမှမလိုအပ်တာ၊ ကားငှားလို့လည်း ရတာပဲ”

“ဟာ ... ဘတ်စံကားစီးရင် တစ်ယောက်နှစ်ရာ လေးရာ၊ တက္ကစီငှားရင် အနည်းဆုံး နှစ်ထောင်ငါးရာကျမှာလေ၊ သီဟသူဓမ္မသီဂီ ဒေါ်အမရရဲ့”

“ငါပေးမယ်လေ”

“အာ ... နှင်ပေးလည်း ငါမစီးပါဘူး၊ နှစ်ယောက်အဖတ် ကားငှားပြန်ရင် အနည်းဆုံး ငါက ထောင်နှစ်ရာငါးဆ မပေးရင် ကောင်းပါ့မလား၊ နှင်က မိန်းကလေးဟာ ဘွဲ့ ချည်းအားလုံးပေးရင် သဘာဝမကျပါဘူး”

“သဘာဝကျကျ မကျကျဟာ၊ နှင်က စီးချင်တာမဟုတ်ဘဲ ငါက စီးချင်တာဆိုတော့ ငါပေးတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာပါဟဲ့ အောင်ပွဲ”

“မလာဘူး ... ဘတ်စံကားပဲစီးမှာ၊ အပိုကုန်တယ်၊ နှင်ပဲ ဒီဘတ်လား”

နှစ်ယောက်သားဟာ ကိုယ်တွေ့ချိုးဖြစ်တဲ့ဘက်ဆီ သုံးလေးလှမ်း လျှောက်ပြီးသွားမို့ ခြေလှမ်း ရှစ်လှမ်းစာလောက် ခြားနေတာကို ရှေ့မတိုးဘဲ ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်ပြောနေ ကြတာပင်။

“နှင် လာလို့ ပြောနေတာ၊ တက္ကစီပဲ စီးမှာ၊ ကျွတ် ... အောင်ပွဲနော်”

“ငါမလာဘူး၊ နှင်လာခဲ့၊ ဘတ်စံကားနဲ့ပဲ ပြန်မယ်”
“အောင်ပွဲ”

“နင် ဘတ်စ်ကားပေါ် လှလေးနည်းနည်း ကျပ်တာကို တောင် ကြံကြံခဲ ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ရှေ့ လျှောက်ကိုယ် ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ဘယ်လိုရပ်မှာလဲ”

“ငါ ရှေ့လျှောက် တစ်သက်လုံး ကိုယ်စိုဇ်ကားပဲစီးမှာ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား၊ ခြော် ... ငျည်း ... ငျည်း”

“တောက်”

အောင်ပွဲက အမရကို ရံဖန်ရံခါမှာ “ငျည်းလို့” မည်ဖျက်ပြီး ခေါ်တတ်ပါသေးသည်။ နာမည်မှာ “သရ” မပါဘဲ “ဗျည်း” ချည်း သုံးလုံးပါတာမို့ ဆိုပြီး ငျည်းလို့ ပြောင်ပြီးခေါ် တတ်ပါသည်။

“ကဲဟာ ... နင့်ဟာနင် ကားငှားပြန်ရင်လည်းပြန်၊ သွား တော့”

“ဟဲ့ ... မေမေက ငါ့ကို နင်တို့နဲ့ပဲ တူတူပြန်ခိုင်းထား တယ်ဟဲ့ ... ကောင်စုတ်ရဲ့”

အမရက ခြေကိုတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ဒေါပွဂ္ဂနှင့် အော်ပါသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း လာလေ၊ ငါနဲ့ပြန်မယ်ဆိုရင် ငါပြန်သလို လိုက်ပြန်ပေါ့”

“နင် တော်တော်အကျင့်ယုတ်တယ်၊ ငါ့ကို ကားပေါ်မှာ လူတွေထိန်း ငါက ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မစီးချင်တာ၊ ဘာမှဘုရင့်သမီးတော်ဆန်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ကာထားပေးမယ်၊ သူများမထိအောင်၊ ကဲ ... လာဆို ဟာ၊ အချိန်ကြာတယ် ... ကျွတ်”

ပြောပြောဆိုဆို အောင်ပွဲဟာ သူ့ဦးတည်တဲ့လမ်း ထိပ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လျှောက်သွားပြီမို့ အမရက စိတ်တိုတိုနှင့် ခြေကိုဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ လျှောက်ရင်း သူ့နောက်ကပ် မကျေမချမ်း ပါလာရပါသည်။

“ကတ်စီးနဲကောင်၊ ကော်တရာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း တက္ကစီမစီးရဲလို့ သိရဲ့လား၊ နို့မို့ နင်နောက်ကို မလိုက် ဘူး”

အောင်ပွဲက ရှေ့ကနေ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လျှောက်ရင်း မှန်တောတော ကြားနာပဲ ပြီးစိစိ လုပ်နေပါသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ရောက်တော့ နေ့လယ်ဘက်မို့ ညနေရုံးဆင်းချိန် တွေလောက် ကားကမကျပ်ပါ။ လူတွေတော့ ပြည့်နေသော်လည်း မွန်းကျပ်ပိတ်သိပ်တော့ မနေပါ။ ထိုင်စရာနေရာတော့မရ။ အပေါ် တ ကိုင်စရာကွင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း ဘတ်စ်ကားစီးနေမကျတော့ အမရက ယိုင်တီယိုင်ထိုး ဖြစ်နေတာကို အောင်ပွဲက တစ်ဖက် လှည့်ပြီး ပြုံးနေပါသည်။

ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးမှန်း မသိ။ ကားပေါ်က တခြားယောက်ျားတွေနှင့် မတိုးတိုက်မိအောင်တော့ သူ့ကိုယ်နွှာ နဲ့ ခပ်ကွယ်ကွယ် ကာကွယ်ပေးထားပါသည်။

“သူက သူ့ဖာသူသွားတဲ့လမ်းဆိုရင် ဘတ်စ်ကားချည်းပဲ စီးတာ မေမေရဲ့”

“ဘာဖြစ်တုန်း သမီးရဲ့၊ ကောင်းသားပဲဟာ”

“ဦးဦးစိုးသိမ်းကို ပြောတာပါ။ အန်ကယ်မျိုးတောင်မှ ဝေလကို ကားတစ်စီး ပေးထားသေးတာပဲ။ သူလည်း အောင်ပွဲကို ကားတစ်စီးဝယ်ပေးလိုက်ရောပေါ့။ အောင်ပွဲလည်း ကားမောင်းတတ်သားပဲဟာ။ ဂျစ်ကားလောက်ဆို ဘာမှပေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် နော်”

“အမယ်လေး ... ညည်းစကားက သူများကြား ရိုက်ချင်စရာ၊ ဘာမှပေးရတာကလည်း သိန်းငါးဆယ် တစ်ရာကြားတော့ ပေးရမှာပဲမို့လား သမီးရဲ့”

“သူတို့လည်း ပိုက်ဆံရှိတာပဲ မဟုတ်လား၊ ညီအစ်ကိုတွေပဲဟာ။ အန်ကယ်မျိုးတို့ရှိသလောက် ဦးဦးစိုးသိမ်းလည်း ရှိမှာပေါ့”

“မဂျူလီဘက်ကလည်း ချမ်းသာတာ သမီးလေးရဲ့၊ ဒေါက်တာစိုးသိမ်းတို့ မနေခြည်တို့လည်း ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့က အနေကုပ်ကုပ် ရိုးရိုးကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် နေတတ်တာလေ”

“ကိုယ့်သားပဲဟာ ဝယ်ပေးပေါ့၊ မွေးစားသားမှ မဟုတ်တာ”

“အမယ်လေး ... အချစ်တုံးလေးရယ်၊ စကားပြောတာ လက်လွတ်စပယ်နိုင်လိုက်တာ၊ ညည်းပြောပုံက ကားဝယ်မပေးတာနဲ့ပဲ မွေးစားသား ဖြစ်ရမယ်ရယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်ပေးမသုံးဘူး၊ တယုတယ ထွေးပိုက်တာလည်း မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ အန်တီနေခြည်ကလည်း သဘောကောင်းသားနဲ့၊ အောင်ပွဲနဲ့ဆို သိပ်အရောမဝင်သလိုပဲ၊ ညီမလေး ခင်အေးချမ်းနဲ့ကျတော့ တစ်ချိန်လုံး ပူးချည်တုပ်ထားသလို အလကားနေရင်း ဖက်ပိုက်ထားတာ”

“ဪ ... သမီးကလည်း၊ ဒါတော့ သားနဲ့သမီး ဘယ်တူမလဲ၊ သမီးဆိုတော့ တီတီတာတာလေး ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မအေးနား ခွဲနဲ့နေတာပေါ့၊ သားကျတော့ ဘာသိဘာသာနေတာပေါ့၊ အောင်ပွဲက တစ်ယောက်တည်းအတွေးနဲ့နေတတ်ပုံရတဲ့ကလေးဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“တီးတောင်”

“ဟော ... ဘဲလံတီးပြန်ပြီ ခိုင်ခိုင်ရေ”

ခိုင်ခိုင်က တံခါးဆီပြေး၍ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ

ချောင်းရပြန်ကာ ...

“အောင်ပွဲ ... အန်တီ”

“ဟုတ်လား”

ခိုင်ခိုင် ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ တံခါးအပြင်မှာတော့ အရွယ် နဲ့မလိုက် နဂိုနေ့မျက်နှာထားတည်တဲ့ အောင်ပွဲက ရပ်နေပါသည်။

“သား ... အောင်ပွဲ၊ ဝင်လေ”

“မဝင်တော့ဘူး အန်တီ၊ ဒီမှာ အမရရဲ့ဖိုင်လ် ကျွန်တော် ဆီ ပါလာလို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာပေးတာပါ”

“ဟုတ်လား ... သမီးလေး အချစ်တုံး၊ ဒီမှာသမီးရဲ့ဖိုင်လ်တဲ့”

အမရက ရေခဲသေတ္တာထဲက နွားနို့အူးကို ပိုက်နှင့် ထိုးဖောက်စုပ်သောက်ရင်း နောက်ဖေးဘက်က ထွက်လာကာ မျက်နှာစူပုပ်ဆဲနှင့် ...

“မေမေပဲ ယူထားလိုက်တော့”

“ဘတ်စီကားစီးလာရလို့ သူ စိတ်တိုလာတာ အန်တီ”

“ဟင်း ဟင်း ... အခုပဲ သူပြောနေတာ သားရဲ့”

“ကားပေါ်မှာ သူ ယိုင်ထိုးနေတာနဲ့ သူ့ဖိုင်လ်ကို ကျွန်တော် ယူကိုင်ပေးထားတာ၊ ပြန်မပေးဖြစ်ဘဲ အိမ်အထိပါသွားတာ နဲ့ လာဖို့ပေးတာပါ”

“နောက်နေ့မှပဲပေးလည်း ဖြစ်သားပဲ သားရယ်၊ တကူးတက လာဖို့ပေးရသေးတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ သူ စာလေးဘာလေး ကျက်ချင်ဖတ် ချင်မလားလို့ပါ၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ် အန်တီ၊ ငမဲ့ညည်း ... ငါသွားပြီ”

“ဟွန်း”

အမရက အောင်ပွဲရဲ့ကျောပြင်ကို အမှီလှမ်း၍ မျက်နှာထားထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။

ဒူးလောက်ရှင်းဘောင်းဘီစကလေးနှင့် လေတိုခြံထဲ လျှောက်ဝင်လာတဲ့ အမရကို တစ်ဖက်ခြံဝင်းထဲမှာ ပန်းပင်လေးတွေ ရေဖျန်းနေတဲ့ ဒေါ်နေခြည်က အပြုံးနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း...

“သမီး ... အချစ်တုံး၊ မနေ့က သမီးချက်တဲ့ မန်ကျည်းသီးစိမ်းနဲ့ ပုစွန်စိမ်းငါးပီချက်က တယ်ကောင်းပါလား သမီးနဲ့၊ တော်လိုက်တာကွယ်၊ သမီးဦးဦးဆိုတာ ထမင်းတွေစားလိုက်တာမှ အများကြီး”

အမရသည် အဟောင်းသားဟသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း အံ့ဩကြီးနှင့် ...

“ဟင် ... အန်တီ ဘယ်လိုသိလဲ”

“အဟင်းဟင်းဟင်း ... သဉ္ဇာက တစ်ပန်းကန်စာလေး ခိုင်ခိုင်နဲ့ လွတ်ပို့ပေးလို့ စားရတာ သမီးရေ”

“ဟယ်”

အမရက ပါးလေးပင် နီမြန်းကာ ...

“မေမေက အန်တီနေခြည်တို့အိမ်လည်း ပို့လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

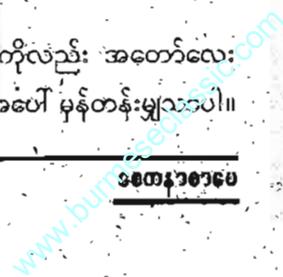
“အင်း”

“အာ ... ရှက်စရာကြီး၊ သမီးကဖြင့် ခုမှ ချက်တာပြုတ်တာတွေ စသင်တုန်း၊ ခုမှ စမ်းချက်တုန်းဟာကို”

“စမ်းချက်တာတောင် ဒီလောက် လျှာလည်နေရရင် ကျွမ်းသွားရင်တော့ ငါ့သမီးတို့အိမ်ကို အမြဲထမင်းလာစားရတော့မှာပဲ အချစ်တုံးရေ”

အန်တီနေခြည်ဟာ အမရကို မေမေ ခေါ်သလို အမြဲပဲ အချစ်တုံးလို့ လိုက်ခေါ်လေ့ ရှိပါသည်။ မွေးကာစက တည်းက မေမေက “အချစ်တုံးလေး” လို့ ချစ်မြတ်နိုးတကြီး အသည်းတယားယားခေါ်တဲ့ အမည်ဟာ အန်တီနေခြည်နှုတ်မှာပါ စွဲနေတာ။ ဖေဖေနှင့် ဦးဦးစိုးသိမ်းက ပိုခင်ကြသလို မေမေနှင့် အန်တီနေခြည်ကလည်း အန်တီဂျူလီနှင့်ထက် ရင်းနှီးချစ်ခင်သည်။ အန်တီနေခြည်နှင့် အန်တီဂျူလီက လင်ညီအစ်မတော်စပ်ပေမယ့် မေမေနှင့် အန်တီနေခြည် ခင်မင်သလောက် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးသလောက်တောင် မရင်းနှီးပါ။

အန်တီနေခြည်ဟာ အမရကိုလည်း အတော်လေး ချစ်ခင်လှပြီး အန်တီဂျူလီကတော့ အမရအပေါ် မှန်တန်းမျှသာပါ။

“အန်တီ ... မေမေက ဒီဘက် လေတို့ဆီရော ဝိုင်းလား။”
 အမရက ခြံစည်းရိုးနား ကပ်သွားကာ တီးတိုးမေး
 လျှင် အန်တီနေခြည်က ပြုံးရင်း ...

“ဟင်အင်း ... အန်တီတို့ကိုပဲ လာပေးတာ”

အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့။ အန်တီနေခြည်ကတော့
 အမရအပေါ် ချစ်ခင်စိတ်နှင့် ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း
 ချီးမွမ်းမည့်သူ ဖြစ်ပေမယ့် အန်တီကျူလီကတော့ ဒီလိုချီးမွမ်းမှာ
 မဟုတ်။ မကောင်းဘူးဆိုရင် ဖွင့်မပြောတောင်မှ စိတ်ထဲက
 ကျိတ်ပြီး “ကောင်းလည်းမကောင်းဘဲ အလကား လာပို့နေသေး
 စာယ်” လို့ တွေးမှာမျိုးပါ။ အန်တီကျူလီကို အမရက နည်းနည်း
 ရှိန်ပါသည်။

“အန်တီ ... အောင်ပွဲရော စားသေးလား”

အန်တီနေခြည်က တသိမ့်သိမ့်ရယ်ရင်း ...

“စားတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“သမီးချက်တာလို့ရော သိလား”

“အင်း ... သိတယ်၊ အန်တီကလည်း ထမင်းဝိုင်းမှာ ပြော
 မိတယ်လေ၊ အဖေကြီး ဒီဟာ အချစ်တုံးလေးချက်တာ၊
 မြည်းကြည့်ဦးလို့ ဒီတော့ သူလည်း သိတာပေါ့”

“သူ ... သူ ... အောင်ပွဲ ဘာပြောသေးလဲဟင် အန်တီ”

အမရရဲ့ မရဲတရဲ မေးပုံကြောင့် အန်တီနေခြည်က
 သဘောတွေကျသလို တသိမ့်သိမ့်သာ ရယ်မောနေတော့ရင်း ...

“ဘာမှတော့ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူလည်း ထပ်ထည့်ယူ
 ပြီး အားရပါးရ နယ်စားနေတာပဲ၊ သူက တော်ရုံဘာမှပြော
 တာမှ မဟုတ်တာ၊ အားရပါးရ စားနေတာကြည့်ရင်တော့
 သူစားကောင်းလို့ ကြိုက်လို့ပေါ့ သမီးရဲ့”

“အဟိ”

အမရက ခပ်ရှက်ရှက်လေး ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အန်တီ ... ဦးဦးက အောင်ပွဲကို ကားဝယ်ပေးတော့မလို့
 ဆို”

“အေး ... ကားကြည့်နေတယ် သမီးရဲ့၊ သူ့ခွာလည်း
 တိုက်တွန်းတာနဲ့ ဟုတ်သားပဲလို့ သူလည်း မဆင်းတတ်နေ
 တာပဲလေ၊ သူလည်း အသက်နှစ်ဆယ်သုံးပဲ ရှိနေပြီပဲဟာ၊
 သူ့ရဲ့ ကိစ္စစိစွဲလေးတွေလည်း ရှိပြီလေ၊ ဒါတောင် သမီး
 သူငယ်ချင်းက မိဘကို သူကပဲ အားနာနေသေးတာ၊
 အလကား ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ ဝယ်မပေးပါနဲ့တဲ့၊ ရတယ်
 တဲ့၊ ကားက ဝယ်ပေးလိုက်ပြီးရင် ဒီငွေဆုံးသွားတာမှ
 မဟုတ်တာ ...

ဒါတောင် သူက ကားစီးရတာ ငွေပိုကုန်တယ်တဲ့
 လေ၊ ဓာတ်ဆီဖိုးနဲ့ ကားဂျက်ရင် ပြင်ရမယ်စရိတ်ကို မနည်း
 ဘူးတဲ့၊ ဘတ်စ်ကားစီးရင် ဓာတ်ရာ နှစ်ရာပေးလိုက်ရင်
 ပြီးနေပြီပေါ့၊ သူက ငြင်းနေသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ကွယ်၊
 ကိုယ့်သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲ ဓာတ်နိုင်သလောက်

အတွင်းတော့ သူ့ချားတန်းတူလေး လုပ်ပေးရမှာပဲလေ။ အမြဲတမ်းကြီးတော့လည်း သူများကား လိုက်စီးရတာမျိုး မကောင်းဘူးပေါ့ သမီးရဲ့”

အန်တီနေခြည်က အသန်မိ ပြောပါသည်။ အမရက ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဘစ်ခါတစ်ရံ ဝေလက အောင်ပွဲကို အထက်စီးက ဆက်ဆံတတ်တာ။ ဝေလက အောင်ပွဲထက် ငါးလကြီးပြီး အမရထက် သုံးလကြီးသည်။ အောင်ပွဲဟာ အမရထက်တောင် နှစ်လငယ်တာ။ ဝေလက ငါးနှစ်ခွဲကျော်မှ ကျောင်းနေလိုက်ရတာမို့ အတန်းက တော့ တူနေကြပါသည်။

မိဘတွေက အတူပြန်ခိုင်းထားတာမို့ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းက အတူပြန်တာကလွဲရင် အောင်ပွဲက ဝေလကားကို ဘာကိစ္စနှင့်မျှ ကပ်မစီးဝါ။ ဒါပေမဲ့ ဝေလက သူ့ကားပေါ်ပါလာ တုန်းတွေမှာ ...

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ပွဲ၊ ဟိုးရှေ့မှာစတိုးဆိုင်၊ ဘောလံ ဖင်တစ်ချောင်းလောက် ဆင်းဝယ်ပေးစမ်းကွာ”

အဲသလို ခိုင်းတာမျိုးတွေ အလားတူတူ ရှိတတ်သည်။ ကားကို ပလက်ဖောင်းဆား ကပ်ရပ်ကာ သူက ကားပေါ်က မဆင်းဘဲ အောင်ပွဲကို ဆင်းဝယ်ခိုင်းတာမျိုး လုပ်တတ်သည်။

ကယ်တော့ ပလက်ဖောင်းဆား ကားရပ်မှတော့(သူက မောင်းနှင်ဖြစ်ပေမယ့်လည်း) ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်းဝယ်လိုက်လို့ ရတာပါ

ပင်။ အောင်ပွဲကတော့ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ မညည်းညူပါ။ ခပ်မူနဲ့ တေတေနှင့်ပင် ဆင်းဝယ်ပေးတတ်ပါသည်။

အင်း ... အခုတော့ တကယ်လို့များ သင်းတို့ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် သွားလာကြရင် အမရက အပြန်ကျ ဘယ်သူ့ကားနဲ့များ လိုက်ရမှာပါလိမ့်။

“ကဲ ... သမီး ဝင်တော့၊ တော်ကြာ ဆရာ ရောက်လာဦးမယ်”

“ဟုတ်”

အမရက ဝေလတို့တိုက်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဝေလအဖေရဲ့အစီအစဉ်နှင့် သူတို့သုံးယောက် English သင်နေကြတာပါ။ သူတို့အိမ်မှာ စာအုပ်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ သီးသန့်ရှိပေမယ့် စားပွဲက လူလေးယောက်စာ မဆန့်၍ ထမင်းစား စားပွဲမှာပဲ သင်ပါသည်။ အမရ ဝင်သွားတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ အောင်ပွဲ၊ ဝေလနှင့် သူ့အမေပါ ရှိနေသည်။

“ရွှေစင် ... အမရဖို့ပါ ဖရုထ်ကောက်တေးလ် ဖုန်ပွဲပြင်လိုက်”

အန်တီဂျူလီက စားပွဲထိပ်မှ ပြောလိုက်ပါသည်။ အမရက သူဝင်လာတဲ့ဘက်နဲ့နီးတဲ့ဘက်ခြမ်းမှာ ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ အောင်ပွဲ နံနားမှာပဲ ခုံဆွဲထုတ်၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲရှည်မှာ ဆရာက ထိပ်ကထိုင်၍ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာနှစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ တစ်ယောက် ထိုင်ရတာပါ။

အောင်ပွဲ နံဆေး ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ အမရကို သစ်သီး
ကောက်တေးလံ စားနေတဲ့ ဝေလက လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“အမရ ... ဒီဘက်လာဦး”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ဒီဘက်လာထိုင်လို့ ဆိုနေ”

အမရက ထိုင်မလို ထမလို ဖြစ်သွားရရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

“မနေက လိုက်ရေးတဲ့ နင့်မှတ်စု ကြည့်မလို့၊ လာပါဆို
နေ”

အမရက သူ့ကို အထက်စီးစီးခေါ်တဲ့ ဝေလကို
မနှစ်သက်သော်လည်း အန်တီဂျူလီရှေ့ဖြစ်၍ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ
နေရာကထကာ ဝေလဘက် ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဆရာသင်တာ
လိုက်မှတ်ထားတဲ့ စာအုပ်ထုတ်၍ ...

“ရှေး ... ကြည့်”

ဝေလက ခပ်တည်တည် ယူကြည့်နေပါသည်။ သူ
ဘာကိုမှ တကယ်ကြည့်ချင်တာ မဟုတ်ဘဲ အမရကို တမင်တကာ
သူ့ဘက်ခေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်တာဆိုတာ အမရက ရိပ်မိနေပြီး အန်တီ
ဂျူလီများ ရိပ်မိမလားဟု စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမိသည်။ ဘယ်သူ့
နံဆေးရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ အလျဉ်းသင့်သလို ဝင်ထိုင်လိုက်တတ်
တာဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဝေလနံဆေး ဖြစ်နေကာ တစ်ခါ
တစ်ရံတော့လည်း အောင်ပွဲနံဆေးမှာ။ ခုတလော အောင်ပွဲနံဆေး

ထိုင်မိလျှင် ဝေလက လူလည်ကျပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်း
ပြု၍ သူ့ဘက်ခေါ်ကာ နေရာပြောင်းခိုင်းတတ်တာကို ကြုံရတာ
သုံးလေးကြိမ်ရှိပြီ။

အန်တီဂျူလီက အိမ်ကကောင်မလေး ရွှေစင် လာ
ချပေးတဲ့ သစ်သီးစုံပန်းကန်လေးကို အမရရှေ့ တိုးပေးရင်း ...

“အမရ ... စား”

“ဟုတ်”

“သမီးက ကွန်ပျူတာဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း ဆိုင်လေး ဖွင့်မလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အခု သင်တန်းမှာ တူတူတက်နေရင်း
ခင်လာတဲ့ ကောင်မလေးနစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်လေး တစ်ခုဖွင့်
မလားလို့ပါ။ သူတို့ကလည်း စိတ်ပါလို့၊ စာစီစာရိုက်လည်း
လက်ခံ၊ ဖိတ်စာဒီဇိုင်းတို့ ဗစ်စစ်တင်းကတ်တို့ စာအုပ်
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းတို့ ကြော်ငြာဒီဇိုင်းတို့ အဲသလို ဂရပ်ဖစ်
ဒီဇိုင်းလေးတွေ လက်ခံလုပ်ပေးတဲ့ဆိုင်လေးပေါ့ အန်တီ၊
ဆိုင်သေးသေးပါ”

“ဘယ်မှာဖွင့်မှာလဲ”

“သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ချော်တွင်းကုန်းနားမှာ အောက်
ထပ်ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်း အပိုင်ရှိတယ် အန်တီ၊ သူ ဆိုင်ဖွင့်
ချင်ရင် သူ့အိမ်ကလည်း ဆိုင်ခန်းကို သုံးခွင့်ပေးတယ်”

အန်တီဂျူလီက လှပပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ အမရ
ရဲ့မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“နင် ငါ့ကို အရင်ဆုံး ဗစ်စစ်တင်းကတ် လုပ်ပေးစမ်းပါ”

“အင်း ... ရတယ်လေ၊ လုပ်ပေးမှာပေါ့”

“ပိုက်ဆံပေးရမှာလား”

“အောင်မာ၊ ငါက နင့်ကို ပိုက်ဆံယူနေစရာလား၊ နင် ထည့်ချင်တဲ့ စာသားပေး၊ ငါအပျံ့စားဒီဇိုင်းလေး လုပ်ပေး မယ်၊ အောင်ပွဲ ... နင့်ကိုလည်း ဗစ်စစ်တင်းကတ်လုပ်ပေး မယ်”

အောင်ပွဲက နှုတ်ခမ်းကိုချွန်ပြီး မျက်ခုံးပင့်ကာ ဘာမှမပြော။

“ဟ ... ငါကတော့ နင့်ကို အလကား နေရင်းထိုင်ရင်း အပျော်လုပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါက မကြာခင် အလုပ်ခွင်ဝင်တော့မှာမို့ ငါ့ရာထူးနဲ့ ငါ့အက်ဒရက်စ်နဲ့ ဗစ်စစ်တင်းကတ် လိုက်လိုလားလို့ လုပ်ခိုင်းတာ”

“နင်က ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘာရာထူးလဲ လေ”

“ဟ ... ဟ ... ဒီလိုပေါ့ဟ”

“ဝေလကို Business man တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေတော့မှာ လေ သမီး၊ ဒီကွန်ပျူတာဆော့ဖ်ဝဲတွေ ဘာတွေကလည်း ခေတ်အလျှောက် ပေါ်ပင်သဘော အပျင်းပြေတက်ခွင့်ပြု ထားတဲ့သဘောပဲ၊ အန်တီ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကလည်း ကုမ္ပဏီထူထောင်ပြီး စီးပွားရေးပဲ လုပ်ကြတာချည်းပဲ၊ ဝေလကိုလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ခိုင်းရမယ် ...

ပထမတော့ အန်တီလည်း ရှယ်ယာပါတဲ့ သူ့ဦးလေး ဘကြီးတွေ လုပ်ငန်းမှာ ဒါရိုက်တာဘုတ်ထဲ သူ့ကိုထည့် ပြီး အလုပ်သင်ရမှာပဲ၊ နောက်တော့ ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်တစ်ခု ထူထောင်ရင် ထူထောင်မယ်လေ၊ ခုခေတ် သူများတကာ တွေ နိုင်ငံခြားတွေ ထွက်နေကြတာတွေ ဘာတွေလို ဝေလကို လွှတ်ဖို့မလိုဘူးလေ ...

နိုင်ငံခြား ထွက်ကြတယ်ဆိုတာက ခိုင်မာတဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်တစ်ခုရဖို့ ခိုင်မာတဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုခုယူ ကြရတဲ့သဘောပဲ၊ ဝေလမှာက သူ့ဟာနဲ့သူ လုပ်စရာလုပ် ငန်းက ရှိပြီးသား၊ အန်တီ သူ့ကို နိုင်ငံခြားတွေ ဘာတွေ လဲ လွှတ်မနေပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ Business man လုပ်ပစေ လေ”

အမရက လေသံခပ်မော်မော်လေးနှင့် ပြောနေတဲ့ အန်တီဂျူလီစကားကို နားထောင်ရင်းကပင် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အောင်ပွဲကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အောင်ပွဲက အနားကဏ္ဍနယ်တစ် ဆောင်ကို သံကြီးမဲကြီး ဖတ်နေပါသည်။ ခဏလောက်တိတ်သွား ပြီးလျှင် အမရက နေရထိုင်ရ ခက်သလိုကြီးဖြစ်ကာ ...

“အောင်ပွဲ”

“.....”

“ဟ”

“အင်း”

“နင်ကော ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

သူ့ရှေ့ရေး သူ့ရည်ရွယ်ချက်တို့ကို မမေးမမြန်း စိတ်မဝင်စား ချန်ထားသလို မဖြစ်ချင်တာကြောင့်သာ မေးလိုက် ရှာသော်လည်း သူ့မှာ အဖြေအဆင်သင့်မှ ရှိပါ့မလားလို့ အမရက စိတ်ပူသွားမိပါသေးသည်။

“ငါက ဒီမှာတက်လို့ရတဲ့ ဆော့ဖ်ဝဲနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဇာတ်ပြီးရင်တော့ လက်မှတ်တွေကိုငါ့ပြီး စင်ကာပူမှာ မာ စတာတန်းဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ၊ မာစတာတန်းတော့ နှစ်နှစ်လောက် ဆက်တက်လို့ကံဦးမယ်၊ ဟိုမှာရော ဒီမှာ ပါ ဆော့ဖ်ဝဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အိတ်စ်ပီးရင်းရိုင်စ်တွေ လိုသလောက် ထုပ်ရအောင်ယူပြီးရင် ဒီမှာပဲ ဆော့ဖ်ဝဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်သင်တန်းကျောင်းလေးတစ်ခု ထောင် နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ”

အမရက ကျေနပ်သော အဖြိုးလေး မျက်နှာပေါ် ပူးပွင့်သွား ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာမှာ ရည်ရွယ်ချက် ဦးတည်ချက်မျိုး ရှိပြီးသားပါလား ဆိုတာကို သိလိုက်ရ၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိပါသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ဗစ်စစ်တင်းကတ် လုပ်ပေးဖို့ နင် နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ် စောင့်လိုက်ဦးပေါ့ဟ အမရ”

ဝေလ ဝေပြောတဲ့စကားကြောင့် အမရက အောင်ပွဲ ကို အားနာသလိုဖြစ်ကာ ...

“ဗစ်စစ်တင်းကတ်ပဲဟယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ရယ် လိပ်စာရယ် ပိုင်တဲ့သူဆိုရင် ဘယ်သူမဆို လုပ်လို့ရတာပဲဟာ၊ အလုပ် ကိစ္စမဟုတ်လည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းချင်း ပေးလို့ သုံးလို့ ရတာပေါ့”

“တို့ ... တို့ ... တို့ ... တို့”

ရုတ်တရက် ဖုန်းဖြည့်သံနှင့်အတူ အောင်ပွဲက သူ့ ချွင်းဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲကဖုန်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို”

ဝေလတို့အိမ်ထဲ လှိုင်းသိပ်မမိဘဲ အသံက ပြတ် တောက် ပြတ်တောက် ဖြစ်နေ၍ အောင်ပွဲက နေရာထဲပြီး အိမ် ပြင်ထွက်သွားကာ ...

“ဟယ်လို ... ဟုတ်ကို အစ်ကို၊ ခဏလေးနော်၊ အသံသိပ် မကြည့်လို့ အပြင်ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်၊ အစ်ကိုကြားလား”

အောင်ပွဲ မရှိတော့သည်နှင့် ဝေလက အမရဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“နင် ဒီခိုင်းကို နှစ်မျိုးအရင်လုပ်ပြီးရင် နာမည်တွေအတည် မထည့်သေးဘဲ ငါ့ကိုအရင်ပေးနော်၊ ငါပိုကြိုက်တဲ့ဒီခိုင်း ကို အရင်ရွေးမယ်၊ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ဟိုကောင်ပေးလိုက်”

အမရက ဝေလကို နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ငိုကြည့်ရင်း ...

“နင်တော်တော်ဗိုလ်ကျတယ်၊ နင်က အစ်ကိုဖြစ်ပြီ”

“ဘာအစ်ကိုလဲ၊ တစ်နှစ်တောင် မကွာဘူး၊ ဘာမှ အစ်ကို မဟုတ်ဘူး”

“ခုနှစ်ချင်း မတူဘူးလေ၊ နင်က ခုနှစ်တစ်နှစ် ကြီးနေတာ ပဲဟာ အစ်ကိုပေါ့”

“အစ်ကိုဖြစ်ရင်ကော ဘာဖြစ်လဲ”

“အကြီးက အငယ်ကို ညှာရမှာပေါ့ဟဲ့”

“ဒါဖြင့် ငါတို့သုံးယောက်ထဲမှာဆိုရင် ငါကချည်းပဲ နင် တို့နှစ်ယောက်ကို ညှာနေရတော့မှာလား၊ သွားစမ်းပါ ဟာ”

ဒေါ်ဂျူလီက သားဖြစ်သူ ဝေလနှင့် အမရကိုကြည့် နေပါသည်။ အောင်ပွဲနှင့် နှစ်ယောက်ယှဉ်ကာ အမရရဲ့ဦးစားပေး မှု ဂရုစိုက်မှုကို သူကပဲ ပိုလိုချင်နေတဲ့စိတ်မျိုး ဖြစ်နေပုံရတဲ့ ဝေလရဲ့အရိပ်အကဲကို မိခင်ဖိပီ ရိပ်မိနေပါသည်။ မိဘတွေချင်း ရင်းနှီးကြတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ကိုယ့်မှာရင်းနှီးခင်မင်တဲ့သမီး ရှင်ဆိုလို့ အမရတို့ မိဘတွေတင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အများ ကြီးပေါ့။

အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ သမီးပျိုရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေမှ အများကြီး။ အဲဒီထဲမှာ ကိုယ့်မျက်စိထဲဝင်တဲ့ အဆင့်တွေလည်း အများကြီးပေါ့။ အမရကိုလည်း ခင်မင်စိတ်တော့ ရှိပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြောရရင် အမရရဲ့ အဆင့်အနေအထားလောက်

တ ဒေါ်ဂျူလီပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမပျို တွေထဲ အောက်ခြေနားလောက်ကပါ။

အင်း ... သားကို ဘာမှသိပ်မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကြိုတားထားရရင် ကောင်းမလား။ ကြိုတားရိုက်တာက တော်ကြာ လတ်တို့သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးရသေး။ ဝေလ ပုံစံက အသည်းအမည်း စွဲလမ်းနေတာမျိုးလည်း ဟုတ်သေးပုံမရ တော့ ကိုယ်ကပြောလိုက်မှ မကြာမကြာ စဉ်းစားဖြစ်ပြီး စွဲလမ်း သွားတာမျိုး စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ် ဖြစ်သွားတာမျိုး ဖြစ်သွားနိုင် သေးသည်။ ဒီတိုင်းထားတာ ပိုကောင်းမည် ထင်ပါရဲ့။

ဧလကလည်း ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့် ကြီးတောင် ကြီး ကျယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တော်ရုံတန်ရုံနှင့်တော့ အလွယ်တကူ ကျဆုံးသွားမည့် စရိုက်လက္ခဏာမျိုး မတွေ့ရပါ။

“ဟဲ့ ... မင်းတို့ဆရာ နောက်ကျလှချည်လား၊ လာကော လာဦးမှာလား၊ ဖုန်းသွားဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ဂျူလီက အိမ်ရှေ့ခန်းက တယ်လီဖုန်းရှိရာ ထဲလာခဲ့ပါသည်။

“အမရ”

“ဘာလဲ”

“နင်ကို ငါ မှာထားမယ်နော်”

“ဘာလဲ၊ နင်အသဲက အကြိတ်ထားတဲ့ အသံကြီးနဲ့ ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်က အကြိတ်ရမှာလဲ၊ တိုးတိုးပြောနေတာ၊ ငါ့အမေ မကြားအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့တိုးပြောရမယ့် စကားမို့ပေါ့ဟ”

အမရက-မေလကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကို ရီလဲ့လဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာမြင်လျှင် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ ... ငါနဲ့ အောင်ပွဲနဲ့ နင် ဘယ်သူနဲ့အရင်သိလဲ၊ အရင်ခင်ခဲလဲ”

“အဲဒါ မေးစရာမှ မလိုတာ”

“ဖြေစမ်းပါဟာ”

“နင်နဲ့ပေါ့”

“အေး ... အောင်ပွဲဆိုတဲ့ကောင် နင့်မျက်စိရှေ့မှာ ရှိလာတာ အချိန်ကာလ သုံးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမရက-မေလ ဘာဆိုလိုနေတာကို သဘောပေါက် သော်လည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် နားမလည်သလိုပုံစံ လုပ်နေပါ သည်။ သူတောင် ဘာမှမပြောဘဲ ကိုယ်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် နား လည်နေရင် ရှက်စရာ ကောင်းတာပေါ့။

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ရှိထားတဲ့ သံယောဇဉ်က အောင်ပွဲ နဲ့ နင်နဲ့ကြားမှာ ခုမှရှိလာတဲ့ ရင်းနှီးမှုသံယောဇဉ်နဲ့ နှိုင်း ယှဉ်စရာကို မလိုဘူး”

“ငါကလည်း မနှိုင်းယှဉ်ပါဘူး”

“ဘယ်ဘက်ကတွက်တွက် ဘယ်လိုတွေးတွေး ငါက ရှေ့ က၊ ငါက နင်နဲ့အနီးကပ်ဆုံးမှာ ဒါပဲ၊ နင်ရဲ့ဦးစားပေး ပထမလူဟာ ငါဖြစ်ရမှာ”

“ဟင် ... နင်ကလည်း ဇွတ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နှစ်ရှည်လများ လူရင်းဖြစ်ထားတဲ့ ငါ ကို ကျော်ပြီး နင် အောင်ပွဲကို ပိုဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး”

“ငါက ပိုဂရုစိုက်နေလို့လား”

“မစိုက်နဲ့လို့ ပြောထားတာ၊ နင်ဆီမှာ နှစ်ခုရှိရင် ပိုကောင်း တာ ပိုအရေးပါတာဟာ ငါ့အတွက် ဖြစ်ရမယ်၊ နင်ဆီမှာ တစ်ခုပဲရှိရင် အဲဒါဟာ ငါ့တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒါ နင်သေချာခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်တော့”

“ငါက ဘာတွေများ အောင်ပွဲကို ပိုကောင်းတာပေးနေမိ လို့လဲ”

“ခုထိမပေးသေးပေမယ့် နောင်ကိုလည်း မပေးရဘူးဆိုတာ ပိုသိလာအောင် ပြောပြနေတာ”

“မေလရယ် ... နင်နဲ့က ပိုရင်းနှီးတာလည်း မှန်တယ်၊ အရင်ခင်တာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအောင်ပွဲနဲ့ လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးရတာပဲလေ၊ သူ့ကို သိသိသာသာ ကြီးချန်ခဲ့လို့တော့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ။ သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲပေါ့”

“ဘာမှမသင့်တော်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖုန်းပြောနေဟန်တူတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့စကားသံတချို့က နီးကပ်လာကာ ဝေလနှင့် အမရ ကြားသာအောင် ကျယ်လာပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ အစ်ကိုပြောတဲ့ ဟိုဂျစ်ကားလေးလည်း ကြည့်မယ်၊ ‘သ’နံပါတ် ပတ်ဘလစ်ကားလေးဆိုတာလည်း ကြည့်မယ်လေ၊ ဆူပါဆလွန်းတော့ မကြည့်တော့ဘူး၊ လီမီတက်လည်း မကြည့်ဘူး၊ ဈေးများတယ်၊ အဲသလောက် ပိုက်ဆံများများသုံးရတဲ့ကားမျိုး မဝယ်ချင်သေးဘူး အစ်ကို၊ တစ်ရာပတ်ချာလည်တွေပဲ ကျွန်တော် ကြည့်မယ်”

ဝေလက အမရရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ အမရက အလန်တကြား အံ့အားတသင့် ရုန်းဖယ်လိုက်ပါသည်။

“အမရ ... အောင်ပွဲကို သူ့အိမ်က ကားဝယ်ပေးမလိုဘဲ၊ အောင်ပွဲ သူ့ကားနဲ့သူ သွားလာနေတဲ့အခါ နှင့် အောင်ပွဲကားကို လိုက်မစီးရဘူးနော်”

“ဟင်”

“ကြားလား”

“ကြားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မစီးရမှာလဲ၊ အခု နှင့်ကားကိုလည်း ငါ စီးတာပဲလေ၊ သူ့ကားကိုလည်း ကြိုရှင်စီးရမှာပေါ့”

“ငါနဲ့ သူနဲ့ကို နှင့် မနှိုင်းယှဉ်ပါနဲ့လို့ ခုပဲပြောနေတာကို ငါကားစီးလို့ သူ့ကားလည်း စီးရမှာပဲ ဆိုတာမျိုး လာမနှိုင်းယှဉ်နဲ့”

“အဲဒါ နှိုင်းယှဉ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ တမင်တကာ သူ့ကားလိုက်ကပ်စီးမနေရင် ပြီးရောပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ရံကြိုကြိုက်လို့ စီးဖို့အကြောင်း ပေါ်လာရင် ငါကလုံးဝမစီးဘူးဆိုပြီး သူ့ကားရှိရှိနဲ့ ကားငှားသွားလို့ ကောင်းပါ့မလား၊ သူ့အဖေအမေနဲ့ ငါအမေအမေက ဒီလောက်ခင်ကြတာ နှင့်ကားတော့စီးပြီး သူ့ကားလုံးဝမစီးဘူးဆိုတာမျိုးတော့ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲဟဲ့”

“ကျွတ် _ နှင့် အတော်ပြောရ ခက်နေပါလား၊ သူ့ကားပေါ် နှင့်ပါသွားမှာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ဒါကိုပြောနေတာ”

“နှင်မကြိုက်တာနဲ့ပဲ ငါက မစီးရဘူးပေါ့”

“အမရနော်”

“နှင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အောင်ပွဲက နှင့်ညီလေးပဲလေ၊ နှင်နဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းတည်း ကွဲတာလေ”

“တစ်ဝမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ၊ အရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိမ်းဖြစ်ဖြစ် နှင် ငါ့ထက်ပိုရင်းနှီးသွား သံယောဇဉ်ကြီး သွားမှာမျိုးတော့ လုံးဝလက်မခံဘူး”

“နှင်ပြောနေပုံက ငါနဲ့ အောင်ပွဲနဲ့ပဲ သိပ်ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးပြီး တကွတည်း ဖြစ်နေကြသလိုလို၊ နှင် စိုးရိမ်နေရအောင်

က သူနဲ့ ခင်မယ့်သာ ခင်နေတယ် စကားပြောလည်း အပေါက်အလမ်းတည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကလည်းပြော စရာရှိရင် လိုရင်းတိုရင်းကိုတောင် ဘုကျကျပြောတတ်တာ သူကလည်း ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခုလို နင်လိုတောင် မရိုးမသားတွေ မပြောဘူး”

“အေး ... မပြောရင် ပြီးရော၊ ပြောရင် ငါနဲ့တွေ့မှာ”

အမရက ဝေလကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်ရင်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရောက်လာတဲ့ အောင်ပွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ အောင်ပွဲကတော့ အမရကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ သူ့နေရာသာ သူဝင် ထိုင်လိုက်တာပင်။

အနက်ရောင်ခပ်များမှာ အနီရောင်စာလုံးတွေ ရယ်၊ အမိုးဒီဇိုင်းက ခပ်လန်လန်ရယ်၊ ဆိုဖာခုံကောင်းကောင်းတွေ ရယ်၊ သံပိုက်လုံးတွေရယ်၊ အနီနှင့် အနက်ရောင် ရောစပ်ထားတဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်းဒီဇိုင်း သူ့ဂျစ်ကားကို အောင်ပွဲက သိပ်ကြိုက်နေပါ သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့မျက်နှာက ခုတလော ခပ်မူနံ့မူနံ့မှ သည် ခပ်ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်နေတော့တာပါ။

တကယ်တော့လည်း သူ့မျက်နှာ မူနံ့တေတေဟာ လောကကြီးကို မကျေနပ်ချက်တွေ ရှိလို့ရယ်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့နဂိုမွေးဗီဇကိုက စကားနည်းနည်း တသီးတသန့်ဆန်ဆန်နေ တတ်ကာ အပြုံးအရယ်နည်းခဲ့တာ။ မိဘတွေနှင့်လည်း သွှပ်ကြီး အရောတဝင်မနေတတ်။ လူသူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ အလွယ်တကူ ခင်ဖို့မပြောနဲ့ သိကျွမ်းပြီးသာလှတွေ့ထဲကပင် ကိုယ့်ကိုချစ်ပြီး ခွာမသွားရင် ကံကောင်း။

မသိတဲ့သူတွေက ဒီကောင် ယုဉ်ထိုင်နေတာတောင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရအောင် ဘာများ ဖင်ခေါင်းကျယ်နေတာ လဲဟု ထင်ချင်စရာ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ သူ့ပုံစံပါ။ သူက စကားနည်းရတဲ့အထဲ လောကွတ်ပျူငှာချိုချိုသာသာလည်းမရှိ၊ မျက်နှာထားကလည်း မဖော်ရွေဘူးဆိုတော့ တော်ရုံလူက သူ့သဘောကို သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

အပေါင်းအသင်း နည်းတာမို့ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို စိတ်ထဲက အလွယ်တကူ ခင်လိုက်မိတတ်ပြီး ဘယ်သူကမှ သူ့အပေါ် သူ့ခင်သလို ပြန်ခင်တာမျိုးကို မရခဲ့။

သူ့ပုံစံကြောင့် တစ်မျိုးထင်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ခင်မင်ရာမှ တန်းသွား စိမ်းသွားပြီး ဝေးသွားခဲ့ကြတာပဲ များပါသည်။

တကယ်တော့ သူက အများထင်မြင် ယူဆသလို ဘဝမှာ အလိုမကျတဲ့သူလည်း မဟုတ်။ သူ့ဘဝမှာ အလိုမကျချင်စရာကို ဣန္ဒြေပြောပါဆိုရင်တော့ ဖေဖေက ဝေလကို တည့်အောင်ပေါင်းဖို့ အမြဲညွှန်ကြားတတ်တာပဲဖြစ်သည်။

“သား ... ဝေလက မင်းထက်လည်း ကြီးတာပဲဟာ၊ မင်းက ညီပဲလေ၊ အစ်ကို့ကို ရှိသေ့ရလည်း ဂုဏ်မငယ်ပါဘူးကွ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရွယ်တူညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်ပြီး ရိုင်းရိုင်းပင်းပင်းလည်းမရှိ၊ သူငယ်ချင်းလောက်တောင် ခင်ပုံမရကြတာ တွေ့နေရတယ်၊ သူငယ်ချင်းလို

ရော ညီအစ်ကိုရော ရင်းနှီးလို့ ကောင်းလိုက်တာမှ၊ တကယ်ဆို ပခုံးဖက်ပြီး လှစ်ခနဲနေ နှစ်ယောက်ပူး ပျောက်သွားပြီး ဘယ်လိုက်ဖမ်းရတောင်းမှန်းမသိ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေက ထင်နေတာ ...

မင်းကလည်း အေးတီအေးစက်၊ ဝေလကလည်း တသီးတသန့်၊ ဝေလကလည်း နည်းနည်းတော့ ဆောင်ကြားကြားနိုင်တာ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမှာ ထားချင်တာက ညီအစ်ကိုချင်း ပြဿနာမရှိစေနဲ့တွာ၊ တည့်အောင်ပေါင်း၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ်ကညီအငယ်ပဲကွာ၊ မင်းဘက်က လျှောပေးပြီး ပေါင်းလိုက်ပါ”

ဖေဖေက အဲသလိုပြောလျှင် မေမေကတော့ သိပ်ကျေနပ်ချင်လှပုံမရပါ။

“သူတို့ကမှ ဝမ်းကွဲ၊ ကိုစိုးတို့ ညီအစ်ကိုရင်းရော အဲသလောက် အဆင်တဖြေ ပေါင်းနိုင်ခဲ့လို့လား၊ ကိုကိုမျိုးသိမ်းနဲ့စာရင် ကိုစိုးက ငယ်ငယ်တည်းက ကိုထူးအောင်နဲ့မှ အရမ်းချစ်ကြသေးတာလေ၊ ညီအစ်ကိုတော်တိုင်း ဘော်ဒါလို ချစ်ချစ်ကြည့်ကြည့် ပေါင်းလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဪ ... နေခြည်က ဝင်မြောက်ပေးနေပြန်ပြီ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အစေးမကပ်လို့ အစေးကပ်အောင် ပြောနေရတာပါ နေခြည်ရ၊ ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုက တရင်းတနီးလုံး ပြီးမပေါင်းတာက ကိုကိုကလည်း သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့သူ့

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘေးအန္တရာယ်ကို အောင်ပွဲနဲ့
ဝေလကတော့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပုံကို မရှိတာ”

“ငယ်ကတည်းက အတူမနေရလို့ပါ၊ ခုမှ နီးနီးနားနား
နေရတာကိုး ကိုစိုးရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့သား၊ မင်းက အငယ်နော်၊ ပြဿနာတွေ
ဘာတွေတော့ မတက်စေနဲ့”

ဖေဖေကိုယ်၌ကိုက အန်ကယ်မျိုးသိမ်းကို ကြောက်ရ
ရှိန်ရ လန့်ရတာ အောင်ပွဲလည်း မြင်တွေ့ သိနေတာပင်။ အသက်
နှစ်နှစ်သာကွာတဲ့ ညီအစ်ကိုရင်း ဖြစ်ပေမယ့် ဖေဖေက အန်ကယ်
မျိုးသိမ်းကို တော်ရတန်ရုံ ဘာမှစောဒကမတက်ရပါ။ ငယ်စဉ်
တောင်ကျေးကတည်းက မိဘက ပုံသွင်းပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့အထဲ
အစ်ကို့ကို ရိုသေလေးစားဖို့ စကားနားထောင်ဖို့ ကောင်းကောင်း
သွန်သင်ခဲ့ပုံရပါသည်။

ဖေဖေကိုယ်၌က အန်ကယ်မျိုးသိမ်းကို ကြောက်နေ
ရတော့ ဖေဖေနှင့် အောင်ပွဲတို့မောင်နှမပါ နောက်ကလိုက်ပြီး
ကြောက်ရ ရှိန်ရသည်။ ခြံချင်းကပ် အတူလာနေရတာ သုံးနှစ်
သာရှိသေးတာမို့လည်း မွေးကတည်းက အတူနေရတဲ့ ချစ်ကြည်
ရင်းနီးမှုမျိုးတော့ ဘယ်ရှိပါမလဲ။

ဖေဖေက အောင်ပွဲကို ဒီလိုအမြဲသတိပေးနေ ပြော
နေသလိုမျိုး အန်ကယ်မျိုးသိမ်းရော အန်တီဂျူးလီပါ ဝေလကို
အဲသလို မပြောကြဘူးဆိုတာ သိနေ၍လည်း အောင်ပွဲစိတ်ထဲမှာ

ပိုပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်ရပါသည်။ အခဲရခက်သလို ရှိရပါသည်။
အန်ကယ်မျိုးသိမ်းရော အန်တီဂျူးလီရောဟာ ဝေလ ဘယ်လိုကြီး
ပဲနေနေ ဘာမှပြောတာ မဟုတ်။ ဒီအတိုင်းသာ သဘောရှိကြည့်
နေကြတာပါ။

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ပွဲ”

အောင်ပွဲက ခေါ်သံကြောင့် ကျောခိုင်းထားတဲ့
တစ်ဖက်ခြံထဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်သူ့မှမတွေ့။
အောင်ပွဲက ပိုင်ဆိုင်ရတာ မကြာသေးတဲ့ သူ့ရဲ့ ဣစ္စိကားလေးကို
စိမ်ပြေနေပြေ ရေဆေး၊ အခြောက်သုတ်၊ အတွင်းပိုင်းတွေ Waxy
သုတ်ရင်း အရောင်တင်နေတာပါ။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ ဒီမှာ”

အောင်ပွဲက ဒီတစ်ခါတော့ အသံလာရာ အပေါ်ထပ်
ဘက်ဆီ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဟိုဘက်တိုက်ရဲ့ ဒီဘက်ခြမ်း
အပေါ်ထပ်ခန်းဟာ ဝေလရဲ့အခန်းပင်။

ဝေလက သူ့အခန်းအပြင်ဘက် ဝရန်တာမှာ ထွက်
ရပ်နေကာ ဝရန်တာလက်ရန်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်တင်၊ ခါး
ကိုကိုင်ပြီး အောင်ပွဲ ကားသုတ်နေတာကို လှမ်းကြည့်နေပါ
သည်။

“အေး ... ဘာလဲ”

သူက ခပ်စီးစီးအခြေကို အမြဲယူထားတဲ့ ဝေလကို
အောင်ပွဲက အစ်ကိုဝမ်းကွဲရယ်လို့ ငယ်စဉ်ဘဝ မသိကြကတည်း

က တရိုတသေတို မလုပ်ခဲ့။ ကိုယ့်ထက် ရှစ်လပိုကြီးတာသိလေ မယ့်လည်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ပဲ အမြဲပြောခဲ့တာပါ။

“သ၊ လှချည်လားကွ”

“အဟင်း ... ရကာစ၊ ပိုင်ကာစမို့ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ နောက် တော့လည်း မင်းလိုပဲ ရိုးရင် ရိုးသွားမှာပေါ့”

“အပင်ပန်းခဲလိုကွာ၊ အပြိုင်အပြိုင် ခွတ်လုပ်နေတယ်၊ ဟံသာဝတီမှာ ကားလေးထိုးရပ်ပေးလိုက်ရင် မင်းကားကို အပြတ်ရှိုင်းပြီး အရောင်တင်ပေးမယ့်သူတွေ ပြေးလာလိမ့် မယ်”

“အာ ... အဲဒီတော့ ပိုက်ဆံပေးရမှာပေါ့ကွ”

“ဟား ... မင်းကတော့ လာပြီ၊ ငွေစကားပဲ”

“ငွေစကားပေးမယ့် ငါက ငွေဂုဏ်မောက်တဲ့စကား ပြော တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငွေကို တန်ဖိုးထားတဲ့စကား ပြော တာပါ”

“ငွေပဲကွာ၊ တန်ဖိုးထားသင့်သလောက်ပဲ ထားပေါ့”

“တန်ဖိုးထားရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ ဒီငွေကို ရအောင်မှ သေ ချာမရှာတတ်သေးဘဲ၊ မိဘရှာပေးနေတာကို ယူသုံးနေရတာ လေ”

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းကတော့ မင်းမိဘရှာတဲ့ငွေကို ကိုယ့်ငွေမဟုတ်ဘူးလို့ သဘောထားရင်လည်း ထားပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ ငါ့အဖေငွေဟာ ငါ့ငွေပဲ၊ ငါ့အမေငွေဟာ ငါ

ငွေပဲ ဟောကောင်၊ မင်းပဲ သူများငွေလိုချင်မှတ်၊ ငါမ သတ်မှတ်ဘူး”

အောင်ပွဲက အဖြိုးမပျက်ပင် ...

“အေး ... ငါကတော့ ငါကိုယ်တိုင် ရှာနိုင်မှ ငါ့ငွေလို သဘောထားမှာကွ”

“ဟွန်း ... မင်းကတော့ လေကမလျှော့ဘူး၊ လူကြည့်တော့ လည်း ဘာမှတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောလိုက်ရင် စကားက လေကြီးမိုးကြီးနဲ့ အများများလောက်တယ်၊ နတ်ဖြန်သန် ဘက်ခါပဲ ငွေအပုံလိုက် ရှာနိုင်တော့မလိုလို့”

“ဟား ဟား ... မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ငွေတော့ ရှာမယ်ကွ၊ အပုံလိုက်မဟုတ်လည်း နည်းနည်းပေါ့၊ ကား စရိတ်ကျရုံရလည်း မဆိုးဘူးပေါ့ကွ၊ ဖေဖေတို့က ကား လည်းဝယ်ပေးလိုက်ရသေး၊ ကားဝယ်ပေးရတဲ့နောက်မှာ ဆီဖိုးတို့ ကားပြင်စရိတ်တို့က ထပ်ပါလာဦးမယ်ဆိုရင် မဟုတ်သေးဘူးကွ ...

ကိုယ်သုံးမယ့် ဆီဖိုးတော့ ကိုယ့်ခမိအောင် ရှာမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အောင်မာ ... ဘယ်လိုရှာမှာလဲ”

“စဉ်းစားတုန်းပဲကွ၊ မသိသေးဘူး”

“ရှာလို့ရမှ ပြောကွာ၊ မရခင် မပြောနဲ့၊ နားညသိ တယ်”

အောင်ပွဲက ဝေလကို လှမ်းမောကြည့်ကာ ရယ်မော လိုက်ရင်း ...

“ဟား ဟား ဟား ... အေးပါ၊ ရမှပြောပါတော့မယ်၊ မင်း ရော !”

“ဘာလဲ”

“Business man လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ မလုပ်သေးဘူး လား”

“ဘယ်တော့လုပ်လုပ် ရတယ်၊ အေးဆေးပဲ၊ အခုဝင်လုပ် အခု ဒါရိတ်တာပဲ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းကတော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဆိုတော့ ပြောနိုင်တာပေါ့”

အောင်ပွဲက အပြုံးနှင့်ပင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် တဲ့ ပြန်လိုက်အပြီး ကားရဲ့ ဒဏ်ရံဘုတ်ပေါ်ကို လည်သာပေါလစ်ရုံဆီ စွတ်ထားတဲ့ ရေမြှုပ်တုံးနှင့် ဖိကာ ဖိကာ အားကြီးမာန်တက် သုတ်နေလိုက်ပါသည်။ အစိမ်းပုပ်ရောင် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ချည်အောင်းဘိတိုအတွက် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့ ဖရီးစတိုင်လ် ကို ဝေလက အနည်းငယ် နှာခေါင်းရှုံ့ရှုံ့နှင့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ပွဲ”

အောင်ပွဲက မော့မကြည့်တော့ဘဲ ...

“အင်း”

“မင်းကို ငါပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ပြောလေကွာ”

“မင်းမှာ ကောင်မလေး ရှိလား”

အောင်ပွဲက ဖျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် မော့ကြည့် လာရင်း ...

“ဘာတုံးကွ”

“ကောင်မလေး ရှိပြီလားလို့ မေးနေတာ”

“ဪ ... မရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိတာလဲ”

“ငါမှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူမှ မရှိသေးတာ”

“ဪ ... ဆိုလိုတာက ခုထိ မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ဖူး မြင်ဖူး ဆုံဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မင်းစိတ်ဝင် စားတာ မင်းသဘောကျတာ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အောင်ပွဲက နဖူးမှချွေးတို့ကို လက်ဖျံတစ်ဖက်နှင့် ခွတ်သုတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ဆိုပါတော့၊ မင်းက ဘာတွေ့သိချင်နေတာလဲ”

“ဒီလောက်သိရရင် တော်ပါပြီ၊ မင်းပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ် ကောင်မလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ အဲဒီ ထဲမှာ အမရလည်း (ကော့ပဲပေါ့)”

အောင်ပွဲက ခါးတစ်ဖက်ထောက်ကာရပ်ရင်း ဝေလကို ပြီးမှန်မှန်လေး လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ ခြောက် ... ဝေလ ... ဝေလ။ သူ့ကို သတိပေး တားမြစ်ချင်နေတာပါလား။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အဲသလိုမျိုး တားလိုရလိုလား။

“အင်းပါ၊ ခုချိန်ထိပေါ့၊ ငါပြောတာ အခု မင်းနဲ့ ငါနဲ့ စကားရပ်ပြောနေတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေ အထိနော်၊ မနက်ဖြန်နဲ့ သန်ဘက်ခါကိုတော့ ငါ ကြိုမသိဘူးကွ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကြိုကြိုတင်တင်ပဲ ပြောထားလိုက်မယ်၊ အမရကိုတော့ မင်း တစ်သက်လုံး ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်ကွာ အောင်ပွဲ”

“အမရက မင်းချစ်သူ ဖြစ်နေပြီလား ဝေလ”

“ဖြစ်ဖြစ် ... မဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

အောင်ပွဲက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ကားဘက်ပြန် လှည့်ငုံပြီး ဟိုသုတ် ဒီသုတ် သုတ်နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင်”

“ပြောလေကွာ”

“ငါပြောတာ ကြားလား”

“မင်းပြောတာ အားလုံးကြားသားပဲ”

“ကြားရင် ပြောလေကွာ”

“ဘာပြောရမှာလဲကွာ၊ မင်းကလည်း ပြဿနာပဲ”

“အမရကို လက်ရှောင်ထားလို့ ပြောနေတာ”

“ဝေလ ... ငါက သူများချစ်သူကိုတော့ ဝင်သုတ်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိတော့ ဆိုရင်တော့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမဆို ငါ ပတ်သက်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ခံယူထားတာ ဝေလရ၊ ကာယကံရှင်မိန်းကလေး လက်ခံရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲ ... ကာယကံရှင်က ငြင်းရင်တော့ နောက်ဆုတ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ အဓိကကတော့ မင်း သူ့ကို သူများလက်မပါစေချင်ရင် မင်းချစ်သူဖြစ်အောင် လုပ်ထားပေါ့၊ အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးပဲလေ၊ ငါလည်း အလိုလိုရှောင်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မဆိုင်တာတွေ လာထည့်မပြောနဲ့၊ ငါက ခုလောလောအထိ အမရကိုမဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိစေချင်သေးတဲ့ သဘောနဲ့ သေချာပွင့်မပြောသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ အမရက ငါ့ရည်းစားလို့တော့ သတ်မှတ်ထားပြီးသား၊ ပြီးတော့ ဟေ့ကောင်၊ ဒီမှာ မင်းပုံစံကို ငါသိနေတယ်နော်”

အောင်ပွဲက ဝေလကို “ဘာသိတာလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျက်ဝန်းနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မင်း မရိုးသားဘူး၊ အမရကို မင်း မရိုးသားဘူးဆိုတာ ငါ သိနေတယ်ကွ အောင်ပွဲရ၊ အဲဒါကြောင့် ကြိုတားထားတာ၊ အမရက အချိန်မရွေး ငါချစ်ရေးဆိုမယ့်သူ၊ အခုက

သူ့ကို လွတ်လပ်နေပါစေဦးလို့ ထားထားသေးတာ၊ မင်း စိတ်ထဲမှာ အမရက ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားလို့သာ မှတ်ထားလိုက် စမ်းပါကွာ၊ ဟုတ်လား”

အောင်ပွဲက ဝေလကို ရယ်ချင်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်း သောသားပီပီ သူလိုချင်တဲ့အရာကို အခု သူ့မှာမယူအားသေးတာ တောင် ဦးထားချင်တဲ့ကောင်။

“ဝေလ ... အမရကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင် မင်းက မပြောသေးတာလား၊ မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ရအောင် မင်းမပြောသေးတာလား”

“မင်း ဘာပြောနေတာလဲ”

“မင်း မအားသေးလို့ မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့က မြို့ထဲမှာ မင်းကားပေါ်မှာ မင်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငါ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဆံပင်ရွှေရောင်လေးနဲ့၊ ငါတောင် ဒီ ကောင်မလေးကို သိပါတယ်၊ အမ်စီက ချာထိတ်မလေး မဟုတ်လား၊ မင်း အဲသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင် သေးလို့ အမရဘက် အာရုံမလွှတ်အားသေးတာ မဟုတ် ဘူးလား”

“ဟေ့ကောင်”

“ပြော”

“မင်း ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း ယုမာတော့ မယုတ်မာနဲ့နော်”

“ဘာယုတ်မာရမှာလဲ”

“ဒီအကြောင်း အမရကို မင်း သွားပြောလိုက်တော့ အသိ ပဲဟေ့ကောင်”

“မင်းနဲ့ အမရက ဘာမှမှမဟုတ်တာ၊ မင်းမှာ ရည်းစား ရှိပါတယ်၊ အမ်စီက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေ ပါတယ်ဆိုတာကို ငါက အလုပ်ပိုလုပ်ပြီး အမရကို ဘာ ကိစ္စ သွားသံတော်ဦးတင်နေရမှာလဲ ဝေလရော၊ ဘာမှမပြော ဘူး စိတ်ချ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ အမရက ခုချိန်မှာ ချစ်သူတွေ ရည်းစားတွေ တော်စပ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ မင်းအပြင် မှာ တခြားကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေတဲ့ကိစ္စဟာ အမရကို သိစွာဖောက်နေတဲ့ကိစ္စအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီ ...

အေး ... အဲဒါမျိုးဆိုရင်တော့ အဲဒီကိစ္စကို ငါက အမရကို အသိပေးမှာ၊ အမရသိအောင် သွားပြောမှာကွ၊ အခုတော့ မပြောဘူး”

“တောက် ... မင်း တော်တော်အကျင့်ဇာတ်တယ်”

“ဟာ ... ငါ ဘာယုတ်လို့လဲ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာကို ငါနဲ့ အမရကြားမှာ ကုန်းတိုက်ချင် စိတ် ဖြစ်နေတာ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေး၊ မင်းသေချာ စဉ်းစားလိုက်၊ မင်းဟာမင်း ကြိုက်တဲ့လူနဲ့တွဲ၊ ကြိုက်တဲ့ လူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်၊ အမရကို သိစွာမဖောက်ရင် ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ အမရကို သိစွာဖောက်ရင်တော့ ငါအသိ ပေးမယ်”

“မင်းနဲ့ အမရ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ ... တောက်”

“အမရဟာ သူများသစ္စာဖောက်ခံရဖို့ နာကျင်ရဖို့ မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ငါက သတ်မှတ်လို့ပါ ဝေလရာ”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်တာမို့လို့လဲ”

“အမရက ငါတန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“တွေ့လား ... မင်း ... မင်း မရိုးသားဘူးဆိုတာ၊ မင်းလည်း အမရကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ကြိနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ခိုးကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား ... တောက်”

ဝေလက အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ မခံချိမခံသာ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေပါသည်။ အောင်ပွဲက ဝေလ ဖြစ်နေတာကို တကယ်ရယ်ချင်မိ၍ မအောင်နိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းက အရမ်းရယ်ရတာပဲကွာ ဝေလ၊ ငါက အမရကိုကြိုက်ရင် အဲဒါက ခိုးကြိုက်တာ ! မင်းကကျတော့ ခိုးကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး ! အဲလိုလား”

“ဟေ့ကောင် ... ငါက မင်းကို ပြောင်ဖွင့်ပြောထားတာကွ”

“ရည်းစားတန်းလန်းကြီးနဲ့ ပြောင်ဖွင့်ပြောထားလို့ ရလား၊ အမရကို လှည့်ကြိုက်ဖို့တောင် မင်းမှာ မအားသေးဘဲနဲ့ လောဘတကြီး လှမ်းဦးထားတာလား”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ အောင်ပွဲ”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ အမရကိုသာ သူ့ကို တကယ်သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကောင်းကောင်းနဲ့ ဆုံတွေ့ စေချင်တာပါ။ အမရက ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ဝေလရာ၊ သူ့အပေါ် ရိုးရိုးသားသားချစ်မယ့်သူမျိုး ရထိုက်ပါတယ်ကွာ”

“မင်းဆိုလိုတာက ငါက သူ့ကို ရိုးရိုးသားသားမချစ်ဘူး၊ ချစ်သူကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုနေတာလား”

“ငါ ဘာမှမဆိုလိုပါဘူး၊ မင်းကို မဝေဖန်ဘူး၊ မင်းကလည်း ဝေဖန်တာ ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ ဖြစ်သင့်တာ ထိုက်တန်တာကို ပြောနေတာပါ”

“ဘာလဲ ... အမရနဲ့ လိုက်ဖက်ထိုက်တန်မယ့် ချစ်သူကောင်းက မင်းလား”

ပြောအပြီး တဟတ်ဟက်နှင့် သရော်သလို ရယ်မောနေတဲ့ ဝေလကို အောင်ပွဲက လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဘာကြောင့်များ ညီအစ်ကို တော်စပ်ပါလျက်နှင့် အောင်ပွဲအပေါ် အံ့ဖြောင့်သဘောမထားနိုင်တာပါလိမ့်။ သူ့စိမ်းသူငယ်ချင်းမျှလောက်တောင် အကောင်းမမြင်ဘဲ ရှိခဲ့သည့်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပင်။

ဒီကိစ္စ၊ ပြောင်းလားကတည်းကပင် ဝေလက အောင်ပွဲထံ သူ့အောက်လျှိုဝင်ပြီး မော့ပင်ဆက်ဆံစေလိုတဲ့ သဘောတွေ နှိုခဲ့သည်။ အောင်ပွဲက သူ့ဟာနှင့်သူ ခပ်တည့်တည့် ခပ်မှန်မှန်

နေတဲ့အခါ အဲဒီကတည်းက မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။
ရဲခဲသဲ ထေ့ငေါ့ငေါ့လိုလို ဆက်ဆံတတ်မှုကြောင့် သူ အံ့အားသင့်
ပြီး မေမေကိုစောင့်မှ “ဝေလက ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေပါလိမ့်” ဆို
တာ ပြောမိသေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သားကို မနာလိုနေတာ”

မေမေက တစ်ခွန်းတည်း ပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။

“အာ ... မေမေကလည်း၊ မနာလိုရအောင် ကျွန်တော်က
ဘာမို့လို့လဲ၊ သူတို့မိသားစုကသာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု
ထက် အများကြီး ပိုပြည့်စုံတာ ပိုသာတာ မဟုတ်လား”

“ပိုပြည့်စုံချမ်းသာတာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါကို ပိုသာ
တယ်လို့တော့ ပြောမရဘူးပေါ့ သားရဲ့၊ သားကို မနာလို
ချင်ရင် အများကြီးပေါ့ သားရယ်၊ ငါ့သားက သူနဲ့ ယှဉ်ရင်
အရမ်းချောပြီး ပိုကြည့်ကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီး ယောက်ျား
ပီပီသသ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနဲ့လေ
သူက အရပ်က ငါ့ဝေခြောက်လက်မလောက်ပဲ ရှိတာဆို
တော့ သားကို မော့ကြည့်နေရတာကိုး၊ အမူရထက်မှ
တစ်လက်မလောက်ပဲ မြင့်နိုင်မှာ၊ သူက လမ်းလျှောက်ရင်
မြောက်ကြုံ မြောက်ကြုံ လျှောက်လို့ အမူရထက် ဒီထက်ပို
မြင့်မလား ထင်ရတာ၊ တကယ်တော့ မတိမ်းမယိမ်းပဲ

ပြီးတော့ ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူက ရှိုးရှိုးအောင်
တာ၊ ငါ့သားက ဂုဏ်ထူးသုံးလုံး၊ ဒီထက်လိုင်းမြင့်တာတွေ

မိသေးပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာကို ဝါသနာပါလို့ ငါ့သားက
တက်ခဲ့တာလေ၊ သားကို သူ တစ်စေတစောင်း ကြည့်လိုက်
တိုင်း သူ ထက်သာတယ် မြင့်တယ် ထင်နေလို့ကို နေရင်း
ထိုင်ရင်း ကြည့်မရတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါပဲ
ရှိတာပဲ”

မေမေမရှာ ကိုယ့်သားကိုယ် ကြုံဖန်အမွန်းတင်
အကောင်းမြင်ရှာကာ အသလိုပြောတော့ အောင်ပွဲမှာ ဟုတ်ကောင်း
နီးနီး မဟုတ်ကောင်းနီးနီးနှင့် ရယ်စော့စုံရပါသေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ပြောလေကွာ၊ အမရရဲ့ ချစ်သူကောင်းက
မင်းလား ... ဟုတ်လား၊ မင်းကမှ ထိုက်တန်တယ် ပြော
ချင်တာလား”

ဝေလကို အောင်ပွဲက သိမ်းစိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။
ဒီကောင်တော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ သိပ်ရန်လိုနေတာပဲ။ သူကဘာမို့
လို့ ရည်းစားတစ်ယောက် စွဲထားပြီး အမရကိုတော့ ရီဇာဗ်အနေ
နဲ့ ရံထားချင်ရမှာလဲ။

“ဝေလ ... တကယ်လို့များ ငါက အမရရဲ့ ချစ်သူဖြစ်လာ
ခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ အမရအပေါ် သစ္စာလည်းရှိတဲ့ ထိုက်
လည်းထိုက်တန်တဲ့ ချစ်သူကောင်းဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”

“ဘာကွ ... မင်းကများ”

“ချစ်သူဖြစ်ရင်တော့ ငါက ချစ်သူကောင်းပဲ”

“တောက ... မင်း ဒီစကားမျိုး ပြောစရာလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောရမှာလဲ”

“အမရက ငါ့အတွက်ပါ။ မင်း ဝေးဝေးရှောင်နေပါလို့ ခုပဲပြောနေတာလေ”

“မင်းရည်းစား မဟုတ်သရွေ့ ငါကလည်း ရှောင်စရာမလိုဘူးလို့ ပြောနေတာ”

“တောက် ... မင်း ပြောတာဆိုတာ သိပ်အဆင်မပြေဘူးနော် အောင်ပွဲ၊ မင်း ဆင်ခြင်နော်၊ ငါပြောတာ နားလည်လား”

“မင်းကသာ ဒေါသတကြီး ပြောနေတာပါ။ ငါကအေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတာပါ”

အစကတည်းက ခပ်သဲ့သဲ့တော့ ကြားနေကြတဲ့ မိခင်နှစ်ယောက်ဟာ အသီးသီး ကိုယ့်အိမ်ထဲက ကိုယ်ထွက်လာကြပါသည်။

ဒေါ်ဂျူလီက ဝရန်တာထွက်တဲ့ တံခါးဖရာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဝေလ ... အထဲဝင်စမ်းသား၊ မင်းတို့ အသံကျယ်ကျယ်တွေနဲ့ မရုတ်ဘူးလား”

ကိုယ့်သားကိုယ် မာန်မဲလိုက်သလို၊ ဒေါ်နေခြည်ကလည်း ပေါ်တီကိုအောက် ထွက်လာကာ ...

“အောင်ပွဲ ... တော်တော့၊ အိမ်ထဲဝင်တော့၊ မင်းတို့စကားတွေက အပျက်အပျက်နဲ့ ဘာမှလဲ ဟုတ်တာမဟုတ်ဘဲ”

နောက်ဟယ် ပြောင်ဟယ်ကနေ ပြဿနာဖြစ်နေဦးမယ်လားတော့”

အောင်ပွဲက ချာခနဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

“ကျွန်တော် လေအေးနဲ့ပဲ ပြောနေတာ မေမေ၊ ဟိုကောင်ပဲ ဆရာကြီးလိုလိုနဲ့ အထက်စီးကနေ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်လာပေးနေတာ”

“မေမေ အားလုံးကြားနေတယ် သား၊ မင်းလွန်တဲ့စကား ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေက သူ့အစ်ကိုမိသားစုနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သားလည်းသိသားပဲ၊ ကိုယ်က မဝင်မထွက် မဆက်မဆံလိုလည်း မရဘူးလေ၊ ဒီထက်ဆိုးဆိုး ပြဿနာတက်လာရင် မင်းအဖေက မင်းကို သွား ... အစ်ကို့ကို ဖြန်တောင်းပန်လိုက် ဆိုတာမျိုး မလုပ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အစ်ကိုကို မျက်နှာပျက်ခံရတာမှ မဟုတ်တာ သားရယ်၊ ကိုယ်လည်းမမှားဘဲနဲ့ အငယ်ဖြစ်တာကြောင့်ဆိုပြီး တောင်းပန်နေရပါဦးမယ်၊ ဝေလနဲ့ သွားပြဿနာမတက်စမ်းပါနဲ့ ...

မင်းတို့ဟာက ဘာမှကို ဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အမရက ကိုယ့်ရည်းစား ဖြစ်နေလို့ ပြဿနာတက်ကြရတယ်ဆိုရင် တော်ဆေးရဲ့၊ ဘယ်သူ့ ရည်းစားမှလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးက အလျှော့မပေး ငြင်းခုံနေလိုက်ကြတာ၊ အများကြားရင် ရယ်ချင်စရာကွယ်”

အောင်ဗွဲက အနည်းငယ် ရှက်ရှက်နှင့် ဆံပင်တွေ ရှုပ်ဖွပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်း ထုတ်ယူငှဲသေ့ခက်နေပါ သည်။

“သား ... အမရကို ကြိုက်နေလား။”

“အာ ... မေမေကလည်း။”

“မေမေကလည်း မလုပ်နဲ့၊ မင်းသာကြိုက်နေရင် သဗ္ဗာဆီ ကိုယ်လက်ဦးအောင် နားဖောက်ထားရမှာပေါ့၊ သဗ္ဗာက မဂျူလီကို ခမည်းခမက်တော်မလား၊ မေမေ့ကို ခမည်းခမက် တော်မလား၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ သားရဲ့၊ ပြော ... ငါ့သားက အမရကို ချစ်သလား ... ဟင်”

“ဟာ ... မသိပါဘူး မေမေရှာ၊ အမရကလည်း ကျွန်တော် နဲ့စာရင် ဝေလနဲ့ပိုပြီး ရင်းနှီးတာပါ။”

“ရင်းနှီးတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး သားရဲ့၊ မင်းပြောသလို သာဆို ရင်းနှီးနေတဲ့ မိန်းမယောက်ျားမှန်သမျှ ချစ်ကြိုက် ကုန်ကြရမလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ သူတို့ချင်းက အရင်တွေ ဆုံ ပြီး အရင်သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရင်းနှီးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ သားက နောက်မှခင်ရတာကို။”

အောင်ဗွဲသည် ရှက်ပဲရှက်ဆဲလို့ မျက်နှာမထား တတ်ဆဲ ရင်တွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသလိုလိုနှင့် မေမေ့ရှေ့ မှထွက်ခွာခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ တစ်ဖက်ခြံက သားအမိကြား၌လည်း စကားစစ်ထိုးပွဲ ဖြစ်နေရပါသည်။

“နေပါဦး ဝေလရယ်၊ အဲဒီ အမရက ဘာမို့လို့ အောင်ဗွဲ နဲ့တောင် လှယ်ကယူနေမှာလဲ သားရဲ့၊ သားမှာ သမား တော်ကြီး ဦးမျိုးသိမ်းရဲ့သားဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီးသား၊ ကြိုက်တာယူပါလေ့ ခေါင်းခေါက် ပြီးတာ”

“အာ ... မေမေကလည်း၊ အမရက ဒီလောက်လှတာ”

“လူတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးထူးအောင် တို့ မသဗ္ဗာတို့က ဘာမှရှိကြလှတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သဗ္ဗာ နဲ့ အမရနဲ့ သားအမိ ဒီနှစ်ယောက် စိန်နားကပ်လေးနှစ်ရန် ကိုတောင် စိန်စွင့်ဆေးသေးတော့နဲ့ခြယ်ပြီး ဖြစ်ဖြစ်မြည်အောင် မရမက လှပဝယ်ထားရတာ။ တစ်ခါလာလည်း ဒီနားကပ် ဒီလက်စွပ်နဲ့ အလဲအလှယ်တောင် များများစားစားရှိတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟား ... မေမေကလည်း၊ စိန်တွေ ရွှေတွေ ငွေတွေပါ လာပြီ”

“ပါတာပေါ့ ပါရမှာပေါ့၊ ဒီထက်သာတာတွေ ဝိုင်းနေတဲ့ ငါ့သားက အခုမှ ရန်ကုန်တက်လာပြီး တောင်ကြည့်မြောက် ကြည့်နဲ့ လူရေးမပါ လူရာမဝင်တဲ့ အောင်ဗွဲနဲ့မှသွားယှဉ် ပြီးလှနေရတယ်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သားက ဒီကောင်ကို မခံချင်ဖြစ်လို့ပါ၊ သူက နောက်မှပေါ်လာပြီး သားလက်ခုပ်ထဲကို လာချက် စောင်းထိုးနေတာ”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ အဝတ်အသက် အတော်အစပ်ရှိလို့သာ ဆက်ဆံရမှာမို့ ဆက်ဆံနေတာ၊ အောင်ပွဲနဲ့မြိုင်လှရမယ့် မိန်းမမျိုးကော့ မယူနဲ့၊ လုပ်မနေနဲ့”

ဝေလက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။

“ဟဲ့ ... မြန်မြန်သောက်၊ ကုန်ရင် ပြန်မယ်လေဟာ”

မစ်လ်ခီရိုတ်တစ်ခွက်ကို မကုန်အောင် ဖိမိဆွဲသောက်ရင်း သူ့ကို စိမ်ပြေနေပြေ ကြည့်နေတဲ့ ဝေလရဲ့မျက်ဝန်းတို့ရှေ့မှောက်တွင် အမရတ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာကာ ကိုယ့်ဗန်ခွက်ကို လည်း လက်စသတ် သူ့ကိုလည်း လောဆော်လိုက်ပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟာ”

“ဟဲ့ ... သင်တန်းကဆင်းပြီးတာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီ၊ ကားမောင်းချိန်နဲ့ အိမ်ရောက်ဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် လိုသေးတာ၊ ဒါတောင် ချက်ချင်း ထပြန်မှာ၊ ဓမမေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်တ”

“အန်တိုဆီ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်၊ တစ်နေရာဝင်နေတယ်လို့”

“တော်ပါပြီ၊ ခုပဲပြန်မှာပဲဟာ”

သင်တန်းက ပြန်လာကတည်းက ဗိုက်ဆာတယ် အဆေးဝင်သောက်မယ်ဆိုပြီး ကားပတ်မောင်းရင်း ဆိုင်ရှားဖွေရွေးချယ်နေလိုက်တာက မပြီးတော့တာ။ ဆိုင်ထဲထိုင်ပြီး မှာပြီးတော့လည်း မစ်လ်ခီရီတ်လေးတစ်ခွက်ကို မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင်အောင် သောက်နေလိုက်တာ အကြာကြီး။

ဟိုးအရင်က အပြန်ကျ သုံးယောက်ဖြစ်စေမယ့် ခုတော့ နှစ်ယောက်တည်း။ အောင်ပွဲ ကားရပြီးကတည်းက သုံးယောက်အတူတူ မဖြစ်တော့တာပါ။ တကယ်တော့ ခြံချင်းကပ်ရက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်နေရာတည်းကိုသွားပြီး တစ်နေရာတည်းကို ပြန်ရမည့်ကိစ္စမှာ ကားနှစ်စီး ဆီနှစ်ခါကုန်ရသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ဝေလကတော့ သူ့မှာ ကားမပါဘဲ ဘယ်ခရီးမှ အပြင်ထွက်တဲ့သူ မဟုတ်၍ သူ့ကားနှင့်သူပဲ သွားမှာ ပြန်မှာ မင်။ အောင်ပွဲကျတော့လည်း ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် ရှိလာပြီဖြစ်ပါလျက် ဝေလရဲ့ကားကိုပဲ ဆက်ကပ်စီးနေပြန်တော့ မကောင်းသလို ဖြစ်ပြန်သည်။ ဝေလရဲ့ကားနဲ့တစ်လှည့်၊ အောင်ပွဲရဲ့ကားနဲ့တစ်လှည့် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ သွားလာကြစို့ ဆိုရင်လည်း အဲဒီအစီအစဉ်ကို (သူ့ကားနဲ့ သူ့ထင်ပါး ကော်သူတ်ထားပုံရသည်) ဝေလက လက်သင့်မှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် သူတို့ညီအစ်ကိုက အဲဒီလောက်ကို အစေးမကပ်လှ။

ဒီတော့ ... ဒီခရီးဦးတည်ရာကိုပဲ တစ်ယောက်ကား အစီစီနှင့် ထွက်ခွာနေကြပါသည်။ ဝထမဆုံး သူ့ကားသူ စ၊ယူဆဲနေ သင်တန်းက ပြန်ခါနီးမှာ အောင်ပွဲက ...

“ငါက ငါ့ကားနဲ့လိုက်မလား ဆိုတာမျိုး နင့်ကိုမေးနေရင် နင်ကြားထဲကနေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ နေရအိုင်ရခက် ဆုံး ဖြတ်ရခက် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ငါ နင့်ကို မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူး ငါ့ပျည်း၊ ဒါပေမဲ့ နင် တစ်ခုခု သွားစရာ လာစရာရှိရင် အချိန်မရွေး ငါ့ကိုဖို့ခိုင်းလို့ရတယ် ဆိုတာတော့ အသိပေးထားတယ်နော်၊ လိုအပ်ရင် ငါ့ကို ဘယ်အခြေအနေမဆို ပြော၊ ငါကတော့ ဝေလကို ဝင်လှပြီး လောကွယ်ချော်ရာ ကျအောင် တကူးတက ခေါ်မနေတော့ပါဘူးဟာ”

စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့မျက်နှာကို အမရကလည်း စေ့စေ့ပြန်ကြည့်ကာ နားလည်သဘောတူစွာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သူ့နဲ့လိုက်ဖို့ အောင်ပွဲက ခေါ်ရင် အမရအဖို့လည်း လိုက်ခွက်နေမည်ဖြစ်ကာ ဝေလနှင့်လည်း ပြဿနာတက်ကြလိမ့်မည်။ ဆလနေရာ ဝင်လှပြီး မကြိုမပို့တာကို နားလည်ပါသည်။ နို့နို့ဆိုယ်ပဲ နားညည်းရမှာလေ။

“အမရ”
 “အင်း”
 “နင့်ကို ဟိုကောင်က သူ့ကားနဲ့လိုက်ဖို့ မခေါ်ဘူးလား”

“မခေါ်ဘူး”

“လုံးဝမခေါ်ဘူးလား”

“ဟင်အင်းပါဆိုမှ”

“ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးတောင် လောက
ဝတ်အရတောင် မခေါ်ဘူးလား”

“မခေါ်တာ နားအေးတာ မဟုတ်လား၊ ခေါ်နေရင် နင်တို့
နှစ်ယောက် ပြဿနာတက်နေကြဦးမှာလေ၊ ငါလည်းပဲ
နင်နဲ့လိုက်ရနိုး သူနဲ့လိုက်ရနိုး ဦးနှောက်ခြောက်မှာ”

“အောင်မာ ... သူနဲ့လိုက်ရနိုးက ဘာကြောင့် ထည့်စဉ်းစား
ရမှာလဲ”

“နင်ကလည်းလေ၊ နှစ်ယောက်လုံးက သူငယ်ချင်းချည်းပဲ
ဟာ၊ နှစ်ယောက်လုံးက ပြိုင်ခေါ်နေရင် ငါက တစ်ယောက်
တစ်လှည့် စီးရမလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဘာကိစ္စ သူနဲ့လိုက်ရမှာလဲ”

“တစ်လှည့်စီလေ”

“မလိုပါဘူး၊ အဖြူ ငါနဲ့လိုက်လာတာ၊ ခုလည်း ငါနဲ့ပဲပေါ့”

“အေးပါ၊ ခုလည်း နင်နဲ့ပဲ လိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါက ဒီကောင်က နင်ကို မခေါ်ဘူးကိုး၊ ခေါ်များခေါ်
ရင် နင် စွေခနဲ ပါသွားမယ့်ပုံပဲ၊ နင်ပြဿနာရှာမယ်
မကြံနဲ့နော် အမရ”

“ပြဿနာရှာတာ နင်၊ အခုကို ရှာနေတာ၊ ပြဿနာမရှိတာ
ပြဿနာရှာနေတာ၊ ဖြစ်မလာတဲ့ဟာကို ကြိုတင်နဲ့ကွက်ပြီး
ရစ်နေတာ ပြဿနာရှာနေတာပေါ့”

“နင်နော် ... အမရ၊ ခုတလော လေသံကို ပြောင်းနေတယ်”

“ဘာမှမပြောင်းဘူး၊ အရင်အတိုင်းပဲ”

“အရင်အတိုင်းဆိုရင် ပြီးရော၊ မဟုတ်ရင်တော့ ငါ့ကို
အဆိုးမဆိုနဲ့”

“နင်ကော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခုတလော အသံပြောင်းတာ
က နင်၊ ဘာတွေဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း
နင်နဲ့ အောင်ပွဲ ဟိုဘက်ခြံ ဒီဘက်ခြံ အပေါ်နဲ့အောက်
ပြဿနာတက်ကြသေးတယ်ဆို”

“ဘာ ... အဲဒါ နင်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ဟိုကောင်
ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်ကွာ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
တော့ ကွယ်ရာမှာ တီးတိုးတီးတိုး သွားသွားအတို့အထောင်
လုပ်တယ်၊ တွေ့မယ် ... ဒီကောင်တော့”

“ဟဲ့ ...၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရန်လိုနေရတာလဲ၊ ငါ့ကို
အောင်ပွဲ ဘာတစ်လုံးမှ မပြောဘူး၊ ငါ အောင်ပွဲဆီက
ကြားရတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်ကကြားရတာလဲ၊ သူ့အမေဆီကလား”

“အန်တီနေခြည်ကကော ဒီကိစ္စမျိုး ငါ့ကိုပြောပါ့မလားဟဲ့၊
လူကြီးက လူကြီးလိုပဲ နေမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် နင် ဘယ်ကသိတာလဲ”

မပြောလျှင် ခေလက ဟိုလူ့ထင် ဒီလူ့ထင် စွပ်စွဲ နေတော့မည်ဖြစ်၍ ...

“အိမ်သုံးအိမ်က ကောင်မလေးတွေချင်း ပြောကြတာဟော၊ နင်တို့အိမ်က ကောင်မလေးရော၊ အောင်ပွဲအိမ်က ကောင်မလေးရော၊ ငါတို့အိမ်က ခိုင်ခိုင်ရော တစ်ရပ်တစ်ရွာထဲက လာကြတဲ့ဟာ၊ သူတို့ချင်း ဈေးထဲမှာတွေ့ ကြတော့ နင်တို့အိမ်တွေက နှစ်ယောက်ပြောတာတွေကို ခိုင်ခိုင်က စပ်စုပြီး မှတ်လာတာဟော”

“ဒါဖြင့် နင် အားလုံးပြန်သိတာပေါ့”

“အားလုံးနီးပါး ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွတ် ... ဒီဟာမတွေ့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အိမ်ကကိစ္စ အာချောင်ကြရတာလဲ”

“သူတို့ကတော့ ကြားတဲ့သတင်း ဖြန့်ဝေမှာပဲလေ၊ နင်တို့က အော်ကြီးတစ်ကျယ်တွေ ပြောနေတာကိုး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာလေ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့ကို အားရပါးရ ထည့်ပြောနေလိုက်ကြတာ လူစကားကြားတဲ့အထိပဲ ... ဟွန်း၊ ကောင်းကို မကောင်းဘူး”

“မကောင်းတာတွေ ပြောတာမှ မဟုတ်တာဟ”

ခေလသည် ရင်တစ်ထိတ်ထိတ်နှင့် ဘာတွေများ အဲဒီနေ့က ပြောမိခဲ့ပါလိမ့် ကမန်းကတန်း ပြန်စဉ်းစားရပါသည်။

“မကောင်းတာတွေ မဟုတ်ပေမယ့် ငါ့ကို နင်တို့နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ကိစ္စထဲ ထည့်ပြောစရာလားဟဲ့၊ ပြီးတော့ နင်ပိုဆိုးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်မှာ ရည်းစားရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ ... ဒါ ... အောင်ပွဲ ပြောတာ မဟုတ်လား”

“လာပြန်ပြီ၊ အောင်ပွဲ ငါ့ကို ဘာမှမပြောဘူး၊ အိမ်ကကောင်မလေးတွေ အချင်းချင်း ပြောကြတာပါဆိုနေမှပဲ၊ နင့်မှာ နင့်ဟာနှင့် ရည်းစားရှိရက်သားနဲ့များ၊ နင်တို့ညီအစ်ကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြိုင်တဲ့လျှင်တဲ့ကိစ္စမှာ ငါ့ကို ဆွဲထည့်ပြိုင်ဆိုင်ကြသေးတယ်၊ နင်က ရည်းစားရှိရက်နဲ့ အပြိုင်ပြောတာ ပိုဆိုးတယ်”

“အာ ... ဘယ်သူပြောလဲ၊ ငါ ရည်းစားရှိတာ ! မရှိပါဘူး”

“လာညာမနေနဲ့ ခေလ”

“ရည်းစားကိုမရှိတာ”

“ဟိုကောင်မလေးတွေ အားလုံး ကြားတယ်၊ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကြားကြတယ်”

“ငါကားပေါ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ လိုက်တာကို ဟိုကောင် အောင်ပွဲက ပြောတာ၊ အဲဒါကို ဒီဟာမတွေ့က ငါ့ရည်းစားလို့ ထင်တာနေမှာ”

“ဧဝလည်ချောင်ပတ် လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ နင်တို့နောက် တစ်ခါ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် စကားနိုင်လှရုံသက်သက် ငါ့ကိုထည့်မပြောကြ နဲ့ ဒါပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပေတော့”

“ဟာ ... အမရ၊ အဲဒါ ငါ အောင်ပွဲနဲ့ စကားနိုင်လှရုံသက် သက် ယှဉ်ပြိုင်ရုံသက်သက် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဟို ...”

“တော်တော့ ... ပြောနေတဲ့ ကြားထဲက နင် ဇွတ်တိုးပြော မနေနဲ့၊ နင်က အောင်ပွဲထက်တောင် ပိုဆိုးတယ်၊ ပိုအပြစ် ကြီးတယ်၊ ရည်းစားရှိရက်နဲ့”

“မရှိပါဘူးဆိုမှ၊ ဟိုကောင်မလေးတွေအပြင် နင့်ကို အောင်ပွဲ ပြောကို ပြောပြထားပြီ မဟုတ်လား”

“မပြောပါဘူးဆိုမှဟာ၊ ဘာဆို ဘာမှမပြောဘူး၊ နင် သူ များကို အတင်းလိုက်စွပ်စွဲမနေနဲ့၊ နင့်ဆီကသာ အောင်ပွဲ အကြောင်း ကြားရတာ၊ အောင်ပွဲဆီက နင့်အကြောင်း ဘယ်တော့မှ ကြားရတာမှ မဟုတ်တာ”

ဝေလက အမရစကားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားရပါ သည်။ သူကတော့ ကွယ်ရာမှာ အတင်းပြောတတ်သလို အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေသည် မဟုတ်လား။

“ဒါဖြင့် ဟိုတစ်နေ့က ကျောင်းဆင်းတော့ ဘာကပ်ပြော တာလဲ”

“ဘယ်နေ့ကလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က၊ အတိအကျ ဆိုရင် သူ သင်တန်းကို ကားစယူလာတဲ့နေ့က၊ ငါက နင်တို့ နောက်ကပါလာတယ် မှတ်လို့ လှေကားက ဆင်းသွားတာ အောက်ရောက်နေပြီ၊ နင့်ကို အောင်ပွဲက လှေကားတွေချိုးမှာ ခပ်ကြာကြာရပ် ပြီး စကားပြောနေတာလေ၊ အဲဒါဘာပြောနေတာလဲ”

“တခြားကိစ္စပါ၊ နင့်အကြောင်း မပါဘူး”

“တခြားကိစ္စက ဘာလဲ”

“ဟဲ့ ... နင် တယ်စပ်စုပါလား”

“ဒါလေးမေးကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ငါ့ကိုလျှို့ဝှက်ထားချင်တဲ့ကိစ္စ ရှိလို့လား”

အမရက ဝေလကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပြန်ဖို့ ငါ့ကိုမခေါ်တော့ ဘူးတဲ့”

“ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ငါက နင်ကားနဲ့ ပြန်နေကျဖြစ်နေတော့ သူက ခေါ်နေ ရင် ငါမှာ သူနဲ့လိုက်ရဦး၊ နင်နဲ့လိုက်ရဦး နေရထိုင်ရ ခက်နေမှာစိုးလို့ သူ့ကားနဲ့ပြန်ဖို့ မခေါ်တော့ဘူးတဲ့”

“အောင်မာ ... သက်သက်မဲ့ ပနာလုပ်တာပါဟာ၊ သူ့ပစ္စာ သူ ဆီကုန်မှာ ကတ်စေးနဲ့ပြီး နင့်ကိုမခေါ်တာ၊ ဒီကောင် ဒီလောက်ကတ်စေးနတာ”

“ဆီက ဘာကုန်စရာရှိလို့လဲ၊ တစ်နေရာတည်းကိုပဲ ပြန်ရမှာပဲဟာ”

ဝေလသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလောလောဆယ် အနေအထားမှာ သူ့ရဲ့ အခြေအနေက အောင်ပွဲလောက် မကောင်းသလို ဖြစ်နေ၍ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပါသည်။ အောင်ပွဲကို အပြစ်မြင်ချင်စရာလေးတွေ သာသာထိုးထိုး ပြောသော်လည်း အမရဏအားလုံးပုတ်ချပြီး အောင်ပွဲကို အကောင်းပဲ ခြင်နေသဖြင့် ပိုအခဲရခက်ကာ အမရကိုပါ သိပ်ကြည့်မရချင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ကဲ ... ပြီးရင် ပြန်မယ်”

“နင်က တအားလောတာပဲ”

ဝေလက မျက်နှာညိုညိုနှင့် မစ်လိမ်ရိုက်ကို မြန်မြန်သောက်လိုက်ပါသည်။ အမရက စားပွဲထိုးကောင်လေးဆီ မစ်လိမ်ရိုက်ဖိုးရှင်းနေ၍ ဇွတ်လှရှင်းမနေတော့ဘဲ အမရကို စိတ်တိုနေမိသည်။ တခြားမိန်းကလေးတွေလို စဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်း ယောက်ျားလေးက ငွေရှင်းတာကိုပဲ ငြိမ်ပြီးလက်သင့်ခံမနေဘူးဆိုတဲ့ အလေ့အကျင့်ကိုလည်း “အလကား ကြီးကျယ်တာ” ဟု အမြင်ကတ်သည်။

ကားကို ဖူးကောက်ကောက်နှင့် မောင်းလာသော ဝေလသည် မီးဖိုခွက်တစ်ခုမှာ သူ့ မီးနိမိနေထုန်း ကန့်လန့်ယာဉ်ကြောမှ သူတို့ယာဉ်ကြောပေါ် မီးစိမ်းဖြတ်တွေ့တက်လာတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့ ကားကို လှမ်းမြင်လိုက်လျှင် ...

“ဟာ ... ဟာ ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ ဝေလရဲ့”

“အောင်ပွဲ ... အောင်ပွဲ ... အောင်ပွဲ”

“အောင်ပွဲရဲ့ကား တွေတာများဟယ်၊ ချက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ပွဲတင်ထပ်သလို အော်စရာလား”

ဝေလဟာ မီးစိမ်းကိုစောင့်ပြီး စိမ်းတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝေါခနဲ ကားကိုထွက်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့”

အောင်ပွဲရဲ့ကားက ဟိုဘက်က မီးစိမ်း ဝါခါနီးကျမှ ကွေ့ချလာတာဖြစ်ကာ ဝေလက ဒီဘက်မီးနိမိမ်းစိမ်းချင်းထွက်တဲ့ ရှေ့ဆုံးကားမို့ သိပ်မပေးလှမ်းပါ။ ဝေလက အရှိန်တင်ကာ ဓောင်းလာတာမို့ ချက်ချင်းလို့ မီလာပါသည်။

“ဟဲ့ ... နင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဝေလ”

“ဟား ဟား ... နင် မကျွေးလိုက်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အောင်ပွဲရဲ့ဘေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါထယ်လေ”

အမရက အသံတိတ်သွားပြီး စိတ်ထဲတော့ တော်တော် အံ့အားသင့်သွားမိပါသည်။ မထင်မှတ်တဲ့စကား တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဘူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်။ ဝေလကို သူ့ ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တင်မောင်းသွားတာကို အမရကိုယ်တိုင် ရှစ်ကြိမ်လောက် ခြင်ဖူးပါသည်။ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ကိစ္စနှင့် သွား

လာရင်း လမ်းကူးရင်း စသဖြင့် သူ့ကားဖြတ်သွားတာကို ကြိုကြို ကြိုက်ကြိုက် လှမ်းမြင်လိုက်တာပါ။

အဲဒီမြင်ကွင်းဟာ စိတ်ထဲ အံ့အားသင့်စရာမဟုတ် သလိုပင်။ ဝေလထံ ကောင်မလေးတချို့ထံမှ ဖုန်းလာတာတွေ ဘာတွေ အရင်ကတည်းက ကြားဖူးနေတာမျိုး၊ သူ့မှာ မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ(ရည်းစားလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်)တွေ ရှိတယ် ဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ သိနေခဲ့တာပါ။

အောင်ပွဲကိုတော့ သူ့နေပုံထိုင်ပုံ အပြုအမူ အကျင့် စရိုက်တို့ကို ကြည့်နေမြင်နေရင်းက သူ့ဟာ တသီးတသန့် အထီးကျန်ကျန် နေတတ်လွန်းပြီး မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်း ရယ်လို့ဆိုရင် လုံးဝမရှိတဲ့သူလို့ စိတ်မှာထင်နေမိတာပါ။

အောင်ပွဲကားပေါ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါသွား သည်ဆိုစဉ်ကားက အမရကို အံ့အားလည်းသင့်စေကာ ရင်ခုန် သံကိုပါ မြန်စေသည်။

“သူ့ဘေးမှာ ! ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဝေလ”

ဝေလက အမရကို ခပ်မဲမဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း သည်း။

“နင်မယ့်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ငါ့ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် မါတယ်ဆိုတာကိုတော့ တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ယုံပြီး၊ အောင်ပွဲ ဘေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါ တယ်ဆိုတော့ နင်မယ့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

အမရက ကိုယ့်ဟာကိုယ်မှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နင်တလုပ်လုပ် လှုပ်ရှားလာရတဲ့အထဲ ရိတ်တိမြောနေတဲ့ ဝေလ ကြောင့် စိတ်တိုမိကာ ...

“မယ့်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အံ့ဩတာ၊ နင်ကားပေါ် ကောင်မလေးတွေ ပါတယ်ဆိုတာကျတော့ သူ့များပြောလို့ ငါ့ ကြားရတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ကို မြင်ဖူးခဲ့ပြီးသား၊ ဘာမယ့်စရာရှိလဲ”

“အဟက်ဟက် ... ယောက်ျားလေးဝဲဟ၊ ကားပေါ် ခရီးကြို လမ်းကြို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါလာတာ ဆန်းလား၊ အခု နင်တောင် ငါ့ကားပေါ် ပါနေတာပဲ၊ ဒီလိုပါတိုင်း ငါ့ရည်းစားလို့ တန်းပြောလို့ မရဘူး မဟုတ်လား၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲ ခင်မင်ရာ ခင်မင်ကြောင်း အားနာပါးနာ လမ်းကြို ပို့ရတာတွေ ဘာတွေ ရှိတာပေါ့၊ နင်က အောင်ပွဲကိုကျ တော့ မိန်းကလေးဆိုရင် လုံးဝစိတ်မဝင်စားတဲ့ တကယ့် အရိုးခံယောက်ျားလေးလိုများ ထင်နေတာလား၊ အမရ၊ ကျွတ် ... ကျွတ် ... ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားပဲ အမရရဲ့ ...

သူ့ခမျာ အရင်က ကားပေါ် မိန်းကလေး မပါနိုင် တာက တစ် ... ကားမရှိလို့သော်လည်းကောင်း၊ နှစ် ... တင်စရာမိန်းကလေး မရှိလို့သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခု ပေါ့ဟ၊ ကားလည်းရှိ မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်းလည်း ရှိရက်နဲ့တော့ နင်အောင်ပွဲက ဘုန်းကြီးရဟန္တာခမ္ဘိလို့လား”

“နင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငရဲကြီးအောင်”

“ကဲ ... ကဲ ... ကြည့်လိုက် ... ကြည့်လိုက်”

ဝေလက အမိလိုက်လာတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့ ကျစ်ကားနဲ့ ဘေးတိုးကပ်ပြတ်တတ်ရန် ပြင်ပြီး ဟွန်းကိုလည်း “တိ ... တိ ... တိတိ” နှင့် ချက်ကျကျ တီးလိုက်ပြီး ဘေးကားချင်း ယှဉ်ပြတ်တက်ရင်း ပြောင်းမှ လက်ထုတ်၍ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုလဲ”

အမရသည် ကားချင်း ဘေးချင်း အယှဉ်တွင် ကိုယ်လေးကို သိသိသာသာ ကိုင်းမိပြီး အောင်ပွဲရဲ့ ကားထဲ မြင်သာအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဝေလရဲ့ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် အလန်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ ချစ်စရာလေးပင်။

ဟင် ... အဲဒါ တကယ်ပေါ့။

အောင်ပွဲမှာ အဘွားသွားလာရမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ပေါ့။ ထိုအတွေးက အမရရဲ့ ရင်ကို အေးခဲခဲဖြစ်သွားစေပြီး တစ်မျိုးကြီး ပြည့်ကျပ်မွန်းကယ် ခံစားလိုက်ရစေပါသည်။

ကော်ဝံမလေးရဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးဆန်ဆန် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရာကတစ်ဆင့် အောင်ပွဲကို ဝါတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အောင်ပွဲက ပထမတော့ သူ့ ကားကို

ဆားကပြတ်ရင်း သုန်းနှုတ်ဆက်ကြတယ်ထင်၍ ရိုးရိုးသားသားပင် ပြန်ပြီးပြပါသည်။ ပြီးလိုက်တဲ့အခါတိုင်းမှာ အောင်ပွဲရဲ့ ခပ်မွန်မွန်မျက်နှာက ကြည့်သလို လင်းလက်သွားတတ်ပုံဟာ ကြည့်လိုအတော်ကောင်းသားပင်။

“ဟေ့ကောင် ... မိပြီကွ ဟေ့ကောင်”

ဝေလထဲက ထိုစကား ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ အောင်ပွဲဟာ သူ့ကားကို တမင်စတုားတက မမိမိအောင် လိုက်ကြည့်ကြတာဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပုံနှင့် ပြီးနေတဲ့ မျက်နှာက ပြန်ပြီး မွန်တော့သွားပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုတစ်နေ့က မင်း ငါ့ကို ပြောခဲ့တာနော်၊ ကဲ ... အခု မင်း ဟဲ ဟဲ ... လက်ပူးလက်ကျပ်ပဲ ... တဲဟဲ”

ဝေလကို အောင်ပွဲ မမြောနှင့် အမရတောင် အမြင်ကတ်သည်။ တကူးတက လိုက်ချောင်းဖမ်းတဲ့ အပြုအမူကို ဘယ်သူက ကြိုက်မှာလဲ။ အမရကတော့ အောင်ပွဲ ကားပေါ်ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရလို့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရတာက တစ်ကဏ္ဍ၊ ဝေလရဲ့ ရိုသဲ့သဲ့လုပ်ပုံကို စိတ်ပျက်မိတာက တစ်ကဏ္ဍ။

ဘယ်သူဟာ ဘာလုပ်နေနေ အောင်ပွဲပုံစံက အမြဲပင် တည်တည်ကြည်ကြည် ဣန္ဒြေရရ ရှိနေပြီး ဝေလ ပုံခံက မတည်မကြည် ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေတတ်ပုံကို ယှဉ်ပြလေးသလို

ရုတ်တရက် အတွင်း အမရ နှိုင်းယှဉ်မြင်မိသည်။ အောင်ပွဲက သူ့ဟာသူ နေနေပြီး ဝေလက လိုက်ကလီ လိုက်ဆွနေတတ်တာ မျိုးသာ အမြဲမြင်နေရတာပင်။

“ကဲ ... ဝေလ၊ ကားချင်းကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ယှဉ် မောင်းနေမှာလဲ၊ ကားလည်း တိုက်မိနေဦးမယ်၊ ရဲတွေ ရင်လည်း နင် အဖမ်းခံထိဦးမယ်”

ဝေလက သူ့ကားကို အရှိန်မြှင့်တင် ကျော်တက် လိုက်ရင်း ...

“ဒီကောင် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကောင်မလေးက sweet လေး ပဲ”

အမရက ဝေလ စကားကို မကြားသလို တစ်ဖက် လှည့်ပြီး နေလိုက်ပါသည်။

ဖြူနုငယ် ... တဲ့။

အဲဒီကောင်မလေး အလျင်အမြန် ပတ်သက်ကျွမ်း ဝင်လာပုံဟာ မြန်ဆန်လွန်းအားကြီး၍ မျက်စိတောင် လည်သွား မတတ်ဖြစ်သည်။ အောင်ပွဲရဲ့ကားပေါ် ပါလာတာ ပထမဆုံး အကြိမ် စမြင်ဖူးသည်မှ တစ်လအတွင်းမှာပင် သူ့ဟာ အောင်ပွဲ အိမ်ကိုလည်း ပါလာကာ ဝေလကိုပင် တရင်းတနီး နှုတ်ဆက် ခေါ်ပြော ပေါင်းသင်းလျက် ရှိပေပြီ။

အပြန်လည်း မကြိုတော့ဘဲတကူးတကလည်း တွေ့ စရာအကြောင်း သိပ်မရှိလှတဲ့ အောင်ပွဲနဲ့ အမရဟာ တစ်ဖက်နေ လို့ တစ်ကြိမ် စကားပြောဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းတာပါ။ အမရတို့ရဲ့ ဂျန် ရှင်အိတ်ကွန်ဒိုခန်းဟာ ဝေလတို့ အောင်ပွဲတို့ရဲ့ လုံးချင်းအိမ်လေး ထော့ဘက် ဝရန်တာမျက်နှာ ဖွင့်ထားတာဖြစ်ရာ ဝရန်တာထွက်ရပ် လိုက်သည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းက သူတို့ကပ်လျက်နှစ်ခြံကို လှမ်း ၍ အပေါ်ဆီး မြင်နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

ခြံထဲမှာ ကားဆေးတာ၊ ပန်းပင်ရေလောင်းတာတွေ ထွက်လုပ်ပေးရုံတဲ အောင်ပွဲကို အမြဲပဲ လှမ်းမြင်နေရတာပါ။
 ဝေလတာတော့ ကားလည်းမဆေး၊ အပင်လည်း ရေလောင်းသူ မဟုတ်၍ ခြံထဲမှာ တော်ရုံနှင့်တွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းသည်။

ကားဆေးရင်း ရေလောင်းရင်း အောင်ပွဲက အမရတို့ ကွန်ဒိုဘက် အမြဲလှမ်းမော်ကြည့်မြဲ။ အမရတို့ အခန်းဝရန်တာကို သိနေတာမို့ ဟိုထုန်းကတည်းက သူ ခြံထဲမှာရှိလျှင် သူကလည်း အမြဲရှာမြဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းမြင်သွားကြလျှင် တော့ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဒီအတိုင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အောင်ပွဲ က လက်တစ်ချက်လှမ်းပြုလိုက်တတ်သည်။

သူ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပေါ့။ သူ လက်လှမ်းထောင်ပြုလိုက်လျှင်တော့ အမရကလည်း လက် ပြန်ပြုလိုက်စမြဲပါ။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုထဲမှာ တူတူတက် နေတယ်ဆိုပေမယ့် တက်တဲ့ဘာသာရပ်ချင်းက တူတာမဟုတ်၍ အခန်းချင်း မတူပါ။ အတူလည်း မပြန်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့အခါ အောင်ပွဲနဲ့ အမရ စကားပြောဆိုဖြစ်ဖို့ အခွင့်အရေးက အင်္ဂလိပ် စာသင်ချိန်ထောက်မှာပဲ ရှိသည်။

အဲဒီကြားမှာမှ အောင်ပွဲကို ကောင်မလေး တစ် ယောက်နဲ့တွေ့၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်လည်းနေရော ဝရန်တာ ထွက်ရပ်နေတဲ့ အမရ မျက်ဝန်းများက အောင်ပွဲရဲ့ခြံထဲ ရောက် နေတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကိုတွေ့။

(ရင်ထဲ ဇလုံးဇနု အစာမငြေ့ကြဲ ဖြစ်နေတဲ့ အမရဟာ ဒီကြားထဲ နှစ်ရက် ဝေလတို့အိမ်က အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ချိန်မှာ အောင်ပွဲနဲ့ တွေ့ဆုံပေမယ့် စကားဟာဟမပြောမိခဲ့။ တမင်မပြော တာ မဟုတ်ဘဲ ပြောစရာစကား မရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ နှုတ် နည်းနေခဲ့မိတာပါ။)

ဝရန်တာကနေလည်း ထိုကောင်မလေးကို လှမ်းမြင် လိုက်ရော အမရ ရင်ထဲ အံ့ဩချင်စရာ ဒေါသတွေ ထွက်လာမိ တာ။ ဒီလောက် ခပ်မြန်မြန် ကောင်လေးတစ်ယောက်အိမ်ကို လာလည်တဲ့ ဟိုကောင်မလေးကိုလည်း ဒေါပွ၊ အောင်ပွဲကိုလည်း အကြောင်းမဲ့ ဒေါပွ။ အမရ လှမ်းမြင်လိုက်တာကို ပြန်မြင်သွား တဲ့ အောင်ပွဲက အမရကို လက်လှမ်းပြုလိုက်ပါသည်။

အောင်ပွဲ လက်လှမ်းပြုတာကြောင့် တောင်မလေး ထလည်း အမရရဲ့အခန်းဘက် လှည့်ကြည့်လာသည်။ အမရသည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ အောင်ပွဲကို လက်ပြန်မပြုမိပေ။ ဝရန်တာ စားလက်ရန်းပေါ် လက်စိုက်တင်ပြီး ဒီအတိုင်းပဲ ခပ်တည်တည် ဆက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ အလိုလို လူက ကျွဲခြီးတိုနေတာ။ ပြီးတော့ မကြာခင်ပဲ ဝရန်တာမှ လှည့်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနေ့က အမရ ဝရန်တာမှဝင်လာပြီး နာရီခန့် လောက်အကြာမှာ တံခါးဆယ်တီးသံနှင့်အတူ အောင်ပွဲ ရောက် လာပါသည်။ မေမေ တံခါးဖွင့်ပေးသံ ကြားရပြီး ခဏအကြာ မေမေက အမရ အခန်းတံခါးကို လာခေါက်၍ ...

“သမီး ... အောင်ပွဲက ဟိုတစ်နေ့က အင်္ဂလိပ်စာအချိန် မှာသင်တဲ့စာအုပ်ပါ။ ခဏတဲ့”

ဟွန်း ... အပိုတွေ့ဆိုတာ အမရ သိတာပေါ့။ သူ လည်းတက် ကိုယ်လည်းတက် အတူတက်ကြသားနဲ့ စာပိုတော် တဲ့သူက စာအုပ်ခဏလာတောင်းကြည့်တယ်ဆိုတာ အကြောင်း ပြချက်သက်သက်ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အောင်ပွဲထဲက ကြား ရမယ့် တစ်စုံတစ်ရာသော စကားကို လိုလားနားဆင်ချင်နေမိတဲ့ အမရက စာအုပ်ထွက်ပေးရင်း ဧည့်ခန်းမှာ သူနဲ့မလှမ်းမကမ်း ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“နင့်ကို ခုန ဝရန်တာမှာ တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဝင်သွားတာလဲ”

“ငါ့ဟာငါ ဘာကြောင့်ဝင်ဝင်ပေါ့တော်၊ ဘယ်သူက ကြာ ကြာကြီး ရုပ်နေမှာလဲ၊ ခြေထောက်ညောင်းတာပေါ့”

“ငါ လက်ပြတာ တွေ့လား”

“တွေ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပြတာလဲ”

“နင်လက်ပြတိုင်း ငါက ပြန်ပြပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထား လို့လား”

“အဟင်း ဟင်း”

အောင်ပွဲက မှန်တော့ကြားမှ ဝင်းထွက်ချိုးပျက် အောင် ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဖြူနုငယ်ကတောင် မေးနေတယ်၊ နင့်ကို ဘယ်သူလဲတဲ့”

“ဘယ်သူက !”

“ဖြူနုငယ်”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ကားပေါ်မှာတွေ့လို့ ဟိုတလောက နင်နဲ့အတူ အတင်း လိုက်ကြည့်ကြတယ်လေ”

“အမယ် ... မဲလ လိုက်ကြည့်တာပါ၊ ငါက မေလကားပေါ် ပါနေတော့ အတူတူပါတာတော့ရှိတယ်၊ အတင်းလိုက်မ ကြည့်ပါဘူး”

အောင်ပွဲက အမရကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သူ့ကို ငါက ကားမောင်းသင်နေတာလေ”

“သူ့ကို ! နင်က !”

“အင်း ... ကားမောင်းသင်ပေးနေတာ”

“နင်နဲ့ ဘယ်တုန်းက ခင်တာလဲ”

“ဘယ်တုန်းကမှ မခင်ပါဘူး၊ ငါက ကားရဲ့ဆီဖိုးလေး ဘာလေး ပြန်ရအောင် ကားမောင်းသင်ချင်တာပဲ၊ ရှိရင် အိမ်လိုက်သင်ပေးမယ်လို့ မေမေနဲ့ခင်တဲ့ ကားမောင်းသင် တန်းတစ်ခုမှာ ပြောထားတာ၊ ငါ့ကို အလုပ်နည်းနည်း ရှာ ပေး ခွဲပေးဖို့ပေါ့”

“လခနဲ့လား”

“အင်းပေါ့၊ အဲဒီ ကားမောင်းသင်တန်းက မေမေမိတ်တွေ ဖြစ်နေတော့ ကားမောင်းသင်တန်းဝင်းထဲ မမောင်းချင်ပဲ အိမ်ခေါ်သင်ချင်တဲ့သူတွေထဲက တချို့ကို ငါ့ကိုပေးတာ”

“အိမ်ခေါ်သင်တယ်ဆိုတာက”

“သူ့ကို သွားခေါ်လာပြီး ငါ့ကားနဲ့ပဲ တစ်နေ့တစ်နာရီ သင်၊ တစ်မတ် ငါးရက်သင်ပေး၊ ပြီးရင် သူ့ကိုပြန်ပို့၊ တစ်ပတ်ကို နှစ်သောင်း”

“အောင်မယ် ... နင်က ဝင်ငွေကောင်းနေတာပေါ့၊ ဘယ် လောက်ကြာအောင် သင်ရမှာလဲ”

“သူတို့ပေါ့ပဲ မှုတည်တာပေါ့၊ တစ်ပတ်နဲ့တစ်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ နှစ်ပတ်နဲ့တစ်လည်း နှစ်ပတ်သင်ပေါ့၊ တစ်လ နဲ့မှတတ်ရင်လည်း တစ်လပေါ့ဟာ”

ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်သူ မဟုတ်ဘဲ ကားမောင်းသင်ပေးနေတာ ဆိုတာကို ကြားလိုက်တာ နဲ့တင် အမရသည် စိတ်ထဲ ကြည်လင်၍လန်းသွားကာ ရင်ထဲ က အဝအထစ် အခုအခဲတွေ လျှောက်နဲ့ ကျေပျက်ကုန်လေသည်။ အောင်ပွဲပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားလို့ နည်းနည်းကလေးတောင်မှ သံသယမဝင်မိပေ။ အလိုလိုနေရင်း ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်နေပါသည်။

ဒီအကျိုးအကြောင်းကို အမရထံ တကူးတကလည်း သာရင်းပြု ပြောပြတယ် ဆိုပြန်တော့ အမရသည် အောင်ပွဲအပေါ် စိတ်ထဲမှာ ဘာအပြစ်မှ မြင်စရာမရှိတော့ဘဲ ကျေနပ်သွားပါသည်။ နှစ်ဆယ့်ပွဲပြီး ကားမောင်းသင်ပေးတာလေ။ ဘာဖြစ်လဲ ... သင် ပေးပါပေါ့။

“နေပါဦး၊ သူ့ရဲ့ ကားမောင်းသင်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ နင့် အိမ်ကို သွား ဘာတိစ္ဆ ဝါလာရတာလဲ”

“ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောက်လာတာ”

“ဘာထူးလဲဟဲ့”

“ထူးတယ်လေ၊ ပါလာတာ ဆိုတာက ငါခေါ်လာတာပေါ့၊ ရောက်လာတာ ဆိုတာက သူ့အာသူ ရောက်လာတာကို ပြောတာ”

“သူက ဘာအတွက် ရောက်လာတာလဲ”

“မသိဘူးဟာ၊ ငါတောင် လန့်သွားတယ်၊ ငါ သူ့ကိုကား မောင်းသင်တာ တစ်ပတ်မှာစာင် သူ့ကတတ်နေပြီ၊ ကြည့် ရုစား အရင်ကတည်းက သင်တော့ သင်ဖူးပြီးသား ထင် တယ်ဟာ၊ နှစ်ပတ်လောက်နေတော့ သူ လမ်းပေါ်တက်မောင်း နိုင်တာ တော်တော်ကျွမ်းနေပြီဆိုတော့ ငါက အလကား ပိုက်ဆံထပ်ပေးနေရမှာစိုးလို့ ရပ်ရင်ရပ်လိုက်တော့လို့ ပြော ထားတာ၊ အခု သူက အိမ်လာလည်တယ်ဆိုပြီး ရောက် လာတာ”

ခေါင်းလေးကုတ်ကုတ်နှင့် ပြောနေတဲ့ အောင်ပွဲကို

ကြည့်ပြီး အမရက ...

“နင့်ကို ကြိုက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“တခြားဘာတိစ္ဆ လာစရာရှိလို့လဲ”

“ဒီနားရောက်လို့ ဝင်လာတာလို့ ပြောတာပဲ၊ ငါ့အိမ်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာမှန်း မသိဘူး၊ ငါလည်း အိမ်ထဲ တောင် မခေါ်ဘူး၊ ထပ်ခါ ထပ်ခါ လာနေမှာစိုးလို့၊ ခြံထဲမှာပဲ စကားရပ်ပြောလိုက်တာဟာ၊ နင့်ကို လက်လှမ်းပြတော့ သူက အဲဒါဘယ်သူလဲတဲ့”

အမရက အောင်ပွဲဘက် မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင်ကြည့်

ကာ အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်လွှဲပစ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီတော့ !! ”

“သူငယ်ချင်းလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ သူ မြန်မြန်ပြန်အောင် နင့်ဆီသွားစရာရှိသေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ”

ငတုံး။ ကွယ်ရာမှာတောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်တန်းက ရပ်သွားအောင် “ငါ့ရည်းစား” လို့ လိမ်ပြောရုံနဲ့ ပါးစပ်မရတဲ့ လူအလေး။

“ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ဆီလာရတာပေါ့လေ”

“သူက ပြန်သွားပြီမ၊ သူ့ကို ပြောမိလို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လာတာလဲ၊ ငါ့အင်္ကျီပုံစာကို နင်က လှေ့လာ အတုခိုးရမယ်ပေါ့လေ”

“နင့်ကိုလည်း ဒါတွေ ပြောပြချင်လို့လေ”

“ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ကြိုလို့ပြောတာမျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလောက် တကူးတက ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

“မလိုဘဲ ပြောမိတာက ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ပြောဖို့လိုနေပြီး ငါက မပြောမိမှ ပြဿနာတက်မှာလေ၊ နင်က ခုတလော စကားမပြောသလိုလို ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြီးတော့ ခုနက ငါလက်ပြတာလည်း ပြန်မပြဘူးလေ၊ ဒီတော့ ငါက နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ စိတ်ပူပြီး လာခဲ့လိုက်တာ”

အမရက ကြည့်နူးသလို ခံစားမှုလေးကို သူ မသိအောင်ဖွတ်ရင်း အံ့ဩစာကြီး မျက်စောင်းလေးမျိုးထိုးကာသာ ...

“အောင်မာ ... နင်တောင် ဒီစကားမျိုး ပြောတတ်၊ စိတ်တွေ ဘာတွေ ပူတတ်လို့ ... ဟွန်း”

အမရက တကယ်ကိုပဲ အောင်ပွဲ ပြောသမျှကို နှင်းချက်မရှိ ယုံပေသည်။ ဒီကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း စိတ်မပူခဲ့မိပေ။ အောင်ပွဲဟာ ဇာတိကရာ ကောင်မလေးတွေနှင့် အလွယ်ကလေး ရင်းနှီးတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ နည်းနည်းကလေးတောင် စိုးရိမ်စိတ် မရှိခဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာလည်း နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဒီဖြူနုငယ်က ထပ်လာလာပြန်တဲ့အခါ အံ့ဩရပါသည်။

အဲဒီရဲ့နောက်တော့ ရက်ခြား ရက်ခြား။ အဲဒီရဲ့
 နောက်မှာ အဲဒီဖြူနုငယ်ဟာ ဝေလနှင့်ပါ နှုတ်ဆက်စကားပြော
 ရင်းနှီးနေတဲ့အခါ အမရ အံ့အားသင်ရတော့သည်။ ဒီကောင်မ
 လေးက ဘယ်လိုပါလဲ။ ခပ်မြန်မြန် အချိန်လေးတိုတိုမှာ ညီအစ်ကို
 နှစ်ယောက်လုံးကို ခြေသွက် လက်သွက် ရှင်းနှိုးပစ်လိုက်တာပါ
 လား။

ဝေလအိမ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ သွားတက်တဲ့တစ်ရက်
 “ဟဲ့ ... ဟိုကောင်မလေးက တကတဲတော်၊ ခြေမြန်လယ်
 မြန် ရှိလိုက်တာ၊ နင်နဲ့ရော နင်နဲ့ရော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခင်
 ကုန်တာလဲ၊ အောင်ပွဲက ကားမောင်းသင်ပေးရတော့ ရင်းနှီး
 တာထားတော့၊ ဝေလကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ စစ်
 ကွင်းမလွတ် ဖြစ်သွားရတာတုံး”
 “အာ ... သူက အတင်းလာရောတာပါဟာ”
 “အောင်မယ်၊ သူလာရောလည်း နှင်ပြန်ရောမှ ဖြစ်တာလေ”
 “ငါက စကားလေး ဘာလေး ပြန်မပြောရင် မကောင်းလို့
 ပြန်ပြောရုံပါ ပြန်မရောဘူး”
 “မနေ့က နှင်တိုဘက်ခြံထဲ ရောက်နေပြီး နင် ရယ်အေး
 နေတာ ငါဝရန်တာက လှမ်းမြင်ပါတယ်နော်”
 “အတင်းကို ဒီဘက်ကူးလာတာဟာ”
 “လုံးဝမသိဘဲနဲ့ ဒီလိုပဲ ကူးလာလို့ရလား”

“အရှင်တစ်ခေါက် လာကတည်းက ဒီကောင် အောင်ပွဲက
 ခြံထဲမှာပဲ ရပ်စကားပြောပြောနေတာကိုး၊ အိမ်ပေါ်ခေါ်မ
 သွားဘူး၊ ငါက ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပြင်သွားမလို့ ကားဆီ
 ထွက်လာတာကို၊ ဒီကောင် ... ဒီကောင် ... ငါ့ကိုအတင်း
 ဆွဲထည့်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာ အမရရဲ့၊ ငါ့ကို သေဖော်
 ဆေးဖက် ညှိတာ၊ ဖွတ်ဈေးကောင်”

“ဟား ဟား ... ဖြူနုငယ်က မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းလို့ပါ
 ဝေလရာ”
 “ဟဲ့ ... ဝေလက ရပ်ရှင်မင်းသားမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့
 မိတ်ဆက်ခိုင်းရတာလဲ”
 “အရှင်ကတည်းက ဟိုဘက်တိုက်လေးက ပုံစံလေး လှတယ်
 ဆိုတာနဲ့ ငါ့ဘကြီးအိမ်လို့ ပြောထားမိတာလေ၊ ဒီကောင်
 အိမ်ထဲက ထွက်လာတော့ အဲဒါ ငါနဲ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ
 လားလို့ မေးပြီး မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းတာ၊ ငါက ဘယ်လို
 ငြင်းရမလဲ၊ ငါ့အစ်ကိုကို ငါက တိုသလိုကြီး ဖြစ်နေမှာ
 ပေါ့”
 “အောင်မာ ... ဓင်းဟာမင်း မလွန်ဆန်နိုင်ရင် မလွန်ဆန်
 နိုင်ဘူးပေါ့”
 “ငါက ဘာလို့ မလွန်ဆန်နိုင်ရမှာလဲ ဟား ဟား၊ မင်း
 ကလည်း ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဟဲ့ ဟဲ့
 ဟဲ့ ... ဆို”

“ဟေ့ကောင် ... မိတ်ဆက်ပေးမှတော့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ လူမှုရေးအရ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ငါက မင်း တကယ်ဝမ်းသာစားယုံပဲ ထင်တာပေါ့၊ မင်း ပုံကြီးက တကယ်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံကြီးကို”

“ဟိတ်ကောင် ... ငါ့ထံလုပ်လိုက်ရ”

“ကဲပါ ... နေကြပါဦး၊ မိတ်ဆက်ပေးတာ အထိက ဟုတ် ပါပြီ၊ နောက်တစ်ခေါက်ကျတော့ ဝေလတို့ခြံထဲ ဘယ်လို ရောက်သွားလဲ၊ ခြေသွက်လိုက်တာ”

“မနေ့ကလည်း ဟိုတစ်နေ့ကလိုပဲဟေ့၊ ဒီကောင်နဲ့ ခြံထဲ ရပ်နေကြရင်းနဲ့ ငါလည်း ထွက်မလာဘဲနဲ့ ဒီကောင်ပဲ ငါ ကို လှမ်းအော်ခေါ်တာ”

အောင်ပွဲက ရှုံ့ဖွဲကာ အမရကို ကြည့်ရင်း ...

“သူက ဝေလတို့ခြံထဲက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ရွက်လှပင်အိုး လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး တောင်းပေးပါလုပ်တာဟာ၊ ငါ လည်း စိတ်ညစ်တာပဲ၊ တောင်းမပေးဘူးလို့ ဝေလအမရကို ကြောက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ သူက အစင်းကြီးပဲ ဟူ ဟာသူ တောင်းမယ် ခေါ်ပေးလိုပြောတာ၊ ငါက ဝေလ ရှိချင်မှရှိမှာလို့ ပြောတုန်းရှိသေးတယ်၊ ရွှေစင်က နောက်ပေး ပေါက်ကနေ ပေါ်လာရော ...

အဲဒါကို မချောက လှမ်းမေးတယ်ဗျာ၊ ညီမရေ ... ကိုဝေလ ရှိလားဆိုပြီးတော့၊ ရွှေစင်ကလည်း ဟုတ်ကဲ

ရှိတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ငါ့ကို ခေါ်ပေးခိုင်းတာ ငါဘယ်လို လုပ်ပြီး ငြင်းမလဲ၊ အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းအော်ခေါ်ရတော့ တာပေါ့”

“တကယ် မနိုင်စိန်ဟ၊ ငါတို့ခြံဘက် ဇွတ်ကူးလာတာ၊ အဲဒီပန်းအိုးလေး လိုချင်တာတဲ့။ မျိုးရှိရင် မျိုးပေးပါတဲ့၊ အပင်ခွဲလို့ရရင် ခွဲပေးပါတဲ့၊ ဇွတ်တောင်းတာပဲ၊ ဘယ်လို ဟာလေးမှန်း မသိဘူး”

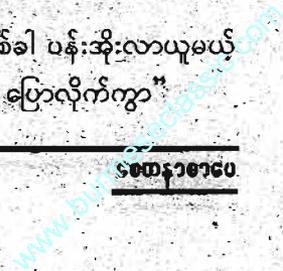
အမရက အောင်ပွဲကိုတစ်လှည့် ဝေလကိုတစ်လှည့် အကဲခတ်ပြီး ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီ ဖြူနုငယ် ကြောင့် စိတ်ရုပ်ရပုံပေါ်သော်လည်း ဘယ်သူမှတော့ အမြင်ကတ် လှပဲ မရဘဲ ရယ်ချင်စိတ်သာ ရှိနေကြတဲ့ပုံ ပေါ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ပုံစံဟာ ဇွတ်တရွတ် ခပ်ကဲကဲ ဖြစ်ပုံရတဲ့ ဖြူနုငယ်အပေါ် ချစ်စနိုးပဲ ဖြစ်နေကြသလိုလို။

“နောက်ဆုံးတော့ နင် ပေးလိုက်ရတာပေါ့”

“ဒါပဲရှိတော့ ငါက အပင်အိုး ခွဲထားပေးမယ်လို့ပဲ ပြော လိုက်တာ၊ ဒါကိုပဲပေးလိုက်ရင် တော်ကြာ ငါ့ကို ငါ့အမေ ကျွဲငြင်နေမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဒီပန်းအိုးယူဖို့ကိစ္စ နောက်တစ်ခါ လာရဦးမှာ ပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား ... ဝေလ၊ ဒီတစ်ခါ ပန်းအိုးလာယူမယ့် ကိစ္စက မင်းနဲ့ကိစ္စ၊ ငါ မရှိဘူး ပြောလိုက်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... ကျောကော့ခြီး မင်းက ကိုယ်လွတ်မရန်နဲ့လေ၊ မင်းစတုဇာတ် မင်းနိုင်အောင်က”

“ငါက ဘာဇာတ်မှ မစပါဘူးကွာ၊ ကားမောင်းသင်တာ သက်သက်ပါ”

“ကားမောင်းသင်ရာကနေ မင်းကိုစွဲလမ်းလို့ မင်းအိမ်အထိ ပါလာတာပေါ့ကွ”

“ငါ့အိမ်ဝါလာပေမယ့် အခု လမ်းက မင်းခက်လွဲသွားပြီ”

နှစ်ယောက်သား အလွမ်းမသင့်စဖူး အတူတပါးဝါးတဟားဟား ရယ်နေကြတာကို အမရက စုပုပ်ပုပ် ကြည့်နေပါသည်။ သူတို့ဝိုင်းက စကားတွေကို အိမ်ရှေ့နည်းခန်းမှာ ပန်းအိုးပြင်ရင်း ထိုးရင်း ကြားနေတဲ့ အန်တီဂျူလီက ပန်းရိုးတံဖြတ်စ အရွက်အကြွေအစတွေ အရှိက်ပစ်ဖို့ သယ်ကာ ဝင်လာရင်းက ...

“အမယ် ... မင်းတို့ညီအစ်ကိုက ဆော့လီတော့ ပုထိုးသလို ပုတ်ထုတ်နေကြတယ်၊ တောင်မလေးက ချစ်စရာပေးပါဟယ်၊ ကလက်တက်ထက် နန်တန်တန်ပုံစံ မရှိပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ခင်ကိုခင်တတ်တဲ့ စရိုက်ရှိတာပါ”

အန်တီဂျူလီ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ချီးမွမ်းနေ၍ အမရက အံ့အားတောင် သင့်မိပါသည်။ အန်တီဂျူလီဟာ အမရလို နှစ်ရှည်လများ ရင်းနှီးဝင်ထွက်နေကျ လူချင်းကိုပင်လျှင် စိတ်လိုလက်ရရှိမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားစမြည်ပြောတတ်

တာ များသောအားဖြင့်တော့ သူ့လုပ်သက်စ အလုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေရင်း နှုတ်ဆိတ်ရင် ဆိတ်နေတဲ့သူပင်။

“မေမေ ကြိုက်တယ်ပေါ့”

ဝေလက သူ့အမေကို စသသည်။

“မကြိုက်စရာအချက် မတွေ့သေးပါဘူး”

“အကြိုက်ဆုံး အချက်ကတော့ သူ့ ကားက ကယ်လီဒီးနား ဖြစ်တာ မဟုတ်လား”

ဝေလ စကားကြောင့် အောင်စွဲက ပြီးစိစိ ဖြစ်မလို့ ဖြစ်ပြီးမှ အောင်ထားရတဲ့ပုံ။ အမရကတော့ ကယ်လီဒီးနားကို ခသိပါ။ ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုးကြီး ကားကောင်းကောင်း ဖြစ်မယ်လို့ တော့ ခန့်မှန်းမိပါသည်။

“ဝေလ ... အမေကိုနော် ရွတ်တီး ရွတ်ပြောင်နဲ့၊ သူ ကယ်လီဒီးနားမောင်းပြီး ဝင်လာပုံက သိပ်ညက်ညောစတိုင်ကျတာပဲ၊ အန်တီ ထင်တာတော့ အောင်ပွဲရေ၊ ဒီဟာမလေးမှာ မင်းသင်မှ ကားမောင်းတတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲလိုထင်ချင်သလိုပဲ”

“ဒါဖြင့် ကားမောင်းတတ်ရဲ့သားနဲ့ အောင်ပွဲဆီမှာ တမင်ကားမောင်းလာသင်တယ်လို့ မေမေက ထင်တာလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ဒီကောင်ကို ကြိုက်လို့လား”

“ဘယ်သူကြိုက်မှန်းတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ မေမေ ပိုနေက မှန်ပြတင်းနောက်ကနေ ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ပြီး လှမ်းကြည့်နေရာ၊ အဲဒီကောင်မလေးဟာ အောင်ပွဲအပေါ်ရော မင်းအပေါ်ရော အမြဲစိတ်ဝင်တစား လေ့လာနေတာ တွေ့ရတယ်၊ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက် နှင့်နှင့်နည်းနည်း အကဲခတ် သုံးသပ်နေတဲ့ပုံမျိုး”

“မေမေ ပြောမှပဲ လျှို့ဝှက်သဖို့ ဆန်လာပြီ”

“အေး ... ကောင်မလေးမှာ နောက်ခံ ဘာအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိသလဲလို့ မေမေ သံသယရှိနေတာ၊ အမှန်တိုင်း ပြောရရင် ဒီဘက်ခြံကူးမလာခင် အရင်နေ့တွေကတည်းက အောင်ပွဲတိုခြံဘက်မှာ အောင်ပွဲနဲ့ နှစ်ယောက်အတူ စကားရပ်ပြောနေရင် အန်တီ ဒီဘက်ကနေ ခန်းဆီးနောက်က ကြည့်နေတာ အောင်ပွဲရဲ့၊ တမင် ချောင်းကြည့်တာတော့ ဟုတ်ပါဘူး ...

ပထမဆုံးတော့ အောင်ပွဲ ရည်းစားများလားဟဲ့ ဆိုပြီး မြင်ဖူးအောင် လှမ်းကြည့်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေး ဝိုစ်က ဝေလကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ဒီဘက်ခြံကိုပါ မျက်လုံးတွေက အကဲခတ်ခတ်နဲ့၊ တစ်ရက်ကနေခြည် ခြံထဲမှာရှိနေလို့ နေခြည်နဲ့လည်း စကားပြောသေးတာ၊ နေခြည်ကိုလည်း ဖောက်ထွင်းမတတ် အကဲခတ်ပြီး ကြည့်တာ၊ ဒါကိုတွေ့လို့ အန်တီကလည်း စိတ်ဝင်စားပြီး

သူလာရင် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိတာပါ၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ဒီနှစ်အိမ်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြဲစိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“အန်တီ ... ဒါဖြင့် ဝေလကိုကြိုက်လို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်ရ ချဉ်းကပ်ရမလဲ လမ်းကြောင်းမရှိလို့ ကျွန်တော့်ဆီကားမောင်းသင်ချင်ယောင် လာဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒီကောင်ကို ကြိုက်တာနေမှာပေါ့”

“အဲလိုချည်းပဲ ပြောမရဘူး၊ ဝေလနဲ့ စကားပြောနေရင်း ဆိုရင် ဝေလကို ဖောက်ဝင်မတတ် အကဲခတ်သလိုပဲ သားနဲ့ စကားပြောနေရင်လည်း သားကို စိတ်ထဲအထိပါ ကြည့်နေသလို ထင်ရအောင် ထွင်းဖောက်လေ့လာနေတာပဲ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ”

အမရကတော့ သူ နီးနီးစစ်စစ် တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် ခံဆုံတွေ့ ရဖူးသေးတဲ့ ဖြူနုငယ်ဆိုတဲ့ ခုတလော သူတို့စကားဝိုင်းရဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ဖြစ်နေသူကို အံ့ဩသလို ထူးဆန်းသလို စတင်စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟင်အင်း... မယူပါဘူး၊ ရတယ်”

“ယူလိုက်ပါ အစ်မရဲ့”

“ဟင်အင်း၊ ယူမလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည့်တာပါ”

အမရက စကားဖြတ်ကာ တစ်ဖက်လှည့်ထွက်ဖို့ ဖြင်လိုက်သည်။

“အစ်မ ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ၊ ကိုပွဲနဲ့လား၊ ကိုစေနေလား”

ကိုပွဲ ...။ ကိုဝေ ...။ အမရက ကောင်မလေးကို ဆူဆူကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သွက်လွန်းအားကြီးတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးအနှောင့်အယှက် ဖြစ်သလိုပင်။ သူကများ အောင်ပွဲနဲ့ ဆလကို ကိုပွဲ ... ကိုဝေတဲ့။ အဖျားဆွတ်ခေါ်လို့။ ဘယ်လောက် ဆောင်များတောင် ရင်းနှီးသက် ကြာခဲ့ပြီမို့လို့လဲ။ သိတာတောင် ဘာမှမကြာသေးဘဲနဲ့ ယောက်ျားလေး သူစိမ်းတွေကို ဒီလိုပဲနာမည် လေးတွေ အဖျားဆွတ် ခေါ်စရာလား။

ကိုယ်တိုင်လည်း ယောက်ျားလေး သူစိမ်းတွေကို အလွယ်တကူ ချက်ချင်းကြီး ခင်မင်ကျွမ်းဝင်တတ်မှုမရှိ၍ ခဏ ကလေးနှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို တရင်းတနီး ပေါင်းစစ်လိုက် တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေမျိုးကိုလည်း စိတ်ထဲ သိပ်သဘောမကျ ပါ။

“တို့အမေနဲ့ လာတာပါ”

အမရက ခပ်တည်တည်ပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။ သိပ် ကြီးလည်း ဟက်ဟက်ဝက်ဝက် ဖက်လဲတကင်းလှမိဖို့ မလိုအပ်

အင်္ကျီတစ်ထည်တည်းကို ဟိုဘက်ကထစ်ယောက် ဒီဘက်ကတစ်ယောက် နှစ်ဖက်ညှပ်ကာ နှစ်ယောက်ဖြိုင်တူ လိုက်မိပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့် လိုက်မိကြပါသည်။

ဟင် ...။

ဒါက အမရရဲ့ ရင်ထဲတင် ကျိတ်ကာ တိတ်တဆိတ် ရေရွတ်တဲ့ အာမေဇိုတ်။

“ဟယ် ... အစ်မ”

ဒါကတော့ တစ်ဖက်က ကောင်မလေးရဲ့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ခပ်ဘွင်းဘွင်း အသံကျယ်ကျယ် ရေရွတ်လိုက်တဲ့ အာမေဇိုတ်။

“အစ်မ ... ယူလေ၊ အစ်မ ယူလိုက်”

အမရက ခပ်အမ်းအမ်းလေး ခေါင်းမာမ်းရင်း ...

ဘူး ထင်သည်။ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့က အဝေးကြီးကသာ လှမ်းမြင်ဖူးနေကြရတာ။ ခပ်နီးနီးစပ်စပ်ဆိုလို့ ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်ပွဲရဲ့ ကားကို အမိလိုက်ပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ဖြတ်ပြီး ကြည့်တုန်းက တစ်ခါတည်းရယ်။

ဒါလည်း ခဏကလေး။ အဲဒီတုန်းက မြင်ဖူးထားခဲ့ပြီး အမရက တိုက်ဝရန်တာကနေ အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ခြံဝင်းတွေထဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းအဝေးကို လှမ်းမြင်တော့ စိတ်မှန်းနဲ့သာ သူပဲကိုးလို့ မှတ်မိနိုင်တာပါ။ ခုလည်း မြင်မြင်ချင်း တွေ့ဖူးလိုက်တာလို့ တစ်ချက် ဝေဝေဝါ ဖြစ်ပြီးမှ အဲဒါ ဖြူနုငယ်ပဲလို့ မှန်းလိုက်နိုင်တာပင်။

သူကကော ဘယ်တုန်းက သေချာမြင်ဖူးတာမို့ သေချာနှုတ်ဆက်နိုင်တာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ကားချင်းယှဉ်တုန်းကလည်း သူက တအံ့တဩလေး လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ဖျတ်ခနဲလောက် အချိန်အတွင်း ဝေလတိုရော ကိုင်းပြီးလှမ်းကြည့်တဲ့ အမရကိုရော မြင်ရတာ။ အမရကလည်း အကြာကြီးဆက်ပြီး ရှေ့ကိုင်းပြီး ကြည့်နေတာမဟုတ်။ မြင်လိုက်ရပြီးတဲ့နောက် ပုံမှန်လေးပဲ ပြန်မှီထိုင်နေလိုက်တာ။

သူ ဘာကြောင့် မှတ်မိရတာလဲ။ ဘာကြောင့်သေချာရတာလဲ။

“ဟိုဟာ အစ်မ အမေလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ကိုဝေတို့ ကိုဖွဲ့တို့ကို လိုက်မပို့ခိုင်းဘူးလား”
စပ်စပ်ပြီး အရှေ့ဝင်လှတဲ့ ထိုကောင်မလေးကို အမရက မေတ္တာမရှိလှဘဲ စိတ်ထဲကလည်း ခင်ကိုမခင်မိဘဲ ရှိတာကြောင့် ...

“ဘာလို့ သူတို့ကို ပို့ခိုင်းရမှာလဲ”
သူ မေးတာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိသာစေတဲ့ နှုတ်နှာလေးသံတို့နှင့် ပြန်မေးလိုက်တာပင်။ ဒါပေမဲ့ ဖြူနုငယ်က တွန့်မသွားဘဲ တလွင်လွင်ကလေး ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ချောဆွဲပေါ့ အစ်မရဲ့၊ သူငယ်ချင်း ယောက်ျားငေးတွေဆိုတာ ဒီလိုခိုင်းပေး ချောဆွဲပေးရမယ် မဟုတ်လား”

“မဆိုင်းဘူး ထင်ပါတယ်၊ တို့က သူငယ်ချင်းတွေကို ပေါင်းတာ အဲသလို ချောဆွဲဖို့ အစီအစဉ်နဲ့ ပေါင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း တကူးတကူးပို့မခိုင်းဖူးပါဘူး၊ ကြုံကြုံကြုံပြီး တစ်နေရာအတူသွားဖြစ်လိုက်တာမျိုးသာရှိတာ၊ တမင်တကာ တို့ကိစ္စကို လိုက်ပို့ပေးပါ ဆိုတာမျိုး ရှိကဲ့မရှိတာ”

ဘာကြောင့်များ ဒီကောင်မလေးအပေါ် မကြည်သာ ခင်ရတာလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် သေချာမသိတော့ပါ။ သူ့လေးသံအရ သူကတော့ မကြာခင် အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ကို ချောဆွဲကာ ဗုဒ္ဓသာကာ ဟိုပုဒ်ဒီဒီ လျှောက်ပို့ခိုင်းတော့မှာပဲလို့ အကဲခတ်ယူဆခဲ့ပြီး မကျေနပ် မနာလိုမိတာမျိုး ဖြစ်မယ်ထင်သည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ကို အကူညီ မတောင်းချင်၊ မခိုင်းချင်၊ ချောမဆွဲချင်။ တခြားကောင်မလေး တစ်ယောက်က နောက်မှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်ဖြစ်လာပြီး အကူညီ တွေ တောင်းမှာ ခိုင်းမှာ ချောဆွဲမှာကိုလည်း မကြည့်ဖြူ မနာလို ချင် ဖြစ်နေတာပင်။

“အဟင်းဟင်း ... မမကလည်း အေးလိုက်တာ”

အောင်မာ ... သူကများ လူကို အေးသလေး ဘာ လေးနဲ့။

“အစ်မက အဲလို ခပ်အေးအေးချမ်းချမ်းလေးမို့ ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့က အစ်မကို အရမ်းခင်ကြတာ နေမှာပဲနော်၊ ဖြူကကျတော့ ကောင်လေးသူငယ်ချင်းတွေကို အခိုင်းထူ လို့ထင်တယ်၊ ရှိသမျှ ကောင်လေးသူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြူနားမကပ်ဘဲ ပတ်ပြေးနေကြတာ၊ အရေးကြုံရင် ဘယ် သူ့ကို ဘယ်သွားရှာရမှန်းတောင် မသိဘူး ... အဟိ”

အေးဝေ။ နင် ဒီလို အခိုင်းထူလို့ ချောဆွဲလို့ပဲ နေမှာပေါ့။ မကြာခင် အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့လည်း ပြေးမှာပဲ။ မပြေးနိုင်ခင် နင့်ရဲ့ဖြူဖြူညှဲ ပိုးတောင့်တဲလေးလို ချစ်ရာအသွင် လျာလေးမှာ ငြိတွယ်ကျဆုံးမသွားဖို့ပဲ လိုတာ။

“နေပါဦး၊ တို့ကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေလဲ”

“ဟယ် ... သိတာပေါ့၊ အမရ ဆိုတာ ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ အရေးအထားဆုံး ချစ်သူငယ်ချင်းမလေးပဲဟာ၊ သိတာပေါ့”

“အဲဒါက စကားအရကြားဖူးတာလောက်ပဲ ရှိတာမဟုတ် လား၊ မြင်တာနဲ့ တို့မှန်း ဘယ်လိုလုပ် တန်းသိတာလဲ”

“မြင်ဖူးတယ်လေ”

“ဖျတ်ခဲနဲ့လောက်ပါပဲ၊ နောက်ပိုင်းတွေက အရေးကြီးက လှမ်းမြင်တာ သံကွဲတာမှ မဟုတ်တာ”

“အစ်မက ဓသိဗေမယ့် ဖြူက အစ်မကို သေချာမြင်ဖူး အောင် လိုက်ကြည့်ထားပါတယ်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်ဖို့ လိုက်ကြည့်ရတာလဲ”

“မြင်ဖူးချင်၊ ခင်ချင်လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ချင်ရတာလဲ”

“အစ်မက ကိုဝေနဲ့ ကိုပွဲရဲ့ အရေးပါတဲ့ သူတစ်ယောက်မို့ လို့ သူတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်ရင် အစ်မကို ပစ်ပယ်ပြီး ချန်ရစ်ထားခဲ့လို့ မရဘူးဆိုတာ ဖြူ သိတာပေါ့”

“မလိုပါဘူး၊ မဆိုင်ပါဘူး ဖြူနငယ်၊ သူတို့ကို ခင်ချင် တာနဲ့ပဲ တို့ကိုပါ အသားလွတ် အခြောက်တိုက် လိုက် အရောဝင်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“အဲလိုကြီး သက်သက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့၊ သူ တို့နဲ့ ခင်ချင်တော့ သူတို့နဲ့ခင်တဲ့ တခြားသူကိုပါ ခင်လိုက် တဲ့သင်္ဘောပါ၊ အစ်မကိုလည်း ဖြူက မြင်မြင်ချင်း ခင်လို့ ပါ”

အမရက ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့်ပင် ...

“လူတစ်ယောက်ကို ခင်မင်ဖို့ကိစ္စက အလောက်တောင် ရုတ်တရက် လျှပ်တစ်ပြက် အလွယ်တကူ ဖြစ်နိုင်လား၊ တို့အတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ အလောက်ကြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် အလွယ်တကူ မခင်နိုင်ဘူး”

“ဖြူ ကိုရော”

အလိုလေး။ ပေါ်တင်ကို မေးတာပါပဲလား။ သူက မျက်နှာပြောင်မုတော့ ကိုယ်ကလည်း ပြောင်မုပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။

“ခေါ်ပြော ဆက်ဆံဖြစ်ရင်းကနေ ကိုယ်နဲ့ စိတ်ချင်းတူရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ခင်လာနိုင်တာပေါ့၊ မြင်မြင်ချင်းတော့ ခင်ကို မခင်တတ်တာ”

“ဒါဖြင့် အစ်မနဲ့ ခင်လိုရအောင် များများလေး ခေါ်ပြော ဆက်ဆံပေးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် အစ်မ”

ဇွတ်ပါပဲလား။ သူက ဇွတ်ပြောလေ အမရကအမြင် ကတ်လေပင်။ သူဟာ အရောဝင်ဖို့လွယ်တဲ့ ဝေလကို မပြောနဲ့ အရောဝင်ဖို့မလွယ်တဲ့ အောင်ပွဲကိုတောင် ဇွတ်တရွတ် အရောဝင်ထားတဲ့သူပဲ။ အန်တီဂျူလီ ကောက်ချက်ချထားတာကို နားထောင်ပြီးတဲ့နောက် ကားမောင်းသင်တာဟာတောင်မှ ရိုးရဲ့လားလို့ အမရလည်း သံသယဝင်မိသည်လေ။ အန်တီဂျူလီလည်း ပါးနပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပဲ။

ကားမောင်းတတ်ရဲ့သားနဲ့ ကားမောင်း သင်ဖို့ အကြောင်းပြပြီး အောင်ပွဲနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် ဆလနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်တာဆိုရင် သူ့ရဲ့ တကယ်ပစ်မှတ်က ဘယ်သူလဲ။ အောင်ပွဲလား။ ဝေလလား။

အမရက ဖြူနုငယ်ကို အင်တင်တင်ကြည့်ကာ ...

“မင်းပုံစံက တကယ် ခင်လို့ မင်လို့ အလိုအလျှောက် ရင်းနှီးသွားတာ မဟုတ်ဘဲ မဖြစ်မနေ အရေးတကြီး ခင်ကိုခင်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာပါလား”

“အဟီးဟီး ... အလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဝေလနဲ့ အောင်ပွဲကို ခင်ချင်လို့တော့ တို့ကိုပါ ဆွဲကပ်ပြီး မခင်မဖြစ် ခင်လိုက်ရတယ် ဆိုတာမျိုး မဆိုအပ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ထွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ခင်ချင်တဲ့သူကိုပဲခင်ပါ၊ ရပါတယ်”

အမရက ပြောပြီးပြီးချင်း မလှမ်းမကမ်းနားလေးမှာ အိတ်တွေကြည့်နေတဲ့ မေခေဘက် လျှောက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဖြူနုငယ်က အမရရဲ့ နောက်သို့ အပြေးကလေး ကပ်ပါလာခဲ့ရင်း ...

“ဟင်အင်း ... အစ်မကိုလည်း ခင်မှာ၊ အဟီး”
ရော် ...။
ခက်နေပါပေါ့လား။

“အစ်မနာမည်ကို ကြားကတည်းက ခင်ချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ !”

“အမရာ ဆိုတဲ့ နာမည်တော့ မှည့်တာများလို့ ကြားဖူးတယ်လေ၊ အစ်မက အမရာတဲ့၊ ကိုပွဲက ပြောတယ်၊ နာမည်မှာ သရတွေမပါပဲ ဗျည်းတွေချည်းပဲပါလို့ အဲဒီအမရာ ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းကို သူက တစ်ခါတလေ ချစ်စနိုးနဲ့ နောက်ပြီး ‘ငဗျည်း’ လို့ခေါ်တယ်တဲ့”

အမယ် ...။ အောင်ပွဲက ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြောလေ့ရှိတယ်ပေါ့။ ချစ်စနိုးနဲ့ဟဲ့။ အမရာက တစ်မျိုးလေးသော ခံစားချက်နှင့် ဖြူနုငယ်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ကိုပွဲ အဲလိုပြောတာ ကြားပြီးကတည်းက ဖြူက အစ်မကို ချစ်နေတာ၊ ကိုပွဲက ချစ်စနိုးလေးဆိုတော့ ဖြူကလည်း ချစ်စနိုး လေးပေါ့ ... အဟဲ့”

ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ အမရာသည် အမြင်ကတ်ကတ်ကြားကပင် ရယ်ချင်သလိုလိုဖြစ်ကာ ဒီကောင်မလေးကို သူပါ လှစ်ခနဲ ချစ်စနိုးစိတ် ပေါက်လိုက်မိသည်။

“အစ်မကို ကိုပွဲရော၊ ကိုဝေရောက သိပ်ချစ်တာ၊ သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အစ်မနာမည် မပါတာမရှိဘူး၊ ဖြူက ဖြူနဲ့လည်း အဲလိုခင်ချင်တာ”

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ရူးများနေရော့လား။ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ကို ဇွတ်အတင်းပဲ သူကစလို့ ခင်ချင်နေတာဟာ

ဘာအကြောင်းကြောင့်ပါလိမ့်။ သူတောင် ဒီလောက်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေသေးတာ ကိုယ်လည်း ခပ်ဘွင်းဘွင်း မေးချလိုက်ဖို့ အမရာက ဆုံးဖြတ်ရင်း ...

“တို့တောင် အခု စဉ်းစားနေမိတာ၊ ဖြူနုငယ်က အောင်ပွဲဆီ ကားမောင်းသင်မိရာကတစ်ဆင့် ခင်မင်ကြဖို့ ဖြစ်လာတာလား၊ အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလကို ခင်ချင်မင်ချင်လို့ အောင်ပွဲဆီမှာ ကားမောင်းသင်လိုက်တာလား ဆိုတာလေ”

ဖြူနုငယ်က စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အငိုက်မိသလို ဖြစ်သွားရင်း ...

“အဟား ဟား ... အစ်မက ပြေးတယ်နော်”
“တာပြေးတာလဲ”
“ဒါပြေးတာလေ”

ဖြူနုငယ်က နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးကွေးပြီး တတောက်တောက် ခေါက်ပြလိုက်တာပင်။

“ဒီလောက်နဲ့ ဒါပြေးတယ်လို့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ တို့တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့အားလုံး အဲလိုပဲ တွေးမိနေတာပါ၊ အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ရောပဲပေါ့”

“သင်ချင်လို့ သင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ချင်လို့ သင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မရယ်၊ ကိုပွဲရယ်၊ ကိုဝေရယ်ကို ဖြူ တကယ်ခင်တာပါ၊ ပြီးတော့ အခု အစ်မလည်းပါတယ်၊ အစ်မက စကားပြောကြည့်တော့ ပိုခင်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ခင်ချင်လို့သင်တာ ဆိုရင်တော့ ဖြူနုငယ်က အောင်ပွဲတို့နားကို ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနဲ့ လှည့်စားပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ လို့ ဖြစ်နေပြီလေ။ တကယ်ပဲ သူတို့နဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် ရိုးရိုး သားသား စစ်စစ်မှန်မှန် ခင်ချင်တာဆိုရင်တော့ သူတို့အပေါ် လှည့်စားမှုမရှိဖို့ လိုတယ်နော်၊ လူတိုင်းက ကိုယ့်အပေါ် တကယ်ခင်မင်တဲ့ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းမျိုးကိုပဲ သဘောကျမှာထင်တယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အတင်း လာပေါင်းတဲ့သူကို သိပ်သဘောကျမယ် မထင်ဘူး။”

အမရ စကားကြောင့် ဖြူနုငယ်က တစ်ချက်ကလေး ဝိုင်တွေတွေ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်စိတ်ရင်း သဘောထားက ဖြူစင်သန့်ရှင်းရင်တော့ ပြီးတာပဲပေါ့၊ အစ်မရဲ့၊ မဟုတ်ဘူး လား။”

ချက်ချင်းပဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ်သွားကာ အမရ နောက်ကပ် ကွေ့ပတ်လျှောက်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ အမရက အိတ်တစ်လုံးကို ကြည့်နေတဲ့ မေမေနား ရပ်လိုက်လျှင် ...

“ဒါအစ်မရဲ့မေမေပေါ့နော်”

“အင်း။”

“အန်တီကလည်း ချောတာပဲနော်၊ တကယ်တော့ အမေ ချောလို့ သမီးချောတာပေါ့နော် အန်တီ၊ အဟင်းဟင်း။”

ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ ပြုံး၍လှည့်ကြည့်သော မေမေကို ...

“ဖြူနုငယ်တဲ့ မေမေ၊ အောင်ပွဲ ဟိုးတလောက ကားမောင်း သင်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးလေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကားမောင်းသင်တာ တတ်သွားပြီ လား သမီး။”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ တတ်သွားပါပြီ”

ဒေါသဉာဏ ကလေးဆန်တဲ့ အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် ဖြူနုငယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“သမီးက ချစ်ရာလေးပဲ၊ ငယ်ဦးမှာပေါ့နော် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... အစ်မတို့ ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ထက်တော့ ငယ် ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ့်ဆိုရင်တော့ မပယ်တော့ ပါဘူး အန်တီ ... အဟီး၊ သမီးက အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပါ ပြီ”

“ဪ ... အန်တီက ခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်လောက် ထင်နေ တာ”

“သမီးက ရှစ်ဆယ်ကို ခုနှစ်ပွေးတာ အန်တီ၊ နောက်လထဲ မှာ သမီးအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှာ၊ ပွေးနေကျရင့် ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ အစ်မတို့ကို ဖိတ်ဦးမယ်နော်၊ လာနော် ... အစ်မ၊ လာရမယ်နော်”

အမရက မဖြေဘဲ ပြုံးပဲပြုံးနေပါသည်။

“သမီးက အစ်မကိုလည်း ခင်ချင်လို့ပါ အန်တီရယ်၊ အဲဒါ အစ်မက ပြောတယ်၊ သူက အလွယ်တကူ မခင်တတ်ဘူးတဲ့၊ ဖြူ့ကိုလည်း မြင်မြင်ချင်း မခင်ဘူးတဲ့ နောက်မှပဲ တဖြည်းဖြည်း ခင်ရင်ခင်လာမှာတဲ့”

သူ့သမီးဟာ ဒီလိုပြောဆိုလေ့မရှိတာ သိ၍ ဒေါ်သဏ္ဍက အမရကို အကဲခတ်ကာ ရယ်မောပါသည်။ အဲဒီဆိုင်ထဲက ထွက်လာကြလည်း ဖြူ့နုငယ်ဟာ သူတို့သားအမိနောက်က အတူတူ ကပ်ပြီး စကားရော ဖွဲရောပါလာသည်။ သူတို့ဝင်တဲ့ဆိုင်တွေ လိုက်ဝင်။ သူ့မှာ ရှာကြံပြောစရာ စကားတွေလည်း ရှိပဲရှိနိုင်လွန်းပါသည်။

မေမေနှင့်တော့ အချီအချပင်။ မေမေကလည်း စကားပြောဖော်သာရှိလျှင် မုန့်တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ချကျွေးပြီး တာမေ့တာမော ပြောတတ်သူမျိုး ဖြစ်လေရာ နှစ်ယောက်သား စကားလမ်းကြောင်း တည့်နေသည်။ ဂမုန်းပွင့်မှာ စိတ်ကြိုက်ပတ် လို့အပြီး ပြန်ကြတော့မည်လုပ်တော့ ဖြူ့နုငယ်က သူလိုက်ပို့မည် ဆိုသည်။ အမရတို့က ငြင်းလည်း အတင်းအကျပ်ပင် ...

“အစ်မကလည်း ဒီနားလေး နီးနီးပဲ ပို့ရမှာကို ဘာမှ အားနာမနေပါနဲ့၊ ဖြူ့လည်း အဲဒီက ဖြတ်ပြန်ရမှာပဲလေ၊ ဂျန်ရှင်အိတ်ဖက် ခဏချိုးဝင်လိုက်ရတာပဲရှိတယ်၊ အပန်းမှ မကြီးတာ”

“ဒါမေမဲ့ ကားငှားရင်လည်း လွယ်ပါတယ်၊ တစ်ထောင်ပဲ ပေးရတာ၊ ညီမ အပြန်နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ပြန်လိုက်ပါ”

“အာ ... နောက်လည်းမကျဘူး၊ နောက်ကျလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ကားငှားဖို့လွယ်လို့ လိုက်ဖို့တာမှ မဟုတ်တာ၊ လွယ်လွယ်ခက်ခက် ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် လိုက် ပို့တာပါ အစ်မရဲ့”

ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရ ပြုမရဘဲ မေမေလက်ကိုပါ အတင်းဆွဲကာ သူ့ကားဆီ ခေါ်လာပါသည်။ ဝေလတို့ပြောတဲ့ ကယ်လ်ဒီးနားဆိုတဲ့ကားကိုလည်း ခြောက် ... ဒီကားပါလားဟု ခုမှပဲ သိရပါသည်။ မော်ဒယ်လ်မြင့်မြင့် ကားကောင်းကောင်း ကြီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်ပုံနှင့် မြင့်မားတဲ့ အဆင့်အတန်း အသိုင်းအဝိုင်းက သူ့ဌေးသမီးကလေးဖြစ်ကြောင်း သိသာနေစေ သည်။

သူ့ရဲ့အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်၊ အိတ်၊ ဖိနပ် တွေ၊ ကားထဲမှာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်သထားပုံတွေ ကြည့်တာနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုလည်း မှန်းဆနိုင်နေတာပင်။ လူလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းကာ နောက်ခံဘက်ဂရောင်းကလည်း တောင့်တင်း ပြည့်စုံ လိုတရနေတဲ့ ဒီကောင်မလေးရဲ့ သည်းသည်းလှုပ် လိုက် ခင်မင်ပတ်သက်နေမှုကို အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ ဘယ်လောက်လျှား တောင်ခံနိုင်ကြမလဲ။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ခင်မင်ခဲတဲ့ အောင်ပွား ဖြူနုငယ်
တိုတော့ လိုက်လျောရင်းနှီးနေရတာကို တွေးပြီး စိတ်ထဲ တင်းကျပ်
သလိုလို မနာလိုသလိုလို ဖြစ်လိုက်၊ ကောင်မလေးရဲ့ ပကတိ
အရင်းခံ ချစ်ခင်စရာ ဟန်ပန်မူရာလေးကို ချစ်စနိုးလိုလို ဖြစ်လိုက်
နှင့် အမေရ ရင်ထဲ ဗျာများနေပါသည်။

“ဟော ... လာပြီ”

ဟွန်းသံ တီခနဲကြောင့် အောင်ပွဲက ပြောလိုက်လျှင် ...
“သားရယ် ဒီစာစီခါတော့ ခြံထဲစာင်ရပ်ပြီး သူလာပေးတဲ့
ငါးရဲ့ ခြောက်တွေ မယူပါနဲ့၊ ဘယ်လိုစိတ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ သူက
တကူးတက လက်ဆောင်လာပေးနေတာကို အိမ်ပေါ်လေး
တော့ ခေါ်ထိုင်ခိုင်းပါဦး သားရဲ့”

“တကယ်ရှုပ်တယ် အဲဒီကောင်မလေးက၊ လာမလေးနဲ့ဆို
လည်း ဇွတ်ပဲလာတာပဲ၊ အိမ်ပေါ်ခေါ်ထိုင်ခိုင်းရင် ပိုရောင့်
ထက်ဦးမယ်၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုပဲရိုးရိုး ကြာရင် အမေရက
အထင်လွဲလာတော့မယ် မေမေရ”

ဒေါ်နေခြည်က သားဖြစ်သူကို ပြုံးပြီး မျက်စောင်းရွယ်
သည်။

“ခုတောင် အမရက ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကိုကြိုက်တာလား၊ ဝေလကို ကြိုက်တာလား ဆိုတာ သေချာလေ့လာ အက်ခတ်နေတာ”

“ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်နေတာလဲ မေမေလည်းသိချင်တယ်”

“ဝေလကို ဖြစ်မှာပေါ့”

အောင်ပွဲရဲ့ အလွတ်ရုန်း ရှောင်ထွက်ပုံကို ဒေါ်နေခြည်က သဘောတကျ ရယ်မောနေရင်း ...

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အိမ်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းလို့က်ပါ သားရယ်၊ အားနာစရာကြီး”

“မေမေကလည်းဗျာ၊ အဲဒါ နောင်အမြဲ လာတော့မှာ”

သားအမိနှစ်ယောက် ပြောမဆုံးခင်ပဲ ကားက ပေါ်တီကိုအောက် ဝင်လာပါပြီ။ အောင်ပွဲက မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာနှင့် အိမ်ထဲက ထွက်လိုက်ရင်း ...

“လာပေးမနေပါနဲ့တော့ဆိုတာ ပေးဖြစ်အောင် လာပေးသေးတယ်”

“ကိုပွဲ မကြိုက်ပေမယ့် အန်တီတို့ အန်ကယ်တို့ လူကြီးတွေ ကြိုက်မှာပေါ့လို့၊ ငါးရဲ့ခြောက်မကြိုက်တဲ့ ဗမာလူမျိုးရှိလား၊ ပြော ...၊ တကယ်အကောင်းစားကြီးတွေ ရှယ်တွေ ရလို့ ဖြူကြ လာပေးတာပါ”

ဒေါ်နေခြည်က အောင်ပွဲနောက်က ထွက်လိုက်လာ

“ကဲ ... ကဲ ... လာ ... သမီး လာ၊ အိမ်ပေါ်လာထိုင်ခိုင်းဦး၊ တကူးတက လာပေးတော့ သားက အားနာလို့ပါ သမီးရဲ့”
“ဒီမှာ အန်တီ”

ဖြူနုငယ်က သူ့ကားနောက်ဘက်ခန်းထဲက ငါးရဲ့ ခြောက်နှစ်ချပ်ထဲသာပါသော အတွဲတစ်တွဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်လျှင် ဒေါ်နေခြည်မှာ ရင်ဘတ်ဖိရင်း ...

“အမယ်လေး... ငါးရဲ့ခြောက်ကြီးတွေက ကောင်းလိုက်တာ”

“အရမ်းကောင်းလို့ သမီးက အန်တီတို့ကို လက်ဆောင်ပေးချင်တာ အန်တီရဲ့၊ ဒါမျိုးကြီးတွေက အမြဲရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ရောင်းတန်းအတွက် ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးတို့အိမ်စားဖို့ဆိုပြီး အင်းထဲက စပါယ်ရှယ်လုပ်ပေးလိုက်တာ အန်တီ၊ ကိုပွဲတို့အိမ်၊ ကိုဝေတို့အိမ်၊ ပြီးတော့ မအမရတို့အိမ်ဖို့လည်းပါတယ် အန်တီရဲ့”

“ဟုတ်လား”

ငါးရဲ့ခြောက်ပြားကြီးဟာ လူကြီးလက်တစ်စိုင်းစာ ဖင်ဓက၊ ဒေါ်နေခြည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကွေးဝိုင်းဆက်ကာ လက်လယ်ထိပ်ကလေးချင်း ထိထားနိုင်တဲ့ အဝန်းအဝိုင်းထက်ကို ကြီးသေးတဲ့ အသားထူ ငါးရဲ့ခြောက်ကြီးတွေ။ တစ်ပြားတည်း ခုနစ်ဆယ်သားလောက်တောင် ရှိနိုင်ပါသည်။

“အသားချည်းပဲ အန်တီ၊ မီးဖုတ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းလေးနဲ့ မြည်းနော်”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ သမီးတို့အိမ်က လူကြီးတွေ စားပါစေကွယ်”

“အများကြီး ပါပါတယ် အန်တီရဲ့၊ အိမ်စားဖို့ရော လက်ဆောင်ပေးဖို့ရော တစ်ပုံကြီးပဲ၊ အိမ်မှာတော့ ငါးရဲ့ခြောက်၊ ငါးကျည်းခြောက်၊ ငါးပုပ်ခြောက်ဆိုတာ တစ်စုနဲ့ပဲ၊ စားတောင်မစားချင်ဘူး၊ ဖြူဆို အနံ့တောင် မခံချင်တော့ဘူး၊ မေမေက တစ်ခါတလေ ပွဲရုံလိုက်ခဲလို့ခေါ်ရင် သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ၊ ခေါင်းတွေကိုက်လို့၊ အနံ့တွေရှူရတာနဲ့တင် သွေးတိုးတယ်”

ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ရင်း စကားအမျှင်မပြတ်တဲ့ ဖြူနုငယ်ကို အောင်ပွဲက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဘယ်လိုဟာမလေးပါလိမ့်။ ဘာမှန်းကိုသိတာ။ တစ်ခုခုတော့ ငါ့ခုခပ်လို့သာ တွေးနိုင်လျက် ဘာတစ်ခုခုလဲတော့ ဘယ်လိုမှ ညွှတ်မမိတာပါ။

စကားခပ်များများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်လည်းမရှည် မျက်စိလည်းနောက်၊ သဘောလည်းမကျတတ်တဲ့ အောင်ပွဲသည် ဒီဖြူနုငယ်ဆိုတဲ့ ငုတ်မလေးကိုကျတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ခွင့်လွှတ်မှန်းမသိ ခွင့်လွှတ်နေမိရပါသည်။ စိတ်မရှည်လှပေမယ့်လည်း တင်းတင်းမာမာနှင့်

ဆောင်းမထုတ်ရက်သည်မှာ ဘယ်လို ရေစက်မျိုးများကြောင်လဲ ခြံးစားမရပါ။

“အန်တီ ကြိုက်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ကြိုက်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီး ပြောသလိုပဲ၊ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ် မကြိုက်တဲ့ မြန်မာ ရှိလားဆိုသလိုပေါ့၊ ကြိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ခေါင်အရွယ်ကြီးတွေ တန်ဖိုးလည်း နည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ အားနာတယ်ကွယ်”

“ဘာအားနာစရာရှိလဲ အန်တီကလည်း၊ ခင်နေကြတဲ့သူတွေပဲဟာ၊ သမီးအမေက ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက် ပွဲရဲ့ မဟုတ်ဘဲ အန်တီက ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက်ပွဲရဲ့ကို ပိုင်တာဆိုရင်လည်း သမီး အချိန်မရွေး တောင်းစားလို့ရမှာပဲ မဟုတ်လား အန်တီ”

“အေးပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေါ့”

“အဟီး ဟီး”

“အပြောလေးတွေကတော့ ညွန့်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလေး ဘာကိုရည်ရွယ်နေတာလဲ ဆိုတာသာ စဉ်းစားမရတာ”

“ဪ ... သားကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကားမောင်းသင်သလိုနဲ့ ရင်းနှီးလာတာ၊ ကားမောင်းကလည်း အရင်ကတည်းက တတ်ပြီးသားလို့ တောင် ထင်မိတယ်၊ ဇွတ်ရင်းနှီးတာကလည်း မြန်ဆန်လွန်းတော့ မျက်စိတွေလည်ပြီး ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ မသိဘူး”

“ဘာမှတော့မနေနဲ့ ကိုပွဲ၊ ဖြူက ကိုပွဲကို မြင်မြင်ချင်း အရမ်းခင်လိုပါဆို”

“ဝေလကိုလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း ... ကိုဝေလလည်း ခင်ဖို့ကောင်းတာပဲဟာ”

“အခု စာရင်းထဲမှာ အမရလည်း ပါလာပြီပေါ့”

“အင်းလေ ... ကိုပွဲရော ကိုဝေရော အရေးပေး အလေးထားတဲ့ အစ်မကြီးဆိုတော့ ဖြူလည်း အာရုံစိုက်ရတာပေါ့၊ အာရုံစိုက်လိုက်တော့ အစ်မကလည်း အရမ်းခင်ဖို့ကောင်းနေပြန်တာပဲ”

“မခင်ချင်တဲ့သူရော ရှိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... အဟီး”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလို ငါးရဲ့ခြောက်ကြီးမျိုး ခုံးတဲ့ အိမ်ကနေ ဆယ်လာတာ အိမ်ကလူကြီးတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ၊ သူတို့သမီး ကလေးသားကို ချောပေါင်းပြီး ကပ်စားနေတယ်ထင်တာမှာပဲ၊ ဘယ်သူ့ကို သွားပေးမယ်ဆိုတာရော အိမ်က သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် ကိုပွဲကလည်း၊ ကိုပွဲရယ်၊ ကိုဝေရယ်၊ မအမရရယ် ဒီဆုံးယောက်ကို ပေးမလို့ဆိုတာ မေမေလည်းသိတယ်၊ မေမေလည်းသိတယ်၊ နေပါဦး ကိုပွဲရ၊ ဒီငါးခြောက်လေးပေးမိတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေရတာလဲ၊ ဘယ်လောက်များရော စာနဲ့ဖိုးသိပ်ကြီးနေလို့လဲ၊ ငါး

ခြောက်လက်ဆောင်ပေးတာပါနော်၊ စိန်လက်စွပ်လက်ဆောင်ပေးမိတာ ကျနေတာပဲ ဖြစ်နေတာ၊ ငါးခြောက်ပွဲရလုပ်ပါတယ်ဆိုမှ အိမ်မှာ ငါးပိ ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက်ဆိုတာတွေက ဖောချင်းသောချင်းပဲ၊ ဘယ်သူ့ပေးပေးတာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှအရေးမကြီးဘူး”

“ခင်ဗျားအဖေအမေတွေက ဒီလူတွေကို သိလို့လား”

“အင်း ... သိတာပေါ့”

“ဘာတွေပြောထားလို့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုဝေနဲ့ ကိုပွဲကို ကောင်းကောင်းသိကြတယ်”

အောင်ပွဲက ဖျက်ခုံးဖင့်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖြူနုငယ်က ပခုံးလေးတစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“ဒီလိုပဲလေ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး သိတယ်”

“မင်း လျှောက်ပြောထားလို့ပေါ့ !”

ဖြူနုငယ်က ဒေါ်နေခြည်ဘက် ခေါင်းလေးငဲ့ကြည့်

ပြုံးကာ ...

“အန်တီရယ် ... သမီးက ကိုယ့်နဲ့သိတဲ့ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကို အိမ်မှာ မိဘကို ပြန်ဖြောတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါ လိမ္မာလို့ပေါ့နော် ... အန်တီနော်”

ဒေါ်နေခြည်က အလိုက်သင့် ခေါင်းညှိတ်ပြုံးရင်း ...

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့”

အဲဒီတုန်းမှာ အပေါ်ထပ်လှေကားမှ အောင်ပွဲရဲ့ညီမလေး ခင်အေးချမ်းက သူ့ဆရာမနှင့်အတူ ဆင်းလာပါသည်။ ဒေါ်နေခြည်က ဆရာမဘက် လှည့်ရင်း ...

“ပြီးသွားပြီလား တီချာရေ၊ တီချာတပည့် ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ သင်္ချာဖြေတာ လျှမ်းလာတာ ပြောပြသေးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ပြောတယ် အစ်မ၊ သေချာတွက်ထားတာတွေလေ၊ သေချာပြန်မစစ်လိုက်လို့ မှားတာတဲ့ နှမြောစရာကြီး၊ စာမေးပွဲကြီးကျရင်တော့ ဒီလိုမလျှမ်းဖို့ သေချာလုပ်ရမယ် အစ်မရယ်”

“ရှိက်သာရှိက် တီချာရေ၊ လျှမ်းတတ်တာများ အစ်ကိုနဲ့ တခြားစီပီ သူ့အစ်ကိုက သိပ်တိကျသေချာတာ၊ ဆယ်တန်းမှာ သင်္ချာတစ်ရာရတာ တီချာရဲ့”

ဖြူနုငယ်က ပါးစပ်လေးဟ၊ကာ ...

“ဟယ် ... ဖော်လိုက်တာ ကိုပွဲက၊ သင်္ချာတစ်ရာတဲ့”

ဆရာမက နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပြီမို့ ဒေါ်နေခြည်က ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ ...

“အောင်ပွဲက ဘာမှဆို တိကျရေရာတယ် သမီးရဲ့၊ ခယ်တန်းတုန်းကလည်း ဘာမှ သိပ်ပြောမနေရဘူး၊ သူ့ဟာ သူ့ကို စာလုပ်နေတာပဲ၊ ဒီသမီးအငယ်မလေးကတော့ စာကျက်လေးကလည်း ပျင်းချင်တာနဲ့၊ စာမေးပွဲဖြေရင်လည်း လျှမ်းရတာနဲ့၊ မေးခွန်းအဖတ်လွဲရတာနဲ့”

ဒေါ်နေခြည်က သူ့နဘေး လာဝင်ပူးကပ်ထိုင်လိုက်သော ခင်အေးချမ်းကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ချစ်စနိုးပြောသည်။ ခင်အေးချမ်းကလည်း အမေ့ခါးကို ပြန်ဖက်ထားရင်း ဧည့်သည်ဘီ အက်ခတ်နေပါသည်။

“ညီမလေးက ကိုပွဲနဲ့ ရုပ်ချင်းမဆင်ဘူးနော်”

“အငယ်မက သူ့အဖေနဲ့တူတာ သမီးရဲ့”

“ကိုပွဲကကျတော့ အန်တီနဲ့လည်း မတူပါဘူး”

“အောင်ပွဲက နှစ်ယောက်မျှပြီး တူတယ်ပဲ ဖြောရမလား မသိဘူး၊ အဖေနဲ့ တူတယ်၊ အမေနဲ့ တူတယ်ဆိုတော့ ပြောလို့မရဘူး၊ သူ့ဟာသူ တစ်ဘာသာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေဘက်က အဖွားနဲ့တူတယ်လို့တော့ ပြောရင်ရတယ်၊ မျက်ခုံးမွေး မျက်တောင်မွေးတွေ အများကြီးပေါက်တာ၊ အဲဒါအဘွားတူတာ၊ လက်ဖျံမှာလည်း အမွေးလေးတွေနဲ့လေ၊ အဲဒါက သူတို့အဖေဘက် မျိုးရိုးလိုက်တာပဲပေါ့၊ ရုပ်ချင်းအဖေနဲ့မတူပေမယ့် အမွေးအမျှင်တွေ စိမ်းပြီး သန်စွမ်းတာ သူတို့အဖေအမျိုးဘက်ပဲ”

ဖြူနုငယ်က သူ့လက်ဖျံလေး သူ့ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ နူးညင်းလေးတွေ ရှည်လျားသော သူ့လက်ဖျံလေးကို ဒေါ်နေခြည်ဘက် ပြုံးပြုံးကလေး ထိုးပြရင်း ...

“သမီးလည်း မွေးညင်းတွေ ရှိတယ်လေ အန်တီ၊ နော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“ကိုဝေကျတော့ မွေးညင်းတွေ မသန်ဘူး”

“လေက သူတို့အမောကံ နွယ်တယ်၊ ကိုမျိုးသိမ်းနဲ့ လုံးဝမတူဘူး”

“ညီမလေးနဲ့ကိုပွဲက အသတ် ဘယ်လောက်ကွာတာလဲဟင်”

“ဆယ်နှစ်လောက်ကွာတယ် သမီးရဲ့”

“ဟင် ... ဆယ်နှစ်တောင်မှနော်”

“ဟုတ်တယ် ဆယ်နှစ်၊ အောင်ပွဲ ငါးတန်းရောက်မှ အယော်ကို မွေးတာ”

“အန်တီ တမင်ခေးဝေး ခြားတာလားဟင်”

“ဒီလိုလည်း ခဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အလိုအလျှောက်ပါပဲ၊ အလိုအလျှောက် ခြားသွားတာပါ၊ အန်တီက မမွေးတော့ ဘူးတောင် ထင်နေတာ”

“အန်တီ သားနဲ့သမီးနဲ့ ဘယ်သူပိုချစ်လဲဟင်”

ဖြူနုငယ်ရဲ့အမေးစကားကြောင့် ဒေါ်နေခြည်မှာ အသံထွက်၍ပင် ရယ်မောလိုက်မိရပါသည်။ အောင်ပွဲကတော့ တော်တော်အမေးအမြန်းထူးစပ်စုတဲ့ ဟာမလေးလို့ အမြင်ကတ်ချင်တဲ့ မျက်နှာနှင့် မျက်ခုံးကြီးရှု့ကာ ကြည့်နေပါသည်။

“အမယ်လေး ... သမီးကတော့ ရန်တိုက်ပြီ ... ဟင်းဟင်း”

“သိချင်လို့ပါ အန်တီရဲ့”

“သားလည်း သားအလျှောက်၊ သမီးလည်း သမီးအလျှောက် ချစ်ရတာချည်းပါပေါ့ သမီးရယ်၊ အောင်ပွဲကဆိုရင် ငယ်

ငယ်ကတည်းက အမေမကပ်ဘူး၊ သူ့ဟာနဲ့သူလေးပဲ နေတတ်တာ၊ ဒီတော့ အန်တီမှာ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် လုပ်ချင်လို့ တောင် ခက်တယ်၊ တီတီတာတာလည်း မရှိဘူး၊ ဒိပ်သီးသန့်ဆန်တဲ့ ကလေး၊ အငယ်မကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျောရိုးခပါတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အဖေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အမေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အကိုနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခွေခေါတ်မိုပြီး ဖက်တွယ်ပြီးတော့ ပူးကပ်နေတတ်တာ”

ခင်အေးချမ်းက ပြုံးစိစိလေးနှင့် အမေ့ကို ထပ်တိုး အော်လိုက်ပါသည်။

“ကိုပွဲ ... ညီမလေးကို ချစ်တာပေါ့နော်”

“ဟာ ... ကိုယ့်ညီမလေးပဲဟာ ချစ်တာပေါ့”

“ဖြူလည်းလေ အစ်ကိုထစ်ယောက်လောက် အရမ်းရှိချင်တာ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိရင်ဆိုတာ အမြဲတမ်း စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ဖူးတယ်”

“သမီးကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေကတော့ ဖြူတစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးတာ အန်တီ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားလေး ပြောရုံက မေမေက ဖြူတစ်ယောက်တည်း မွေးတာဆိုတော့ ခင်ဗျားအဖေမှာ တခြားနောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေပဲ ရှိသေးသလိုလို့၊ ခင်ဗျားအဖေ မဟုတ်တဲ့သူက တခြားမွေးတာတွေတော့ ရှိသေးသလိုလို့”

“ဟဲ့ ... သားရဲ့”

ဒေါ်နေခြည်က အောင်ပွဲရဲ့အပြောကို အားနာပါးနာ ဟန်လိုက်ပါသည်။

“သူ့စကားပြောတာ အပြောမတတ်ဘဲ မှားနေတာကို ပြောပြတာပါ မေမေရ”

“ဟား ဟား ... ဖြူ ပြောတဲ့စကားက အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ရ တယ်ပေါ့နော်၊ ဘယ်သိမလဲ ကိုပွဲရဲ့၊ ဖေဖေမှာ နောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေ ရှိမရှိဆိုတာ ... ဟား ဟား”

“အို ... သမီးကလည်း၊ အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ သမီးအဖေက ပွဲရဲ့လုပ်ငန်းလုပ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဖေဖေက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပါတယ် အန်တီ၊ မေမေက ပွဲရဲ့လုပ်တာပါ၊ မေမေတို့ တစ်မျိုးလုံးက ပွဲရဲ့တွေပဲ၊ ဦးလေးတွေက ဆန်ပွဲရဲ့တို့၊ ငရုတ်သီးကြက် သွန်ပွဲရဲ့တို့၊ အဲလိုတွေ လုပ်ကြတာ”

“ခင်ဗျားလေးလည်း ပွဲရဲ့ပဲ ထောင်ပါလား”

“ဘာပွဲရဲ့လဲ ကိုပွဲ”

“အားလူးပွဲရဲ့၊ အားလူးများလွန်းလို့”

ခင်အေးချမ်းပါ တဟားဟားနှင့် အားလုံး အားရ ပါးရ ရယ်ပွဲကျ ရယ်မောကြရပါသည်။ ဖြူနုသည် မျက်ရည်လေး လှည့်မတတ် အတောမသတ် ရယ်နေရင်း ...

“အောင်မာ ... လူကိုများ ကိုပွဲနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ချိန်လုံး အားလူးတွေ လိုမ့်ထုတ်နေ တာလေ”

“ဒါဖြင့် ကိုပွဲလည်း ပွဲရဲ့တစ်ခုထောင်”

“ဟား ဟား ... ဘာလဲ”

“မန်ကျည်းသီးပွဲရဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲဟ”

“ချဉ်ဖို့ကောင်းလို့ပေါ့လို့၊ နော့ ... အန်တီရယ်”

အောင်ပွဲက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတဲ့ ဖြူနုငယ်ကို သဘောတကျနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်မိပါသည်။ ညီမလေး ခင်အေးချမ်းကို ချစ်တဲ့စိတ်မျိုးနှင့် ဆင်တူစွာ ဒီကောင် မလေးကို သံယောဇဉ် ဖြစ်ရပါသည်။ အမေကို မြတ်နိုးစွဲလမ်း ရတာမျိုးနဲ့ မတူတဲ့ ဖြူစင်သည့် နွေးထွေးခင်မင်မှုမျိုး ဖြစ်ထွန်း ရပါသည်။

ဇာတ်ဆီဆိုင်ထဲ ကျွေဝင်လိုက်သော ဝေလက သူ့ ရှေးကကားကိုမြင်လျှင် ဆိုင်ဝင်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေကြည့် ရှာဖွေ လိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် ဆီစာအုပ်ယူကာ ကားပေါ်ကဆင်းရင်း ငွေသွင်းသည့်နေရာဆီ ရွှေ့လာလိုက်ကာ ...

“ဟိတ်”

ဇာတ်ဆီဖိုးငွေသွင်းနေသည့် ဖြူနုငယ်က အမှတ်တစ်ခု လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ...

“ဟယ် ... ကိုဝေ”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်၊ ကိုဝေ ဆီလာထည့်တာ !”

“အင်း”

“ဒီဆိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အရင်က တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသေးဘူးနော်၊ ခုမှဆုံတယ်”

“အင်း ... ဟိုတစ်နေ့က အိမ်လာသွားပြီး မေမေနဲ့ စကား တွေအများကြီး ထိုင်ပြောသွားသေးတယ်ဆို”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုဝေက တော်တော်နဲ့ ပြန် ရောက်မလာတာနဲ့ ဖြူလည်း ပြန်သွားလိုက်တာ၊ အစ်မတို့ အိမ်ကိုလည်း ဝင်ဆေးတာမို့လို့”

“အင်း ... အခု တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ် ... ကိုဝေရော ပြီးရင် ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ပြန်မှာ”

“ဒါဖြင့် တစ်ခုခု စားရအောင်လား”

ဝေလက ဒူးလောက် ရှင်းစကတ်လေးနှင့် လွတ် လပ်ပေးပါသော စတိုင်လေး အပြည့်ရှိနေသော ဖြူနုငယ်ကိုကြည့် ရင်း သွားရကောင်းနိုး မကောင်းနိုး စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

“ကိုဝေ ကျွေးရမှားနော်”

“ဟင် ... ဒီလိုလား”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီက ပြောတယ်၊ ကိုဝေက ငါးရုံခြောက်ဖုတ် သိပ် ကြိုက်တာတဲ့၊ မီးဖုတ်ပြီး ဆီမဆမ်းပဲ သံပုရာရည်ချစ်ဆမ်း ပြီး စားတယ်တဲ့၊ ဖြူက ကိုဝေ ကြိုက်တဲ့ အစားအသောက် လာပို့ပေးထားတာဆိုတော့ အခု ကိုဝေ ကျွေးရမှားပါ”

ဝေလက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် နာရီကြည့်လိုက်ရင်း ...
 “ထမင်းစားပြီးပြီလား”
 “ဘယ်စားရဦးမလဲ”
 “ဒါဖြင့် ဒီနားက ကစားကျက်စံပါမှာစားလေ၊ ကျွေးမယ်”
 “ဪ ... အင်း၊ အဲဒီဆိုင်လေး သိတယ်၊ ဆီဆိုင်က ထွက်ပြီးရင် တစ်ပတ် ပြန်ပတ်ရမှာပေါ့နော်”
 “ဟုတ်တယ်လေ၊ ဓမ္မစေတီလမ်း ပြန်ချိုးပြီး နောက်ကပြန် ဝင်”
 “ဒါဖြင့် ဖြူ ရှေ့ကသွားနှင့်မယ်”
 “အင်း ... သွားနှင့်လိုက်”

ဖြူနုငယ်က စလစ်စာရွက်လေးကို ဆီထည့်သူဆီ သွားပေးကာ ‘ခြောက်ဂါလန်’ဟု ပြောလိုက်ရင်း သူ့ကားဆီ ပြန်လျှောက်လာတဲ့ ဝေလကို လှမ်းကြည့်ကာ ...
 “ကိုဝေနော် ... ပုံပြောပြီး မပြေးနဲ့နော်၊ တကယ်လာနော်၊ ဖြူ တကယ်သွားစောင့်နေမှာ”
 “ဪ ... တကယ်လာမှာပေါ့၊ ပေါ်မလာဘဲ လစ်ပြေးမယ့် ရုပ်များ ထွက်နေလို့လား”
 “အဟင်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်မှာစိုးလို့”
 “နောက်စရာလား”
 “ဒါဖြင့် ဖြူ သွားနှင့်မယ်နော်”

ဝေလက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဖြူနုငယ်က ဆလကို လက်ပြရင်း သူ့ကားပေါ် သူတက်ကာ မောင်းထွက် သွားပါသည်။ ဝေလက သူ့ကားဆီ ဆီဖြည့်တာစောင့်နေရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် စဉ်းစားနေမိသည်မှာ ဖြူနုငယ်ရဲ့ ကြည့်လင်တောက်ပ သော မျက်ဝန်းကလေးများကိုပင်။ အပြုံးချိုကလေးနှင့် ချစ်စရာ တိတိတာတာကလေးနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လုံးကို တမ်းတမ်းစွဲ လိုက်ခင်နေတဲ့ ဖြူနုငယ်ဟာ ဘာသဘော ဓားလဲ။

ဖြူနုချောသန့်တဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ရုပ်ကလေး ကို မြင်လိုက်တိုင်း ပြုံးရယ်တက်ကြွနေသည်ချည်းပင်။ ဒီနေ့လည်း ဒူးစရောက်တရောက် ကောင်းကင်ပြာဖျော့ ရှင်းစကတ်လေးနှင့် အပေါ်က ပန်းနုရောင် အေတူဇော်တီရုပ်ကလေးက သူ့ပုံစံကလေး ကို ကလေးလို နုထွေးနေစေသည်။

ချစ်တော့ ချစ်စရာလေး၊ ဟိုတစ်နေ့က မေမေ က ...

“သားရေ ... သားကလည်းမရှိတော့ မေမေတော့ ဖြူနုငယ် ကို ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့ အားရပါးရ သိချင်တာတွေ ထိုင်မေး ထားလိုက်တာပဲ၊ သူ့အဖေကလည်း ‘.....’ ဆောက်လုပ် ရေး၊ အကြီးအကျယ် ကွန်စထရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးပဲ၊ အမေ ကတော့ မိရိုးဖလာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လုပ်ငန်းမို့ ပွဲရုံလုပ် တယ်တဲ့၊ နေတာက ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းပေါ်မှာ၊ ခွေးချင်း

က သူ့တစ်ယောက်တည်း၊ မင်းတော့ မသိဘူး၊ မေမေတော့ သဘောကျနေပြီ”

“မေမေကလည်း သူက အောင်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေတာ လေးလည်း မသိဘဲနဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲ သားရဲ့၊ အောင်ပွဲကိုပဲ စိတ်ဝင် စားရင် သားနဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပြီး ခုလောက်ထိ ကူးလူးဝင် ထွက်ခင်မင်ရင်းနှီးလာစရာကို အကြောင်းမရှိဘူး၊ မင်းကို တမင်သက်သက် တကူးတကကို မိတ်ဆက်ပြီး ဝင်လာတာ ပဲကွဲ့ယ့်”

“ဘာမှန်းမသိ မေမေရာ၊ တော်ကြာ အောင်ပွဲကို စိတ်ဝင် စားတာဆိုရင် အရှက်ကြီးတွေ ကွဲနေပါဦးမယ်”

“သားကို စိတ်ဝင်စားတာ အသေအချာလို့ မေမေ မဆိုလို့ပါ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အောင်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားတာချည်း သက်သက် ကို မဟုတ်ဘူး”

“ကြည့်ပဲ ကြည့်ပါဦး မေမေရာ”

ဒီကောင်မလေးဟာ တစ်ခါတွေရင် တစ်ခါပိုစိတ် ဝင်စားစရာလေးဖြစ်ကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှတာတော့ အမှန်ပင်။ အမရကို နှစ်ရှည်လများ ငယ်သံယောဇဉ်မျိုး ရှိခဲ့ပေမယ့် တုကယ် တမ်း၊ ဝေလ နှစ်သက်တာ ဝေလစိတ်ကို ဆွဲဆောင်တတ်တာက အမရလို ရိုးရိုးသားသား အေးတီအေးစက် ကောင်မလေးမျိုးမဟုတ် ပါ။

လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲတင်းတင်း ဆတ်မိမိနှင့် အမြဲတမ်း တက်ကြွနေတဲ့ စရိုက်ပုံစံကောင်မလေး မျိုးက ဝေလရဲ့စိတ်ကို ပိုပြီးဆွဲဆောင်နိုင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီရှေ့ အရင်တွေကတည်းက ဝေလဟာ သူ့ဇာတိမိတ်ဆက်၊ အသိဖွဲ့ ဇနီးဆက် စသဖြင့်ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက ဒီပုံစံ ဆန်ဆန် လေးတွေနှင့် တရင်းတနီး တွဲသွားတွဲလာလေးတွေအထဲ အရော တောင် ရှိခဲ့ဖူးတာ။

‘အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ဖြူနုငယ်ဟာ ဝေလ နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးပုံစံပါ။ ဒါကို ပွင့်ပွင့်လင်း ထင်း ဝန်မခံရဲတာကတော့ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာသဘောနှင့် သူတို့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ နှစ်ယောက်စလုံးကို လာအရောဝင်နေသလို ချရေရာရာ နားမလည်နိုင်၍ပင်။

အမရနှင့်ကျတော့လည်း အမရဟာ သူနှင့်အောင်ပွဲ ဘယ်သူ့အပေါ် ပိုတယ်ဆိုတာ သူ့ မခန့်မှန်းတတ်ခဲ့။ အခုလည်းပဲ ဖြူနုငယ်က ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ရှိပါလျက်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အနက် ဘယ်သူ့အပေါ် ရိုးသားပြီး ဘယ်သူ့အပေါ် ဆန်းပြားမယ် ဆိုတာကို သူ မဝေခွဲတတ်ပြန်ပါ။ မိန်းကလေးတွေကို မခန့်မှန်း ဘတ်တာအပြင် သူ့ကိုယ်သူ့ကိုလည်း ဝေလက မဝေခွဲတတ်ပြန်။

ဖြူနုငယ်နှင့် အပြင်မှာပါ တွေ့ဆုံစားသောက်ဆိုင် ဆိုင်တာ အမရ ပြန်သိသွားပြီး သူ့ အမှတ်တွေ အနက်ရဲရဲမှားမှား ထည်း စိုးရိမ်ပြန်ကာ ထမင်းလေးတစ်ပွဲလောက် ကျွေးတာလောက်

တော့ ဘာမှအပြစ်မကြီးလောက်ပါဘူးလို့လည်း ကိုယ့်ဟာနှင့် ကိုယ် ဆင်ခြေတက်မိပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ဝေလက သူချိန်း လိုက်တဲ့ တဖိုးဂျက်စိပါဆိုင်လေးရှေ့ ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ကားရပ် နှင့်ကာ ကားနံဆားမိုရင်း စောင့်နေသော ဖြူနုငယ်က ...

“တကယ် ရောက်လာသားပဲ”

“လာမှပေါ့၊ မင်းက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုများ ထင်နေလို့လဲ”

“ကိုစေ့ကို ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး၊ တစ်ခါ တစ်ခါကျ ဖြူကသာ ကိုစေ့တို့ ကိုပွဲတို့ကို တစ်ဖက်သတ် ရင်းနှီးခင်မင် ပတ်သက်ချင်နေပေမယ့် ကိုစေ့တို့ဘက်ကျတော့ စိတ် အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလားလို့ စွေးမိလို့ပါ”

“ဘာလို့ ဒီလိုတွေးရတာလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုစေ့လည်း ဖြူကို ခင်တယ်ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“ကိုပွဲကျတော့ ဖြူကို နည်းနည်းစိတ်ရှုပ်သလိုပဲနော်”

“ဒီကောင်က ဒီလိုပါပဲ၊ သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ကိစ္စကလွဲရင် ကျန်တာတွေကို စိတ်ပါလက်ပါ မရှိတတ်ဘူး၊ သူက ခင် အေးအေးလည်း နေတတ်တာပါ၊ ဖြူနုငယ်ကို စိတ်ရှုပ်တယ် တော့လည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကိုစေ့က စကားပြောလို့ ပိုကောင် တယ်”

“ဟုတ်လား”

“တကယ်ဆို ကိုပွဲက သူ့မှာ ညီမလေးရှိတာနော်၊ သူနဲ့ စကားပြောလို့ ပိုအဆင်ပြေနိုင်ရမှာ၊ ကိုစေ့က ညီမရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြူအပေါ် ပြေပြေပြေပြေ ပိုပြီးဆက် ဆံနိုင်သလိုပဲ”

“ဘာလဲ၊ ကိုယ်က မင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံရမှာလား”

“အင်းလေ”

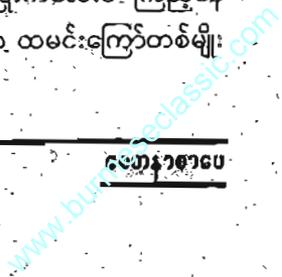
“အာ ... မဆက်ဆံတတ်ပါဘူး၊ ညီမမှ မဟုတ်တာ”

“ညီမ မဟုတ်လည်းပဲ ကိုယ့်ညီမလို သဘောထားဖို့ဆိုတာ ဘာခက်ခဲစရာရှိလဲ”

ဆိုင်ထဲဝင်လာကာ အပေါ်ထပ်အထိ နှစ်ယောက် အတူ ဆက်တက်ခဲ့ကြရင်း ဖြူနုငယ် ပြောတဲ့စကားကို ဝေလက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါသည်။ စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ...

“ခက်ခဲတာပေါ့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ အမရ ကိုတောင် ညီမတစ်ယောက်လို သဘောမထားတတ်ပါဘူး၊ သူစိမ်းက သူစိမ်းပေါ့၊ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ညီမတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာ ခံချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကိုမရွေးချယ်နဲ့”

ဖြူနုငယ်က ဝေလကို ပြုံးပြုံးကလေးပဲ ကြည့်နေ ပါသည်။ ဝေလက မိန်းကတ်ကိုကြည့်ကာ ထမင်းကြော်တစ်မျိုး မှာလိုက်ရင်း ...

“ဖြူနုငယ် ကြိုက်တာမှာနော်၊ စားချင်တာ အားလုံးမှာ
“တကယ်နော်”

“ဟောဗျာ၊ အလကား ပြောပါ့မလား၊ တကယ်ပေါ့”

ဖြူနုငယ် မှာအပြီးတွင် ဝေလက မနီးမဝေးစားစွာ
တစ်ခုက ကောင်ထလေးသုံးယောက် ဖြူနုငယ်ကို ကွက်ကြည့်
ကွက်ကြည့် ရိုတ်နေကြတာကို သထိပြုမိကာ ...

“ဟိုစားစွဲက ကောင်လေးတွေ မင်းကိုကြည့်နေတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ကိုဝေရဲ့၊ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ပြောပြတာပါ၊ သေချာ သတိထားကြည့်မိတော့ မင်းက
တော်တော်လေး လှတာပဲ၊ Sweet ဖြစ်တယ်”

“မအမရလောက် မလှပါဘူး၊ အဲဒီအစစ်အရမ်းလှတယ်
သူက ကိုဝေရည်းစားလား ကိုပွဲရည်းစားလား”

“ခုထိတော့ ဘယ်သူ့ရည်းစားမှ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘယ်သူနဲ့ ဟုတ်ဖို့ရှိလဲ”

“ဟား ဟား၊ ကံစားရားပေါ့၊ ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

“မအမရက ကိုဝေနဲ့ ပိုတွဲတယ် မဟုတ်လား၊ ဖြူ ကား
မောင်းသင်နေတုန်းကဆို ကိုဝေနဲ့ မအမရ တစ်ချိန်လုံး
တွဲနေတာပဲ”

“ဒါကတော့ မင်းက အောင်ပွဲနဲ့ ကားမောင်းသင်နေတာကိုး
ဒီတော့ အောင်ပွဲက အမရကို ဘယ်ခေါ်ဖို့ တွဲဖို့ အားမလဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုဝေနဲ့ ရည်းစားမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုဝေရော ကိုပွဲရော မအမရကို သံယောဇဉ်ပို
ကြတယ် မဟုတ်လား”

“သံယောဇဉ်တော့ ရှိတာပေါ့၊ ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာ
တာပဲဟာ၊ ကိုယ်နဲ့ဆိုရင် ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းထတည်းက
သူငယ်ချင်း”

“ကိုပွဲနဲ့ရော”

“အောင်ပွဲက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကမှ ရောက်လာတာပါ”

“ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”

“မန္တလေးက ရန်ကုန် ပြောင်းလာတာ သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေး
တာ”

“ဟင် ...၊ ကိုပွဲက မန္တလေးမှာ မွေးတာလား”

“ဟင်အင်း၊ ရန်ကုန်မှာပဲ မွေးတာပါ၊ ဦးဦးက မြိတ်ဘက်
လည်း တာဝန်ကျမှူးတယ်၊ အဲဒီနေ့ခက်မှ ပညာတော်သင်
ထွက်တာ၊ နောက် မန္တလေးကို၊ အခု ရန်ကုန်ပြန်ရောက်
လာတာ”

“ကိုဝေကိုရော ဘယ်မှာမွေးတာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာပဲပေါ့”

“ငယ်ငယ်ကကော ခုလို တူတူနီးနီးနားနား နေကြတာလား
ဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေရာစီ ကိုယ့်ကို မွေးတော့ ဖေဖေက ဒီမှာမရှိဘူး၊ ဖေဖေက အင်္ဂလန်မှာ အိမ်အာစီပီ သွားယူတာ အရမ်းစောတာ၊ မေမေနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာဘူးပေါ့၊ မေမေတို့က ငွေကြေးလည်း တတ်နိုင်တော့ လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်ပဲ ဖေဖေကို အင်္ဂလန်ကို ဘွဲ့လွန်လွတ်နိုင်တာ၊ ဖေဖေ ဘွဲ့သွားထပ်ယူနေတုန်း ကိုယ့်ကိုမွေးတာ”

ဖြူနုငယ်က ဝေလ မျက်နှာကို ငေးငေးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ဝေလစကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပါသည်။

“ကိုဝေ့ မေမေက ကိုဝေ တစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးတာပေါ့”

“တစ်ယောက်တည်းမွေးလို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ရတာပေါ့ကွ”

“မွေးကာစတုန်းက ကိုဝေနဲ့ ကိုပွဲနဲ့ တွေ့ဖူးလား”

“မွေးကာစပေါ့ဆိုမှ ဘာသိမှာလဲ၊ တွေ့ဖူးလား မတွေ့ဖူးလား ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကိုယ်နည်းနည်းသိတဲ့အရွယ် ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်ရောက်တော့ သူတို့မိသားစုက မြိတ်ကိုရောက်နေပြီ”

“ကိုဝေ့ ဖေဖေကတော့ တောက်လျှောက် ရန်ကုန်မှာပဲပေါ့”

“အင်း ... ဖေဖေက အိမ်အာစီပီလည်း စောစောယူလာတော့ နယ်ဘက်ပို့စတင် မရောက်ဘဲ ရန်ကုန်ပဲ နေလိုက်ရတာ”

ဝေလက ဖြေနေရင်းက ဖြူနုငယ်ကို မျက်မှောင်ထုတ်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ စပ်စုလှချည်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို တအားသိချင်နေရတာလဲ၊ ဘာမှ အရေးမကြီးတာတွေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိချင်နေလိုက်တာ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဝေတို့ ကိုပွဲတို့ကို ခင်လို့ ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဖြူနုငယ်မှာ သိချင်တာတစ်ခုခု စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုခုရှိလို့ အောင်ပွဲတို့ ကိုယ်တို့နားကို ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်ပြီး ရောက်လာတာလားလို့ ကိုယ်တို့က ထင်နေကြတာ”

ဖြူနုငယ်က မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားပါသည်။

“အဲဒါ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် မင်းတ ဘောင်ပွဲကို ခင်ချင်တာလား၊ ကိုယ့်ကို ခင်ချင်တာလား”

“အင်း ... ! ဟိုလေ ... ဘယ်သူ့ကိုရယ်လို့ အဓိက မဟုတ်ဘဲ ဖြူက ကိုဝေတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို ခင်တာပါ”

“မရဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးခင်ရမယ် ဆိုရင်ရော”

“အင် ... ကိုဝေကလည်း”

ခေါင်းကလေးစောင်း၍ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရေရွတ်လိုက်သံကလေးဟာ ဝေလ ရင်ထဲမှာ အတော် သာယာသွားပါသည်။ ခေါင်းလေးက ဆေးတစ်ဖက်ကို မစောင်းတစောင်း နှုတ်ခမ်းလေးက မစူးတစူး။ အဲဒီရုပ်ကလေးဟာ ချစ်စရာ။ ဝေလက လျှတ်ခနဲ ပင် ...

“မင်းမှာ ရည်းစားရှိလား”

“အင် ... ဘာလို့မေးတာလဲ”

ဖြူနုငယ်က အလန့်တကြားလေး ပြန်မေးသည်။ “ကိုယ့်အနားချဉ်းကပ်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားရှိလား မရှိလား ကြိုသိထားသင့်တာပေါ့၊ နို့ဖို့ကိုယ်က ဘာမှမသိဘဲ ကြိုက်မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟယ် ... ကိုဝေကလည်း”

“ဘာလဲ”

“အဲသလို မပြောပါနဲ့၊ မောင်နှမတွေလို ခင်ချင်တာကို”

“ထပ်တရား ... သွားစမ်းပါကွာ၊ မောင်နှမတွေလို ခင်တတ်ဘူးလို့ ရှင်းရှင်းလေး ပြောပြီးနေပြီ၊ မောင်နှမလို ခင်ချင်လို့ ခင်ဖို့ လူလိုက်ရှာနေတာ ဆိုရင်တော့ ထပ်ပြန်လိုက်တော့၊ ကိုယ်ကတော့ ရင်းနှီးခင်မင်လာတာ ကြာရင် တစ်နေ့ ကိုယ့်စိတ်က ရိုးမယ် မရိုးဘူး အတိအကျ အသေအချာ မဖြေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကျမှ အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ကျွတ် ... ကိုဝေနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဒုက္ခလဲ”

ဖြူနုငယ်က မျက်လုံးလေး ခဏလှဲကာ စဉ်းစားနေ

တတ်ပြီးမှ ...

“ဖြူမှာ ရှိတယ်”

“ဘာရှိတာလဲ”

“ဟို ... ရည်းစားလေ၊ ရည်းစားရှိတယ်”

“ရည်းစားရှိတယ် !”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုဝေ ဖြူကို မောင်နှမလိုပဲ”

“လာပြန်ပြီ မောင်နှမလို၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ဒါပဲပြောလေလေ မောင်နှမလို သဘောထားလို့ မရလေလေပဲ၊ ပြောလေလေ မောင်နှမလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆိုတာကြီးကို ပိုတွေ့မိလေလေနဲ့ သူ့ဟာသူနေတဲ့စိတ်က ပိုထောင် မရိုးမသားဖြစ်ချင်လာပြီ၊ မင်း လုပ်မှ ကိုယ့်စိတ်က ပိုဆန်းချင်လာပြီ”

ဝေလက တမ္ပင်တကာပင် ဖြူနုငယ်ကို နောက်ပြောင်
ချင်ကာ မျက်လုံးကိုပြူး၊ သွားကိုစေ့ကြိတ်ပြီး ခေါင်းရှေ့ ငိုက်တိုး
ကာ ပြောလိုက်၍ ဖြူနုငယ်က အလန့်တကြား ကိုယ်လေးကို
နောက်ဘက်ယိမ်းယိုင်ရင်း ...

“ဟာ ... ကိုဝေနေနော်”

“ဘာလဲပြော”

“မရပါဘူးဆိုမှ”

“ဘာမရတာလဲ”

“စိတ်တွေ ဘာတွေ ဆန်းလို့မရဘူး ဒါပဲ၊ ရိုးရိုးသားသား
ပဲ ခင်မှာ၊ ဖြူမှာရည်းစားရှိပါတယ်ဆိုမှ”

“ဘယ်မလဲ ရည်းစားက၊ ဒီလိုပဲ မင်း ကိုယ်တို့ညီအစ်ကို
အိမ် ဝင်ဟယ်ထွက်ဟယ် လုပ်နေတာကို ရည်းစားက
သဘောတူ ခွင့်ပြုထားတယ်ပေါ့”

“သူ ... သူက နိုင်ငံခြားမှာ”

“ဪ”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ အမြဲဖုန်းပြောတာ၊ သိပ်မကြာခင်လည်း
ပြန်လာတော့မှာ၊ ဟိုလေ ... လူကြီးမိဘတွေကလည်း နှစ်
ဖက်လုံး သဘောတူထားတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် လက်ထပ်
ကြမှာပေါ့၊ အခု ကိုဝေတို့ မတွေ့ရပေမယ့် သူကတော့
ရှိနေတယ်”

ဝေလက အသည်းအသန် ကာကွယ်ငြင်းဆန် သက်
ဆာထူနေတဲ့ ဖြူနုငယ် ပုံစံကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အောင်မ
သားနိုင်တော့ကာ ...

“ဟား ဟား ဟား”

“ဘာလဲ ... ဘာရယ်တာလဲ၊ တကယ်ပြောနေတာ”

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဟန်ပန်သဏ္ဍာန်လေး
ဘာ တကယ်ကို ချစ်စရာကလေးပါပဲလား။ ဝေလက ခပ်စိုက်
စိတ်ကြီးပင် ချစ်စနိုး ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ကဲ ... ကဲ ... စား ... စား၊ ဖြောင့်ဖြောင့်စား၊ ဘာမှ
မကြောက်နဲ့”

“အမယ် ... မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ”

သူ့ကို ဝေလက ချစ်ကြိုက်သွားမှာကိုပဲ အသည်း
အသည် ခိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေပြီးတော့။ နေပါဦး။ အဲဒါက ဘာ
ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ရုတ်တရက် အနားရောက်လာ၊ မိသားစုကိုပါ
အတင်းဝင်ရော၊ ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်းတွေ စပ်စု၊ ပြီးတော့ သူ့
ထို မရိုးမသား ရည်းစားစကားပြောမှာမျိုးကိုလည်း အသေအလဲ
မီးရိမ်တကြီး ထိတ်လန့်နေတဲ့ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာသဘောလဲ။
တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေလကတော့ သူ့ရဲ့အူတိအူကြောင်
ပုံစံဟန်ပန်လေးတွေကို မျက်စိထဲစွဲပြီး နည်းနည်းစိတ်လှုပ်ရှားချင်
ပြီ။ အမရကို အောင်ပွဲထဲမှာ “ငါ့ဖွင့်ပြောမလို့” ရယ်လို့ လှည့်

ဦးထားသေးတဲ့သူဟာ ဒီကောင်မလေးကို ဘာကြောင့် စိတ်လှုပ်
ရှားချင်နေမိသေးတာလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်ရင်းကပင် သူ့ကို
မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် အကဲတခတ်ခတ် လန့်နေပုံရတဲ့ ဖြူနုငယ်
ကို တစ်ချက် တစ်ချက် မသိမသာ ငေးပြီးကြည့်မိသည်။ တကယ်ကို
ချစ်စရာလေး။ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ ငါတို့ညီအစ်ကိုဆီက
ဘာများသိချင်နေတာလဲ။

အမရသည် ဖြူနုငယ် ဖုန်းချသွားတာနှင့် အောင်ပွဲ
ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းခေါ်ရင်း ဝရန်တာကိုလည်း
ထွက်လာရာ အောင်ပွဲကို ခြံထဲမှာ ပန်းအိုးတွေ ရှေးလောင်းရင်း
လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ဖုန်းသံကြောင့် အောင်ပွဲက သူ့ဘောင်းဘီ
နောက်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းထုတ်ယူကြည့်ကာ အမရတို့ ဝရန်တာဘက်
လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... အောင်ပွဲ၊ ဖြူနုငယ်က ငါ့ကို သူ့မွေးနေ့ မလာ
မနေရ လာလုပ်နေပြီ၊ အဲဒါ နင့်စနက်ပေါ့”

“ဟာ ... ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နင်က ငါမလာရင် နင်လည်းမလာဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်
လား”

“ဟား ဟား ... အမရ မလာရင် ငါလည်းမလာတော့ဘူး
လို့ ကလေးဆိုးကြီးလိုတော့ ငါကပြောပါမလား အမရ...”

အဲဒီသဘောအဓိပ္ပာယ်မျိုး ခပ်ပါးပါးလေး ပေါ်လွင်ရုံသာ ပြောတာပါ”

“ဟဲ့ ... နင့်ဟာနှင့် သွားစရာရှိတာ သွားပေါ့ဟဲ့၊ ငါ့ကို ဘာလို့ ဆွဲထည့်နေရတာလဲ”

“ငါက ဆွဲမထည့်ပါဘူး၊ သူ့ကိုကလည်း လာစေချင်တာ၊ ဟိုးအစောကြီးကတည်းက သူ နင့်ကိုလည်း ပြောထားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ နင်သိထားဖို့က သူက ငါ့ကို နင်တို့နှစ်ယောက် လုံးရဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဆိုပြီး ချန်ထားရစ်ခဲ့ရင် မကောင်းတတ်ဘူးထင်ပြီး အမြဲထည့်ပြောနေတာ၊ ငါးရဲ့ ခြောက်ပေးလည်း သူ့ခမျာ ငါ့ကိုပါ ထည့်ပေးရသေးတယ်၊ အခု သူ့ဓမ္မေးနေဖိတ်တာလည်း လူမှုရေးသဘောနဲ့ ငါ့ကို မချန်ရစ်ခဲ့တာလောက်ပဲ၊ အဓိကက နင်တို့ ညီအစ်ကိုဆို တာ နင်တို့လည်း သိသားနဲ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် လုပ်ကြစမ်း ပါမှာ၊ ငါ့ကိုပါ ဆွဲမထည့်နဲ့ဟ၊ ငါ မလိုက်ချင်ဘူး”

“နင်မလိုက်ချင်တာ ငါ သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့အတွက် ငြင်းပေးပြီး နင်တို့ဟာနှင့်တို့ သွား ကြပေါ့”

“ငါလည်း မသွားချင်ဘူး၊ နင်လည်း နင့်ဟာနှင့် ကြည့်ငြင်း ပေါ့၊ ငါလည်း ငါ့ဟာငါ ငြင်းချင်သလိုငြင်းပေါ့”

“နင်ငြင်းတာက ငါ့ခေါင်းစာပိထားတာလေ ကောင်စုတ်ရဲ့”

အောင်ပွဲက တစ်ဖက်ကနေ သဘောတကျ ရယ်နေ ပါသည်။ ဝရန်တာမှာရပ်ကာ တစ်ဖက်ကဖုန်းပြော၊ ကျွန်လက် တစ်ဖက်က ခါးထောက်လိုက်၊ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်၊ ခါးပြန်ထောက် လိုက်၊ မာန်ပါပဲ၊ ပြောနေတဲ့ အမရ ပုံစံလေးကို သဘောကျလွန်း လို့ပင်။ ဖြူနုငယ်ကို အနည်းငယ် အားနာပါးနာစိတ် ရှိပေမယ့် ခိတ်မဝင်စားပါ။ ကိုယ့်ကို စိတ်ခုသွားသွား စိတ်ကောက်သွားသွား တင်းသွားသွား ဂရုမစိုက်ပါ။

အမရရဲ့အမြင်မှာသာ သူ့ကို အတင်းလာကပ်ရော တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူဟာ ခွာချမရ ရှောင်မရ တလိုက်တလျောနဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်မနေစေချင်တာ။ ဖြူနုငယ်ကို ခင်အေးချမ်းလို ညီမတစ်ယောက်နယ် ခင်မင်ပေမယ့် အမရ အထင်လွဲတာ ခံရမှာနဲ့တော့ မလဲနိုင်တာပါ။

သူ့ရှာဝေင်မှာလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်ကောင်မ လေးဓမ္မေးနေ့ကိုမှ မသွားဖူးခဲ့ပါ။ ခုလည်း မသွားလိုပါ။

“ခေါင်းတပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“နင့်ကို ပြောပြရမလား”

အမရက အောင်ပွဲ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် အငိုက်မိကာ လန့်တောင်သွားရပါသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပင် ...

“ပြော”

“အင်း ...၊ ငါက နင်ကလွဲရင် နင်မဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး မရင်းနှီး မပတ်သက် ချင်ဘူးဟာ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

အမရရင်ထံ နွေးဖြာဖြာနှင့် ပြုံးမိသလိုရှိတဲ့ နှုတ် ခမ်းလေးကို အတင်းဆွဲဆွဲရင်း ..

“အောင်မာ ... နင် တော်တော် စကားတတ်နေပါလား၊ ဟုတ်လား”

“ဖြူနုငယ်ကိုလည်း အထိုက်အလျှောက် ခင်ပါတယ်ဟာ၊ မခင်လိုလည်း မရဘူးလေ၊ သူက ငါတို့အမေတွေထံအောင် လိုက်ရင်းနှီးထားတာပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခု ထိပါ အောင်ပွဲ ဆိုတဲ့ကောင်တ ဟိုကောင်မလေး မွေးနေ့ ဖိတ်လည်း သွားတာပဲ၊ ဒီကောင်မလေး ဟိုဟိုဒီဒီခေါ်လည်း လိုက်တာပဲဆိုတဲ့ အမြင်မျိုး အထူးသဖြင့် နင့်မှာ မဖြစ်စေ ချင်ဘူး”

“အောင်မယ်နော် ... ငါက ပါရပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ တစ်ဆက်တည်း ပြောထားဦးမယ်၊ လောကကြီးမှာ ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်နိုင်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းနိုင်တာ၊ အတိုင်းအဆမရှိ ပတ်သက်ခွင့် ရှိတာ၊ မိန်းကလေးဆိုရင် နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“သွားစမ်းပါဟာ”

အမရက ရင်ခုန်ခုန် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ရှက်ရမ်းရမ်း လေး အော်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျန်တဲ့မိန်းကလေးတွေတော့ ဆက်ဆံခင် မင်စရာရှိလည်း ဘောင်တစ်ခု အတွင်းပေါ့”

“ဟဲ့ ... ဒါပေမဲ့ အောင်ပွဲရယ်၊ သူ့မွေးနေ့တော့ သွားလိုက် ပါဟာ၊ ငါကလည်း ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး၊ သူတော့ အရမ်း အရောဝင်စေမယ့် ရိုးရိုးပဲလို့ ငါ မြင်နေတယ်”

“သူ့ဟာသူ ရိုးရိုးလေ၊ ငါက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အဲသလောက်ကြီး ထဲထဲဝင်ဝင် မပေါင်းသင်းချင်တာ”

“ဝေလလည်း သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါမသိဘူး၊ အဲဒါက သူ့ကိစ္စလေ၊ သူ့သဘောပေါ့”

“ငါမပါလည်း ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ တစ်မျိုးမထင်ရင် ပြီးရော မဟုတ်လား၊ နောက်ကြောင်းအေးအေးနဲ့ နင်သွား ပေါ့”

“နောက်ကြောင်းအေးတယ်ပဲထား၊ ငါ့ကိုက မသွားချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်သွားမယ် ဆိုရင်တော့ ငါလည်းသွားမယ်”

“ဒါကျတော့ ဘာဖြစ်ပြန်တာတုံး”

“ဒါကတော့ နင်ရှိတဲ့ပွဲတစ်ခုမှာ ငါလည်းရှိနေချင်တာက တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီးတော့ ငါမလိုက်ရင် နင်နဲ့ ဝေလ တွဲပြီးသွားနေမှာ ငါမလိုချင်လို့၊ အဲဒီနှစ်ချက်ကြောင့် ပြီးတော့ နင် တကယ်လို့ အခုသွားဖြစ်မယ် စိတ်ကူးရင်

ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ရမယ်၊ ငါ့ကားနဲ့ပဲ လိုက်ပါ၊ ငါတောင်းဆိုတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ! ”

“ငါနဲ့မလိုက်ရင် နင် ဝေလနဲ့ လိုက်သွားရမှာပေါ့”

“သုံးယောက်တူတူ သွားရင်ရော၊ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“သုံးယောက်တူတူ ဆိုရင်လည်း ငါ့ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်၊

နင်က ငါ့ဆားမှာထိုင်၊ ဟိုကောင် နောက်ခံမှာ ထိုင်ပစေ”

“ဝေလက သူများကား နောက်ခံမှာ လိုက်ပါမလား”

“ဒါတော့ သူ့သင်္ဘောပေါ့ဟာ၊ ငါ့မှာ ကားမရှိခင်တုန်းက

ငါလည်း သူ့ကားနောက်ခန်းက လိုက်စီးရတာပဲလေ၊

သူက နင်ကိုပဲ သူ့ဆားမှာ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းတာလေ၊

ခုမှ သူက ငါ့ကားနောက်ခန်းက မစီးနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း

သူ့ကားနဲ့သူ သွားပစေတော့ပေါ့၊ နင်ကိုတော့ ငါ့ကားနဲ့

လိုက်ဖို့ ငါအရင်ခေါ်တာနော်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဒီမွေးနေ့ပွဲသွားဖို့က အတည်ဖြစ်သွားပြီလား”

“သွားဖြစ်ရင် ပြောတာလေ၊ နင်မသွားရင်တော့ ငါလုံးဝမှ

သွားဘူး”

“နင်ကလည်းဟာ၊ သွားလိုက်ပါဟာ၊ သနားပါတယ်”

“သနားရင် နင်ပါသွားပေါ့”

“နင် သွားလိုက်ပေါ့ဟာ၊ ငါ မွေးနေ့လက်ဆောင်တော့

ထည့်ပေးလိုက်ချင်တယ်ဟာ”

“နေပါဦး၊ ငါသိချင်လို့ မေးတာ၊ သွားချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မှ မသွားချင်ဘူး ဖြစ်နေရတာလဲ”

အမရက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချရင်း ...

“ငါ နင်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်”

“ပြော”

“သူက ငါ့သူငယ်ချင်း ကောင်လေးနစ်ယောက်လုံးကို လိုက်ရော၊ လိုက်ပေါင်းနေတဲ့အခါမှာ ငါက ဒီနှစ်ယောက်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး အပျောက်မခံ လိုက်အုပ်နေ သလိုမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဟာ၊ သူ့ထင်မှာရော နင်တို့ထင် မှာရော မလိုလားဘူး၊ ငါ့ကွယ်ရာမှာ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဖြူနုငယ်နဲ့ ကိုယ့်သဘောကျ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ပေါင်း သင်းခင်မင် ဆက်ဆံစေချင်တာ ...

ငါ သဘောထားကြီးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ နင်တို့ဘာ သာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပြုမူတာကိုပဲ လိုချင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ အဓိကရင်းနှီးချင်တာ နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ဆိုတာ အသိသာကြီးနဲ့ ငါက တကောက်ကောက် တပူးကပ် ကပ် ပါမနေချင်ဘူးဟာ၊ အဲသလိုကြီး အဆင်ခံရရင်လည်း အောက်တယ်”

“နင်က အဲသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မသွားချင်ဘူးဆိုရင် ရတယ် မသွားနဲ့၊ နင်မသွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့

ပွဲကို ငါလည်း လုံးဝမသွားဘူး၊ အဲဒါ နင့်ကျွန်ုပ်တို့မှာ ငါ
စိတ် ငါ့သဘော ငါ့ဟာငါ စိတ်ကြိုက်ပြုမူတာ”

“နင်ဇာလည်းဟာ၊ နင်မလာရင် ဖြူနုငယ်က ဇွတ်တောင်
လာခေါ်ရင် ခေါ်မှာ”

“သူ ငါ့ကို ကားပေါ်တော့ လက်ဆွဲတင်လို့ မရပါဘူး
ဟ”

“ဒါပေမဲ့ ငါက ငါ့မလာလို့ နင်ပါမလာရတာ မလာရဲတာ
လို့လည်း အထင်မခံချင်ပြန်ဘူး”

“နင့်သဘောအတိုင်းသာလုပ်၊ ငါကတော့ နင်သွားရင်
သွားမယ်၊ နင်မသွားရင် မသွားဘူး၊ အဲဒါ အပြီးဆုံးဖြတ်
ထားပြီးသား”

“ကျွတ်”

အမရသည့် အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလ် နောက်ကနေ ကိုယ်
က ပိုင်ရှင်မကြီးလို ထတန်းတန်း လိုက်ပါနေတာမျိုး မဖြစ်ချင်
ပေမယ့် ဖြူနုငယ်ကိုတော့ ခင်မင်ပေသည်။ ကောင်မလေးက
စိတ်ကောင်းရှိရှိလေးနှင့် ချစ်စရာလေး မဟုတ်လား။ အောင်ပွဲတို့
နှင့်သာ မပတ်သက်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဖြူနုငယ် မွေးနေ့ပွဲတို့
အမရက သွားဖြစ်မိည့်သူပါ။

ကိုယ်မပါရင် အောင်ပွဲက လုံးဝမသွားမှာ သေချာ
တော့ ဝေလ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရောက်သွားမည့်သဘော ဖြစ်
နေရာ အဲဒီတော့လည်း အားနာပြန်သည်။ ကိုယ်က ပွဲပျက်သူလို့

ဖြစ်နေမှာလည်း မဖြစ်စေချင်။ အမရက အောင်ပွဲနှင့် ဖုန်းချပြီး
တဲ့အခါ ဝေလ်က ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဝေလ် ... နင် ဖြူနုငယ် မွေးနေ့ သွားမှာလား”

ဝေလ်က ခဏတိတ်သွားပြီးမှ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေးတာသာ ဖြေစမ်းပါဟာ”

“ငါလည်း စဉ်းစားနေတာဟာ၊ နင်ရော”

“ငါက မသွားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမှန်က ငါက ရုပ်နေတာပဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကိုပိတ်
ချင်လို့ သူ ငါ့ကိုပါ အလုပ်ပိုလုပ်ပြီး ထည့်မိတ်ရတာပဲဟာ”

“ဟိုကောင်ရော”

“အောင်ပွဲက ငါ့မသွားရင် သူလည်းမသွားဘူးတဲ့”

“ကျွတ် ... ဒီကောင်က ရင်ချင်းဆက်အဖြာလုပ်နေပြန်ပြီ”

“အဲဒါ နင်ရော”

“ငါ ... အင်း၊ ငါလည်းပဲ ... အင်း”

“နင်သွားရင် အောင်ပွဲကိုပါ ရအောင်ခေါ်သွားလိုက်”

“ဘာလို့လဲ”

“နင်တို့နှစ်ယောက် သွားပေါ့ဟဲ့၊ ငါမပါတာနဲ့ပဲ အောင်ပွဲ
လည်း မသွားဖြစ်မှာနီးလို့၊ နင် အောင်ပွဲကို ရအောင်ခေါ်
သွား”

လမ်းမပို

“အာ ... ငါလည်း သွားချင်မှ သွားမှာ၊ သွားမနေတော့ဘူး”

“အေး ... ကောင်းရောဟာ”

တကယ်တမ်း အဲဒီနေ့ရောက်တော့ ဖုန်းဆက်ပြီး တကျိကျိတကျာကျာ လုပ်နေတဲ့ ဖြူနုငယ်ကို အမရက ဇွတ်ဖြူ ငြင်းမနေလိုတော့ပါ။ သူကမွေးနေ့ရှင်လေး။ ကိုယ်က ကိုးလုံးကလေးနဲ့ လုပ်နေတာနဲ့ပဲ ဖြူနုငယ်တစ်ယောက် မွေးနေ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာမျိုး မဖြစ်စေလိုတော့ပါ။

“ဟဲ့ ... အောင်ပွဲ၊ ငါ ဖြူနုငယ်မွေးနေ့ သွားလိုက်တာမယ်၊ နှင်လည်း သွားလိုက်ပါတော့ဟယ်”

“နှင် တကယ်သွားမှာ သေချာလို့လား၊ ငါ့ကို ဇွတ်တွန်းလွှတ်တာလား”

“ငါကသွားရင် နှင်နဲ့သွားမှာပဲဟာ၊ မသေချာစရာလား”

“အေး ... အေး ... ဒါဖြင့်ရင်လည်း ပြီးရောပေါ့”

“ငါက သူများမွေးနေ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်နေမှာစိုးတယ်ဟာ၊ သူ့ခမျာလည်း ကြားထဲမှာ ခံစားခဏ ဖုန်းဆက်နေတာ၊ သွားလိုက်ပါမယ်ဟာ”

“ဒါဖြင့် ငါ နှင်ကို လာခေါ်မယ်၊ ဝေလရော”

“ခုပဲဆက်ကြည့်လိုက်မယ်”

ဝေလရဲ့ဟုန်းဒီဖုန်းက ပိတ်ထားပါသည်။ ဒါနှင့် အမရက အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်တော့ အန်တီဂျူလီနှင့်တွေ့ရသည်။

“ဝေလ မရှိဘူး အမရ၊ အပြင်သွားတယ်”

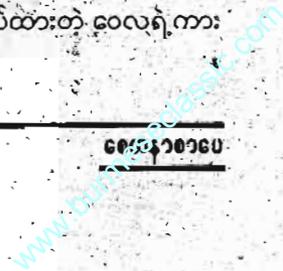
“သူ ဖြူနုငယ်မွေးနေ့ သွားမှာလား အန်တီ”

“အန်တီလည်း မသိဘူး၊ သမီး သူ့ပဲမေးကြည့်လိုက်၊ သေချာအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

အိမ်ကထွက်ချိန်သာ ရောက်ရော ဝေလဖုန်းက ချွင့်ပါ။ သူ့ဖုန်းကို ရအောင်ဆက်နေတာနှင့် အိမ်ကအထွက်ဆောင် နောက်ကျနေသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ဆက်မတော့ဆဲလ မသွားဖြစ်ရင်တောင် ကိုယ်တွေ့နှစ်ယောက်တော့ အရောက်သွားတော့မှ ဆိုပြီး ဖြူနုငယ် ပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း စာစွာအေးစေတီလမ်းပေါ်က ခြံကျယ်ကျယ်ကြီးဆီ ရောက်လာပါသည်။

ခြံဂိတ်ကို အသင့်ဖွင့်ထားပေမယ့် ခြံထဲမှာ လူတွေထားတွေလည်းမတွေ့။ နှစ်ယောက်သား အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပေါ်တီကိုအောက်နားထိ ကားမောင်းဝင်လာတဲ့အခါ ပေါ်တီကို အလွန်မှာ တိုက်ရဲ့နဘေးကျကျလောက် ရပ်ထားတဲ့ ဝေလရဲ့ကားကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟယ် ... ဟိုမှာ ဝေလကား မဟုတ်လား၊ ဝေလက ဒီ ရောက်နေတာပေါ့”

“ဒီကောင်တော့ကွား၊ မသွားဘူးလို့လို့နဲ့ ဖုန်းပိတ်ပြီး ဒီကို တိတ်တိတ်လေး ရောက်နေတယ် ... ကျွတ်”

ကားသံကြောင့် ဖြူနုငယ် ပြေးထွက်လာကြိုသည်။

“အစ်မနဲ့ ကိုပွဲက နောက်ကျလိုက်တာ၊ ကိုဝေတောင် ရောက်တာကြာပြီ၊ ကိုဝေက အစ်မတို့ မလာတော့ဘူးထင် တယ်လို့ ခုပဲ ပြောနေတာ၊ ဖြူက လိုက်ပဲခေါ်ရင်ကောင်း မလား စဉ်းစားနေတာ”

အမရသည် ဝေလ လုပ်ပုံကို မနှစ်သက်မိကာ ...

“ဝေလ ... နင်က သွားမနေတော့ပါဘူးဆိုပြီး ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုဟာလေဟာ၊ နင်တို့က မသွားဘူးဆိုတော့ ငါလည်း မသွားဘူးပေါ့၊ နောက်တော့ တစ်ယောက်မှ ရောက်မသွားရင် ဖြူနုငယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး”

“ဒါဖြင့်လည်း နင်သွားမယ်ဆိုတာ လှမ်းပြောပါလား”

“ထွက်လာတဲ့ထိကို မသေချာသေးတာဟ”

“ဒါဖြင့် ဖုန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ထားလဲ”

ဝေလက အမရရဲ့ လေသံတင်းတင်းကြောင့် တာရှည်

သည်ခံသောစရိုက် မရှိတဲ့သူပီပီ ...

“ဘာတွေလာရန်တွေ့နေတာလဲ၊ နင်လည်း အခု နှစ်ယောက် ပေါင်း တိုင်ပင်ပြီးတော့ လာတာပဲ မဟုတ်လား”

သူက တစ်ပြန်စီး အပြစ်တင်လိုက်ပါသည်။ တစ်စ ထပ်တစ်စ ပိုပိုပြီး သိသာလာတဲ့ သူတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ မတူကွဲပြား အကျင့်လက္ခဏာတို့ကို သိသိလာရသေလေ အမရ ရင်ထဲ အောင်ပွဲကို နှစ်သက်မြတ်နိုးမိလေလေပင်။ အမရက စိတ်ကိုဖြေ ချိတ်ပါသည်။ ဝေလဟာ ကိုယ့်အတွက် အရေးပါသူဖြစ်လာ တာမဟုတ်ဘဲလေ၊ ဘာကြောင့် အပင်ပန်းခံ စိတ်တိုနေရဦးမှာ

“ငါတို့လာခါနီး နင်ဆီ ဖုန်းဆောက်လျှောက်ခေါ်တယ်၊ နင့်ပါ ခေါ်မလို့၊ နင်က ဒီရောက်နေပြီဆိုတော့ ဖုန်းကို ပိတ်ထားတယ်လေ၊ နင်လာတာ ငါတို့မသိစေချင်တဲ့အတော ဖြစ်မှာပေါ့၊ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်မရတော့ အန်တီဂျူလီ ဆီဆက်ပြီး နင်ဘယ်သွားလဲ မေးတယ်၊ အန်တီဂျူလီလည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ လက်စသတ်တော့ နင်က ဒီမှာ ငါနဲ့ အောင်ပွဲသာ လာဖြစ်ဖို့ မဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် နင် ဒီကိုရောက် ခဲ့မှန်း ငါတို့ သိရမှာတောင် မဟုတ်ဘူးဟုန်နော် ... ဝေလ၊ နင်က မသိအောင် ဖုန်းပိတ်ပြီး ခိုးလာတာဆိုတော့လေ”

ခပ်ပြီးပြောနေတဲ့ အမရကြောင့် ဝေလက မျက်စိ နှက်နှာအနည်းငယ်ပျက်ကာ ...

“ဖုန်းပိတ်ထားတာက ငါ့ဖုန်းဘက်ထရီအားနည်းနေလို့ပါ။
ဟ၊ အပိုလည်းမပါတာနဲ့ မနက်ကတည်းက အပြင်ထွက်
ကတည်းက ပိတ်ထားလိုက်မိတာ၊ ဒီကိုလည်း အပြင်ကပဲ
တန်းဝင်လာတာဆိုတော့ ဖုန်းမဖွင့်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“တကယ်ပဲ ဘက်ထရီအားမရှိတော့ရင်တောင် နင်တကယ်
ငါတို့ကို အသိပေးချင်စိတ်ရှိရင် ဖြူနုငယ် ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်
လို့ ရတယ်လေ၊ ဒီကိုရောက်တာပဲ ကြာပြီဆို”

အလျှော့မပေးဘဲ ပြုံးပြုံးလေး ချောင်ပိတ်နေတဲ့
အမရကြောင့် ဝေလက နေရထိုင်ရ ခက်သလိုဖြစ်ကာ ...

“နင်က အခု စိတ်ဆိုးနေတာလား ငါ့ကို”

“ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့လဲ၊ နင်လုပ်ချင်သမျှကို နင်စိတ်နှင့်
သဘောနဲ့ နင်မှာလုပ်ခွင့်ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်ဘယ်လိုလုပ်
တယ်ဆိုတာကိုသာ ငါ သဘောပေါက်တယ် သိတယ်ဆို
တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြတာ၊ နင်မှာ အဲသလိုလုပ်ချင်ရင်
လုပ်ခွင့်ရှိတယ်လေ၊ နောင်လည်း နင်လုပ်ချင်သလို ကိုယ့်
ဆန္ဒနဲ့ကိုယ် လုပ်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကိုတော့ ဖုံး
မထားနဲ့၊ ပွက်မထားနဲ့၊ သူငယ်ချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ရိုးရိုးသားသားပေါ့ဟာ”

အမရနှင့် ဝေလ ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေကြောင့်
ဖြူနုငယ်ရော အောင်ပွဲပါ အနည်းငယ် နေရထိုင်ရ ခက်နေပါသည်။

ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်တည်တည်လုပ်နေတဲ့ ဝေလရဲ့အတွင်းထဲမှာ
သူ့ဟာနှင့်သူ ဖောင်းလဲဖြစ်သွားတာတော့ သေချာပါသည်။

“ဆောရီး ... ဖြူနုငယ်၊ တို့က မကြိုက်ရင် အောင်မထား
တတ်လို့ပါ၊ ချွတ်ချင်းပြောလိုက်ရတော့ အခုပြီးသွားပြီပေါ့၊
ဟက်ပီးဘာသံဒေးနော်၊ ဒီမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“အာ... အဲဒီမွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ မလိုချင်ဘူး၊ ကိုဝေ
ကလည်း ဟိုမှာ အရပ်ကြီး”

ဆက်တီတစ်ခုပေါ်မှာ ဝေလပေးတဲ့ ရင်ဘတ်မှာ
အသည်းအနီရောင်ရဲရဲနှင့် ဝတ်ဝံ့ရုပ် အကြီးကြီး ရှိနေသည်။

“ဖြူက ပွဲကြီးလုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အမှတ်တရပေါ့၊ အရမ်းတန်ဖိုးကြီးတာတွေလည်း မဟုတ်
ပါဘူး၊ လက်ခံနော်”

အမရက ရင်ထိုးဘူးကလေး လှမ်းပေးလိုက်လျှင်
အောင်ပွဲကလည်း ခုပဲ အမရနှင့်အတူ ဝင်ဝယ်ခဲ့တာဖြစ်သည့်
ပိုက်ဆံထည့် အိတ်ပြားပြားကလေးကို ထုတ်ပေးရင်း ...

“ဟက်ပီးဘာသံဒေး၊ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့် ဆိုတော့
အနောက်နိုင်ငံမှာဆိုရင်တော့ လူကြီးမဖြစ်သေးဘူး၊ တစ်
နှစ်လို့သေးတယ်”

“အမယ် ... ဒီမှာတော့ လူကြီးပါနော်၊ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်
ရင် အရွယ်ရောက်ပြီပေါ့”

“မွေးနေ့ကလည်း တခြားလူလည်း ခရီးပါလား ဖြူနုငယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မွေးနေ့ပွဲလည်း လုပ်လေ့မရှိပါဘူး၊ အစ်မတို့ သုံးယောက်ပဲ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ တို့သုံးယောက်တည်း !”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဖြူနုငယ်ရယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး အပြိုင် တစ်နေရာရာ ထွက်စားလိုက်လည်း အဆင်ပြေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အိမ်မှာဆိုတော့ လူကြီးတွေနဲ့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အားနာစရာကြီး၊ အိမ်ကိုဖိတ်တာ ဆိုတော့ ထကူးတက ဆန်တယ်လေ”

“ဆန်ပစေ၊ လူကြီးတွေ အားမနာရပါဘူး၊ ဖြူက ပြီးရင် ဗေဖေတို့ မေမေတို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးမှာ၊ မေမေတို့ ကလည်း ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ကို တွေ့ချင်တာ၊ အစ်မလည်း ပဲ ပါတာပေါ့”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောထားလို့ လူကြီးတွေက ငါ့ကို ကို တွေ့ချင်နေရတာလဲ”

အောင်ပွဲရဲ့လေသံက ရင်းရင်းနှီးနှီး စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိ လှတီသည်။ ဖြူနုငယ်က ပြုံးစိစိနှင့် ...

“ဖြူက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခင်မင်ပေါင်းသင်း တွဲသွား တတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုပွဲနဲ့ ကိုဝေက ဖြူနုအရင်ဆုံး

ရင်းနှီးကြတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေမို့ ဖေဖေတို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားတာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး ... အဲဒါ မင်းလျှောက်ပြောထားလို့ပေါ့၊ မဟုတ် ဘူးလား”

“အဟား ဟား ဟား”

ဖြူနုငယ်ရဲ့ ချစ်စရာ ရင်းနှီးပွင့်လင်း လွတ်လပ်လှ သူ့ ဟန်ပန်လေးကို အမရက စိတ်ဝင်တစား ချစ်ခင်စွာ စိုက်ကြည့် နေမိပါသည်။ သူ့အိမ်မှာသူမို့ အဝတ်သစ်သစ်တွေလည်း ဝတ်မ ဘား။ အိမ်နေရင်း ချည်ထည်အဖြူခေါ် အရုပ်လေးတွေပါတဲ့ အဆင်အကျီ လက်ပြတ်ကားကားလေးနှင့် ဒူးလောက်အောင်းဘီ သူ့လေးသာ ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းလေးနှင့် ငင်း။

သူ့ရဲ့ပြောဆိုဆက်ဆံပုံတွေ အကြည့် အရှုလေးတွေ ဘာလည်း ဒီယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်အပေါ် ကလက်တက်တက် သုံးစမရှိ။ ဇွတ်တရွတ် တစ်ဖက်သတ် ခင်မင်ဝင်ထွက်လာသော် သည်း သွက်လက် ပွင့်လင်း ရင်းနှီးလှသော်လည်း မူယာမာယာ ဆွ မပါဘဲ အပြစ်ကင်းစင်လှတဲ့ ပုံစံလေးနှင့်ပင်။ မျက်စိနှောက် ရော လူ့ခြေမရပုံမျိုး ဖြစ်မနေပါ။ သို့ပေမယ့်လည်း ဒီယောက်ျား လေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ သူ ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ပုံ ပေါက်နေ သည်။

“အစ်မကိုကျတော့လေ ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးဆိုပြီး မြင်ဖူးလိုက်တာနဲ့ ချစ်ကိုချစ်တာ အဟီး”

အမရက ပြုံးနေမိပါသည်။

“နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုကို ရထားတဲ့ တစ်ဦး တည်းသော မိန်းကလေးဆိုတော့ နည်းနည်းထူးတာပေါ့။ သူတို့ကိုခင်ရင် ဒီမိန်းကလေးကိုလည်း ခင်ရမယ်ဆိုတာ ဖြူက သိပြီးသား။ ခင်ကိုခင်မှ ဖြစ်မှာလို့ နားလည်သတိ မှတ်ထားတာက သတ်သတ်။ အစ်မကလည်း သူ့အလိုလို ကို ချစ်ဖို့ခင်ဖို့ ကောင်းနေတာ”

“တော်ပါပြီ ဖြူနုငယ်ရယ်။ အဲလောက်ကြီး အမွန်းမတင် ပါနဲ့။ တော်ကြာကျရင်လည်း ဖြူနုငယ် ကျွေးတာတွေပဲ တို့က စားရဦးမှာ”

စကားတွေထိုင်ပြောနေကြရင်းက အမရက အောင်ပွဲ၊ ဝေလနှင့် ဖြူနုငယ်တို့သုံးဦးကို တောက်လျှောက် အကဲခတ်နေမိ ပါသည်။ ကောင်မလေးကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးအပေါ် ဖြူဖြူ စင်စင် တန်းတူညီတူသာ။ အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလ နှစ်ယောက်ထဲမှာ တော့ ပုံမှန်စကားနည်းတတ်တဲ့ အောင်ပွဲက အာဘောင်အာရင်း သန်သန်နှင့် ဖြူနုငယ်ကို စကားတွေ များများပြောဖြစ်နေပြီး ဝေလက ရှိုးတိုးရှန်တန်။

သူ တိတ်တိတ်လေး ရောက်နေတာ ပေါ်သွား၍ အနေခက်နေပုံလည်းရတဲ့ ဝေလက စကားနည်းနေကာ သူ့ဆက်ဆံ မှုက တရင်းတနှီး ဖြစ်လွန်းနေလျှင်ပဲ အောင်ပွဲတို့ အမရတို့ တစ် မျိုးမြင်မလားဟု စိုးရိမ်ဆင်ခြင်နေပုံနှင့် မလုံမလဲ တွန့်ဆုတ်နေ ပါသည်။ သူ့လိုလူသွက်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီး သိသာထင်ရှားနေသည်။

စကားသာ နည်းနေပေမယ့် ဖြူနုငယ်ကို တစ်ခွန်း တလေ့ လှမ်းပြောတဲ့ အခါတွေမှာတော့ ဝေလယူလေသိမ်း ဟန်ပန် ကအစ ပဲတော့အများသား။ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ အိုက်တင်တစ်မျိုးက မသိမသာ ပါနေသည်။

စတိုင်ခပ်ပါးပါးတစ်ထပ် မသိမသာထုတ် ထားတာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်မို့ အမရကတော့ ဖျတ်ခနဲကြည့်ရုံနှင့် သိပါသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ရတဲ့ ဝေလ။

သူကြည့်ရတာ ဖြူနုငယ်ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေလား။ သူ ရည်ရွယ်ပြီမို့ပဲ အောင်ပွဲကို နောက်ကျကျန်ရစ်အောင် ဖြုတ်ချ ထားခဲ့ချင်ပြီး တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားချင်တာလား။ အဲသလိုဖြစ် နိုင်ချေရုံပဲပေါ်သည်။ ဖြူနုငယ်က သူ့အပေါ် ရိုးသားပုံရပြီး သူတ သိပ်မရိုးသားချင်ပုံ ရနေတာကို အမရ အကဲခတ်မိပါသည်။

ကိုယ့်ရဲ့အောင်ပွဲကတော့ ကိုယ့်မျက်စိထဲ အဖြူစင် ဆုံးတည်း။ သူဟာ သူပြုမူချင်သလို သူဆန္ဒရှိသလို ရင်ထဲနဲ့အပြင်

ဘက် ထပ်တူကျကျ ပြောဆိုပြုမူတတ်သည်မှာ အမရရဲ့ ရှေ့တင်
 ရော၊ အမရရဲ့ ကွယ်ရာရော ညီညီညွတ်ညွတ် ဟန်ဆောင်မှုမပါ
 သူပါ။ သူဟာ အမရရှေ့မှာမို့ ဖြူနုငယ်အပေါ် (တခြားမိန်းကလေး
 တွေဆိုလည်း ဒီအတိုင်းရှိမှာ) မပွင့်တပွင့် လှုပ်နေပြီး အမရ
 ကွယ်ရာကျမှ နိုင်တွေ့ပစ်ထည့် အလွမ်းသယံနေမယ့် ရှေ့တစ်ခို
 ကွယ်ရာတစ်မျိုးသမား မဟုတ်။

သူပြောချင်စိတ်ရှိရင် ဘယ်သူ့ ရှေ့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့
 ကွယ်ရာဖြစ်ဖြစ် ပြောချင်တာ ပြောနေမှာဖြစ်ပြီး သူ စိတ်မပါရင်
 မပြောချင်ရင်လည်း ဘယ်သူ့ ရှေ့ ဘယ်သူ့ ကွယ်ရာမဆို ခပ်ငှာ
 မှန်တောတောနေမယ့်သူပင်။

သူ အခု ဖြူနုငယ်ကို ခင်မင်တယ်ဆိုတာ အမရ
 တွေ့နေရတာ အဲဒီ ခင်မင်မှုဟာလည်း အရောင်အဆင်း မပါ
 ရိုးသားသန့်စင်တယ်ဆိုတာကိုပါ ကောင်းကောင်းမြင်သား အတဲခတ်
 သာပါသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... အောင်ပွဲ၊ မင်းတို့ ကားမောင်းသင်တန်း
 က ဆရာတွေ ဆရာမတွေဆိုတာကို ငါ့ရော အမရရောက
 မြင်ဖူးတာလည်းမဟုတ် သိတာလည်းမဟုတ်၊ မင်းတို့နှစ်
 ယောက်ပဲ သိတဲ့လူတွေအကြောင်းတွေ့ ပြောပြီး ရယ်မောနေ
 တာ ပါတို့က အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ
 ထိုင်နားထောင်နေရဦးမှာလဲ ... ပြော”

ကြာတော့ ဝေလ ကွဲမြဲတိုလာပါသည်။ မိန်းကလေး
 နဲ့ပတ်သက်လာရင် အောင်ပွဲက သူငယ်တန်း၊ သူက အထက်တန်း
 အောင်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားတာဖြစ်ရာ သူ့ထဲ သူ့မလုံ
 မလုံမှုနှင့်သူ ကုပ်ကုပ်လေး ချောင်ထဲရောက်နေရတာ ကြာတော့
 မခံချိ။

“ကိုဝေကလည်း ... ကိုပွဲက စကားလမ်းကြောင်းမတည့်
 ရင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေတတ်တာ၊ ဒီတစ်ခါလေးပါ
 သူ့အသံတွေ အကြောင်းလည်းပါလို့ စကားအစပ်အဟပ်
 တည့်ပြီး အားရပါးရ ပြောတာကို နားထောင်ဖူးတာပါ
 နော်”

ဝေလသည် ဒီနေ့အဖို့တော့ တယ်မြီးစိတ်မကြည်
 သာ။ ဟိုနှစ်ယောက် တကယ်မလာဖြစ်ဘူးထင်၍ ကိုယ်တစ်
 ယောက်တည်းလာပြီး ဖြူနုငယ်ကို သူ့ရင်ထဲခိုင်လေးတွေ အနည်း
 ငယ် ပစ်သွင်းဖို့ ကြံစည်ထားတာလည်း ပျက်ပြီ။ ဟိုနှစ်ယောက်
 က ရောက်လာတော့ ကိုယ်က တိတ်တိတ်ခိုးပြီး လာတဲ့သူအဖြစ်
 နည်းနည်းဖောင်းလံသွားပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဖြူနုငယ်ပေါ်မလာခင်ကတော့
 အမရကို ငါသာ အပိုင်ရရမယ့်သူဆိုပြီး ဦးတည်ပစ်မှတ်ထားထား
 တာ။ အောင်ပွဲကိုကောင် သွားတားမြစ်ထားတာ။ တကယ်တမ်း
 လည်း အမရကို သံယောဇဉ်ရိုခဲတာပင်။ ကောင်မလေးတွေ တွဲ

သွားတဲ့လာ ရှိနေခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲ အမရကိုတော့ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် ကိုယ်သာအပိုင်ရ လိုတဲ့ လောဘပါ ပေါင်းစွက်ကာ တကယ်ကို ကိုယ့်မိန်းကလေး ပဲ ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတ္တရိခဲမိတာ အမှန်ပါ။

မသိမသာလေးလည်း အိတိတိ ကြုံတူတူ လုပ်တဲ့ အခါ လုပ်ဖူးခဲ့ပါရဲ့။ အခုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အမရထက် ဖြူန ငယ်က စူးစူးနစ်နစ်ကို နေရာဝင်ယူလာခဲ့တာ။ ဒါအမှန်တကယ် ဖြစ်လာတာပဲလေ။ သူ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် အမရအပေါ် မျက်နှာပူသလိုတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် တိတ်တိတ်ပဲ လာလိုက်တာပါ။ အဲဒါရဲ့အပြင် တခြားစိတ်ပုပ်စိတ်ညစ်တော့ မရှိပါ။

“ဖြူဖြူရေ ... အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ”

အိမ်တွင်းဘက်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက် လာကာ တရိတသေပြောလျှင်ဖြူနငယ်က ထ,ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါဖြင့် စားကြစို့နော်၊ နော် ... ကိုဝေ၊ နော် ... ကိုဖွဲ နော် ... အစ်မ”

ဖြူနငယ်က လူစေတက်စေ ဆန္ဒခံယူပြီးမှ ...

“ဖြူ ဖေဖေနဲ့ မေမေ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင် ... လူကြီးတွေနဲ့ တူတူစားရမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာလို့လဲ အစ်မ”

“လူကြီးတွေ အရင်စားပါစေလား ဖြူနရယ်၊ အတူတူစား ရမှာ အားနာစရာကြီး”

“အားနာစရာ မရှိပါဘူး အစ်မရဲ့၊ ဖေဖေက ဒီလူဒီလူတွေ လာရင် အတူတူစားမယ်၊ ခေါ်လိုက်နော်လို့ကို မှာထားတာ အစ်မရဲ့”

ဖြူနငယ်က အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားပါသည်။ ဖြူနငယ်ရဲ့မိဘတွေနှင့် အတူစားရသည်ဆိုတော့ စိတ်တော့ကျဉ်း လျစ်လျော်ပင်။ မွေးနေ့ဆိုပေမယ့် ဒီသုံးယောက်ကလွဲပြီး တခြား သူသူငယ်ချင်းတွေလည်းမဖိတ်။ စားသောက်ဖို့ကျတော့လည်း နှုတ်တူသူငယ်ချင်းတွေချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားဖို့သောက်ဖို့ တွတ်ထားမပေးဘဲ လူကြီးတွေနှင့် တစ်ပွဲတည်း တစ်ခိုင်းတည်း အတူစားရမယ်ဆိုပြန်သည်။ ဒီဖိတ်ခေါ်မှုက တစ်မျိုးကြီးကိုဖြစ် စေတာ။

ဖြူနငယ် မိဘတွေက သူ့သမီးတို့နေ ပေါင်းနေတဲ့ သောက်ရုံးလေးတွေကို ဘယ်လိုအနေအစား အဆင်အတန်းလည်း သိအောင် ခေါ်ကြည့်ချင်တာမျိုးလား။ တွေးစရာတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ် စေတာ။ လူကြီးတွေ ဆင်းလာပြီး အတူထမင်းလက်ဆုံစားကြတော့ အမရက သူ့အယူအဆတွေ မလွဲဘူးဆိုတာ ပိုသေချာလာသည်။

လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံးဟာ အောင်ပွဲကိုရော ဝေလ နဲ့ရော အသေးစိတ် ကြည့်ရှုအကဲခတ် အရေးပေး အရိပ်ကြည့်

နေကြတာကို အမရတ ဘေးလူလို တွေ့မြင်နေရပါသည်။ အမရ ကိုလည်း ဖော်ရွေခင်မင်စွာ ဆက်ဆံကြပေမယ့် အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလ ကိုတော့ မေးခွန်းတွေလည်းထုတ် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေ တော့တာမင်။

အမရစိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ သံသယတွေနှင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးထစ်ခုရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ အမရ တစ်ခါမှ မထိုင်ဖူးတာ အမှန်ပင်။ ဟိုတယ် ကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့်ရော ဘာမှန်းမသိရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ခိတ်လှုပ်ရှားမှုရော၊ နှစ်ခုရောပေါင်းကာ အမရမှာ ရင်တွေ့ဖွင့်ခန့် နေပါသည်။

“ဘာကိစ္စမှန်းလဲလည်း မပြောဘူး ဖြူနုငယ်ရယ်”
“ဟိုကျတော့ ဖေဖေ ပြောမှာပေါ့၊ ဖြူပြောရင် လိပ်ပိတ် မလည်ဘဲ စကားကျန်ခဲ့မှာတို့ အပြောမတတ်လို့ နားလည်မှု လွဲတာတို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ အစ်မကလည်း”
“ဒါပေမဲ့ ဘာနဲ့ ပတ်ဆက်တဲ့ ကိစ္စလဲဆိုတာတော့ အရိပ် အမြှက်ကြွပြောမှ တို့က လိုက်၊ မလိုက် စဉ်းစားနိုင်မှာပေါ့”
ဒီတော့မှ ဖြူနုငယ်က ...
“ကိုဝေတို့ ကိုပွဲတို့နဲ့တော့ ဖတ်သက်တယ်၊ ဒီလောက်ပဲ သိထားပါနော် အစ်မ”

“ဝေလနဲ့ အောင်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာ တိုက် ဘာကြောင့် သူတို့မသိခင် အရင်ဆုံး ဖြူအဖေနဲ့ တွေ့ရမှာလဲ၊ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အစ်မနဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် အစ်မက အကောင်းဆုံးကြားလူ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“အကောင်းဆုံးကြားလူ ! ”

“ကာယကံရှင်တွေကို ဖွင့်ပြောဖို့က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထောက်ထားဥဉာစရာတွေရှိပြီး အပြောခက်နေလို့ပါ။ အစ်မကတော့ ကိုဝေနဲ့ ကိုပွဲရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သံယောဇဉ်အကြီးဆုံး သူငယ်ချင်း၊ မိဘချင်းလည်း သိကျွမ်းခင်မင်ကြတယ်။ ဒါတွေကြောင့် အစ်မကို ဘေးလူ ကြားလူ အနေနဲ့ အသိပေးအကူညီတောင်းဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပဲလို့ ဖေဖေက ပြောတာပါ”

“ဘာတွေများလဲ ဖြူနုငယ်ရယ်၊ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပေးပါ အစ်မရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာမှန်းမသိ၊ ကိုယ့်အဖေအရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ စကားလိုက်ပြောရမှာကြီး”

“ဖေဖေက သဘောကောင်းတာ အစ်မလည်း သိသားနဲ့၊ ဟိုနေ့က တွေ့ဖူးသားနဲ့၊ စတယ်ကြီးနဲ့ ရုပ်ကြီးတည်မျက်နှာကြီးတင်းပြီး နေတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ရင်တွေတောင် တုန်တယ်ဟယ်”

ဖြူနုငယ်ဟာ အမရကို ခါးဖက်လိုက်၊ လက်မောင်းဖက်လိုက်၊ သူ့ခေါင်းနဲ့ တိုက်ခွေလိုက်ဆိုတဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ တရင်းတနှီး လုပ်တတ်သည်။ ခုလည်းပဲ အဲဒီအမူအရာလေးတွေ နှင့် တရင်းတနှီး ချွဲနဲ့ပူဆာကာ မရမက နားပူနားဆာတိုက်ပြီး ခေါ်ဘော့တာပင်။ အမရရဲ့အမေကိုတော့ ...

“အန်တီ သမီး အစ်မကို ခဏခေါ်သွားမယ်နော်၊ ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ ကော်ဖီတိုက်မလို့ ... အဟီး၊ ထည့်လိုက်ပါနော်”

မေမေက ဘာမှအထွေအထူး မပြောဘဲ ...

“ခေါ်သွား ... ခေါ်သွား သမီး”

ခွင့်ပြုလိုက်တော့ အမရကို မရမက ပူဆာလက်ဆွဲကာ ဇွတ်တရွတ်ပင် သူ့ကားနဲ့ တင်ခေါ်လာခဲ့တော့တာပါ။

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ကိုယ့်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာတောင် ရင်တွေတုန်လိုက်တာ ဖြူနုငယ်ရယ်၊ တကယ်ပဲ”

“အဟင်း ဟင်း၊ ဟိုရောက်လို့ ဖေဖေမြောတာ နားထောင်ပြီးရင် အစ်မ ဒီထက်ရင်ပိုတုန်ရဦးမှာတော့”

“ဟယ် ... ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူးဟယ်”

တကယ်တမ်း ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ ကော်ဖီဆိုင် ကြိမ်စားပွဲကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးတွေမှာ ဖြူနုငယ်ရယ်၊ သူ့အဖေရယ်၊ အမရရယ် ထိုင်ပြီးစကားပြောဖြစ်ကြတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဖြူနုငယ်ပြောသလိုပင် အလန့်တကြား အံ့ဩရင်ထိတ်ရလွန်း၍ အမရရဲ့အသည်းနှလုံးတွေပင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ရင်လေးတို့ဖိုပြီး စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖြူနုငယ်ရဲ့အဖေ ဦးကျော်ဇော ပြောနေတဲ့ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းဆောဖွယ် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ကိုယ်တိုင်ပါနစ်ချောခံစားမိကာ ရင်တွေနင့်လို့ ဝမ်းတွေနည်းလို့ပင်။

ချောမောသန့်ပြန့်ပြီး ကျက်သရေရှိလှတဲ့ ဖြူနုငယ်ရဲ့အဖေ မျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖိစီးကာ နာနာကျင်ကျင် ရှိနေတာကို အံ့အားတသင့် ရင်တနင့်နဲ့ ငေးမောစိုက်ကြည့်နားထောင်နေခဲ့မိပါသည်။ ဖြူနုငယ်ကတော့ သိတတ်စအရွယ် ရောက်စကတည်းက ဖန်တရာဝေ ကြားဖူးနေတဲ့ ဤဇာတ်ကြောင်းမှာ အပြုံးအရယ်မပျက် ရိုးလိုနေပြီ။

နေရာကထ၊ သွားပြီး ကိတ်မုန့် မုန့်ဖိုရိမှာ ကိတ်တွေ သွားရွေးချယ်မှာလိုက်၊ လာပြန်စားလိုက်။ ဟိုတစ်ဖက်တစ်ကွေ့က ဖန်းချိုကားတွေကို ထ၊ ကြည့်လိုက်၊ ပြန်လာထိုင်လိုက်။ သူသိပြီးသား ဇာတ်ကြောင်းကြီးကို သူ့အဖေက အမဲရထံ ရှင်းပြဇာတ်ကြောင်းပြန်နေခိုက် ပျင်းရိလို့ပင် နေသေးသည်။

အမရဇာတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မပျင်းနိုင်အောင် ထိတ်လန့်အံ့ဩနေရတာ။ ဒါဖြင့် အောင်ပွဲ သို့မဟုတ် ဝေလတစ်ယောက်ယောက်ဟာ ...။ ဤအတွေးက အမရရဲ့နှလုံးသားတို့ကို နှစ်စေသည်။

ဆွတ်ပျံ့စရာ ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ပုဒ်မှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားကတော့ ဖြူနုငယ်ရဲ့အဖေ ဦးကျော်ဇောပင် ဖြစ်ပါ

သည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ “ဦး” ကမ်လို့ မရသေးတဲ့ အသက်အစိတ်မရှိတရှိ သူဌေးသား မောင်ကျော်ဇောပေါ့။ ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကတော့ “မြတ်စု” ဆိုတဲ့ သနားစဖွယ် ခံချာတဲ့ မိန်းကလေးဇာတ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဘဝကနံ့ချာကာ ဆင်းရဲချို့တဲ့သူ မိဘတွေဝမ်းထဲ စင်စားရွေးဖွားခဲ့ပေမယ့် ငွေမရှိသူတို့နှင့် မအဖုံမစပ်တဲ့ “နလုံးရောဂါ” ဆိုတာကြီးက မွေးကတည်းက ပါလာရသေးသော ချောချောလှလှ ကံဆိုးမကလေးတည်း။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဆုံစည်းစည်း ဆင်းရဲသမီးနဲ့ သူဌေးသားလေးတို့ တွေ့ကြုံချစ်ကြိုက်ကြ မစ္စမစ္စနိုင်အောင် စွဲလမ်းစပ်မတ်ကြပြီးတဲ့နောက် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်တဲ့ သူဌေးသားလေးတို့ဘက်က မကွဲကွဲအောင် ခွဲကြ ခွာကြတဲ့ ကြားကပင် မဖြစ်ဖြစ်အောင်ပေါင်းဖို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားခဲ့ကြတော့တာဖြစ်သည်။

“မြတ်စု” မှာက နဂိုကတည်းကပင် မိခင်မရှိ။ ဖခင်နှင့် အစ်ကိုအစ်မတချို့တော့ ရှိပါသည်။ “ကျော်ဇော” ကတော့ အဖေမရှိတဲ့ မာန်ဂုဏ်မောက်လှတဲ့ သူဌေးမကြီးမိခင်သာ ရှိတဲ့သူ။ သူ့အောက်မှာ ညီမငယ်လေးတစ်ယောက်တော့ ရှိပေမယ့် ကျောင်းနေတုန်းသာ ရှိသေးတဲ့အရွယ်။

ခိုးပြေးကာ အိမ်တစ်ခန်းကို ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာ ငှားရမ်းပြီး မရမက လိုက်ရှာခွဲဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူဌေးမကြီးရဲ့ တပည့်တပန်းတို့ရန်က ရှောင်ရသည်။ ပညာအရည်အရင်းနဲ့

အပိတ်စပ်တဲ့အလုပ်ကို ရှာရွေးလုပ်နေလျှင် မြေရာခံနိုင်သွားမှာ စိုးရိမ်တာမို့ နီးနီးနားနား စက်ရုံတစ်ရုံမှာပဲ ရှာအလုပ်အဆောင်က ဝင်လုပ်ကာ နှစ်ယောက်စာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ရှာဖွေရပါသည်။

နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ပေါင်းသင်း နေထိုင်တာ ခြောက်လလောက်အကြာမှာ ကျော်ဇောရဲ့မိခင်ကြီး နာမကျန်ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီတုန်းက ထောင့်ကိုးရာရှစ်ဆယ့်ခြောက် ခုနစ်လောက်ကံကံလ။ ကျောက်ကပ်အစားထိုး လဲလှယ်မှုဟာ အာရှနိုင်ငံတွေမှာ မအောင်မြင်သေးပါ။ ကျောဇောရဲ့မိခင်ကြီး ကျောက်ကပ်ရောဂါ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ချိန်မှာ အမေရိကားမှာ ညီမရင်းမိသားစုရှိတဲ့ မိခင်ကြီးက အမေရိကားထိ ဆေးသွားကုလိုသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အမေကို လူနာသတင်းပေး ပြန်ကြည့်တဲ့ ကျော်ဇောကို အမေဖြစ်သူကလည်း အားကိုးတကြီး တောင်းဆို၍ အမေရိကားက ညီမထံ သားကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းတဲ့အခါ ကျော်ဇော မငြင်းသင့်ပါ။ ဇနီးသည် မြတ်စုကို သုံးစွဲစရာငွေကြေး ပေးခဲ့ရစ်ပြီး မိခင်ကို အမေရိကားထိ လိုက်ပို့ရပါသည်။

အလွန်ဆုံး ရက်နှစ်ဆယ် တစ်လပဲ နေမည်ဟု မှန်းဆတွက်ချက် မှာကြားခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ မပြန်နိုင်တော့။ မိခင်ဖြစ်သူဟာ ကျောက်ကပ်အစားထိုး လဲလှယ်မှုဖြစ်မည်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတော့ သားရင်းဖြစ်တဲ့ သူ့ထံကပဲ လက်ခံရယူဖို့ ဆွေမျိုးတစ်စု ဝိုင်းဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်

အဲဒီမှာ အချိန်အတော်ကြာ နေရတော့မှာဖြစ်တဲ့အခါ ရန်ကုန်အိမ်မှာ ဆွေမျိုးနီးစပ် လူကြီးအစောင့်အရှောက်နှင့် ထားရစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းသူ ညီမလေးထံ ဒီကညီမဝမ်းကွဲနှစ်ဦးစာ ခဏအတူ သွားနေပေးဖို့ စီစဉ်ရပါသည်။

အဲဒီအချိန်က အင်တာနက်တွေ အီးမေးလ်တွေ၊ ဗီဇက်အိုတွေ ပီဖင်ဂိုတွေ ဘာမှမရှိသေး။ မြန်မာပြည်နှင့် နိုင်ငံခြားကို တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ် တစ်မျိုးပဲ လုပ်လို့ရတာပါ။ ဇနီးသည် မြတ်စု နေနေရစ်တဲ့ အိမ်ကလေးမှာ ဖုန်းရှိဖို့ဝေးစွာ ရပ်ရွာကယ်မှာပင် ပိုက်ဆံပေးပြောရတဲ့ ဖုန်းအငှားအိမ်မရှိ။

ဒီတော့ သူတို့သားအမိ အမေရိကားရောက်ပြီး တစ်လအကြာမှာ မြန်မာပြည်ကိုသွားကြမည့် ဝမ်းကွဲညီမနှစ်ယောက်နှင့်သာ စာထည့်ပေးလိုက်ရပါသည်။

“ဥမ္မာ ... မာလာ၊ ငါ့မိန်းမကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ပေးပေးနော်၊ ဒီမှာ လိပ်စာအပြည့်အစုံပါတယ်၊ နည်းနည်းချောင်ကျတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး တွေ့အောင်ရှာပြီးပေးပေးပါ၊ နို့မို့ရင် ငါ့ကိုသူ့မျှော်နေလိမ့်မယ်၊ မြတ်စုက အရမ်းအားငယ်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ခမ္ဘာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဟ၊ သူ မွေးဖွားဖို့ အချိန်ရောက်ရင်လည်း နင်တို့ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါ၊ ဒီက အခြေအနေတွေလည်း နင်တို့သေချာပြောပြပြီး အားမငယ်အောင် နှစ်သိမ့်ပေးပါဟာ၊ သေချာပြောပြ၊ သေချာစာပေးပေးနော်၊ ငါစိတ်ချမယ်”

တကယ်တော့ ထိုညီမနှစ်ယောက်က စိတ်ချခဲ့ရပါ။ ကျော်ဇောရဲ့ စကားထက် သူတို့ရဲ့ ကြီးထောင့် လူမမာသည်ကို ပို သနားကာ ကြီးထောင့်စကားကိုပဲ နားထောင်ခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်တွေ့လာလည်း သူတို့ရဲ့ အစ်ကို အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရှာ ကျိတို့ တက်သူဌေးသားကို ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမနှင့် မပေါင်းသင်းစေလိုတဲ့ အတ္တမာနလေးတွေနှင့်။

ထိုစာကို မြတ်စုကို မပေးခဲ့ကြ။ လမ်းခုလတ်မှာ တင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြသည်။ အမေရိကားမှာ စုစုပေါင်း ငါးလကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးရုံတက်ရ၊ ကျောက် ကပ်တစ်လုံး ခွဲထုတ်ရ၊ မိခင်အတွက် ပေးရရှိမက မိခင်ရဲ့ ကိုယ် ထဲထည့်ပြီး မိခင်ကျန်းမာနုလန်ထူလာတဲ့အထိ အတူနေထိုင်ခဲ့ရ တာပါ။ တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ဖြစ်နေတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် မထားရစ်ခဲ့နိုင်ပါတဲ့ည်း။

“အားထဲ ရန်ကုန်ကို သူ ဖုန်းဆက်တော့ ...

“ကိုကြီးမိန်းမ ရှာမရဘူး၊ အရှင်အိမ်မှာ မနေတော့ဘူး၊ ဆက်စုစမ်းနေတယ်”

ဒီအဖြေသာ ရခဲ့ပါသည်။ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ ကြီးကိုင်မှုတွေဆိုတာ နောင် နှစ်နဲ့ချီမှပဲ သူ ပြန် သိခဲ့ရပါသည်။ ငါးလအကြာမှာ မြန်မာပြည် ပြန်လာကြတော့ သူ ချက်ချင်းပဲ အရှင်ရပ်ကွက်ထဲ လိုက်ထွားခဲ့တာပါ။

“မြတ်စု ဒီမှာမနေတော့ဘူး၊ ပျံ ထွက်သွားတာ ကြာတောင် ကြာနေပြီ”

ညီမတွေပြောစကားနှင့် ကိုက်ညီသလို ဖြစ်နေခဲ့တာ မို့ ကျော်ဇောက ပဲခူးအထိ မြတ်စု အဖေအိမ်ကို လိုက်သွားပြီး စံစမ်းပါသေးသည်။

“ဦးအောင်မြတ်က ဆုံးသွားတာ နှစ်လကျော်ရှိပြီ”

အိမ်ရှင်သစ်တွေက ဖြေသည်။ သူတို့ထံမှ မြတ်စုတို့ နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း တော်စပ်သူတွေရဲ့ လိပ်စာ တစ်ဆင့် တစ် ဆင့်တောင်းပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်သလောက်မှာ ...

“သင်းအဖေ မမတော့ သင်းကို လှမ်းမှာပါတယ်၊ ပေါ် မလာပါဘူးတော်၊ ဖအေလုပ်တဲ့သူသာ ဆုံးသွားရော၊ ဒီနေ့ထိုက်ကို ရောက်မလာတာ”

မူရင်းနေရာမှာလည်း မရှိတော့၊ အဖေဆီလည်းပြန် မရောက်ဆိုတဲ့ မြတ်စုကို ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမယ် မသိတော့ဘဲ လက်လျှော့ထားရသလို ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ အဲဒီနောက်တော့ နှစ် နှစ်လောက် ကြာတဲ့အခါ မိခင်ကြီး စပ်ဟပ်ပေးစားတဲ့ ဖြူနုငယ် ရဲ့အမေ “နွယ်” နှင့်ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့ နွယ်ဟာ မောက် မောက်မာမာ ထောင်ထောင်လွှားလွှား မရှိပါ။ ကျော်ဇောရဲ့ ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကိုလည်း ကျော်ဇော အားလုံးမြောမြထား၍ အား လုံးသိရှိပါသည်။ ကျော်ဇော မြတ်စုနှင့် ထွက်မသွားခင်ကလည်း

က ကျော်စောနှင့် နွယ်တို့ကို နှစ်ဖက်မိဘက စပ်ဟပ်စီစဉ်ခဲ့ကြတာ။ ကျော်စောက ကဗျက်ယဗျက်လုပ်သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီး ချစ်သူနှင့်ထွက် သွားတာ။ ဒီလိုလူကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရှာတဲ့ နွယ်ဟာ အစေ့ အရာရာကို နားလည်မှုရှိလှပါသည်။

ဖြူနုငယ်ကို မွေးဖွားလာတော့ မြတ်စုနှင့် မြတ်စု ဝမ်းထဲက သူ့ကလေးကို သတိရမိပါသေးသည်။ စုစုမြတ်စု ပျောက်သွားတဲ့ မြတ်စုရဲ့သတင်းသန့်သန့်ကလေးကိုတော့ နှစ် ဝေါင်းအတော်ကြာမှ ကြားခဲ့ရပါသည်။ သူတို့နေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက် လေးထဲက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန် အတွေ့မှာ မြတ်စုတစ်ယောက် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် သူ့အဖေ ရှိရာ ပဲခူးကိုသွားဖို့ ကားလက်မှတ်သွားဝယ်ခဲ့တဲ့အခါ အဖော်လိုက် ပေးခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးပင်။

“..... ကားနဲ့ ပါသွားတာပဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်တာ”

အဲဒီတုန်းက ပုဂ္ဂလိက အစေးပြေးကားလိုင်းက ခုခေတ်လို များများမရှိသေး။

“ဘယ်လလောက်လဲ အဒေါ်”

“တန်ဆောင်မုန်းလကြီး သေချာမှတ်မိတယ်၊ မိုးကုန်ကာ အဲဒီနေ့က မိုးကြီးလေကြီး ကျနေတာ မောင်ရင်ရဲ့၊ မြတ်စု လည်း သူ့အဖေ အတော်မမာနေဘူး၊ အသည်းအသန်ပြန် နေတယ် ဆိုလို့သာ သွားရရှာတာ။”

ကျော်စောတစ်ယောက် “.....” ကားလိုင်းကို လိုက် ခဲ့မိန်းခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော် တန်ဆောင်မုန်းလတုန်း က ဒီကားလိုင်းနှင့် ပဲခူးကို စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့တဲ့ ကိုယ်ခန့်ဆောင် ခဲ့သည့်ဆိုပြီး စုံစမ်းရသည်မှာ လွယ်သည်ကိစ္စ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သိဘူး၊ မမှတ်မိဘူးနှင့် ဘူးခံငြင်းသူတွေချည်းသာ။

ကျော်စောက တစ်ကြိမ်နှင့် စိတ်မပျက်ပါ။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ သွား၊ သူ့ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပေးထားခဲ့။ သူ့ရဲ့အပြုအမူတို့ကို နှုတ်တစ်ယောက်က ခွင့်လွှတ်ကြည့်ဖြူခဲ့ပါသည်။ သူတို့အကြားမှာ အလည်မှလည်း ရယူပြီးသား။ ဒီလောက် နှစ်တွေကြာကာ သွားငှားမှတော့ လက်ရှိလည်း နွယ်နှင့် သမီးလေးရှိနေမှတော့ မြတ်စုတို့ကို ပြန်ရှာတွေ့သည့်တိုင်အောင် မြတ်စုကိုတော့ သူ ပြန်ပြီးလက်မတွေ့တော့ပါ။ မြတ်စုကသာ ပေးလျှင်တော့ မြတ်စုရဲ့ ခင်ဆွေးကို ကိုယ့်သားသမီးရင်းလို ခေါ်ဖူးမွေးစားပါမည်ဟု နှုတ်ကလည်း ကတိပေးသည်။

ဖြူနုငယ် ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ရွယ် မြတ်စု ထိုခရီးကို သွားခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျော်စောထံ သတင်းတစ်ခု ရပါသည်။

“ဆရာပြောသလို ၁၉၈၆-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ် တန်ဆောင် တိုင်လောက်က ကျွန်တော်တို့လိုင်းကားကို မောင်းတဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ဆက်သွယ်လာတယ် ဆရာရဲ့၊ ဆရာပြောတဲ့ အတိုင်း ဘာသံတင်းအချက်လေးပဲ ပေးနိုင်ပေးနိုင် ဆုဧည့်

ပေးပါမယ်လို့လည်း နီးစပ်ရာကို သတင်းဖြန့်ဝေထားတာလေ ...

ဒီလူကြီး ခုနောက်ပိုင်း သစ်ကားမောင်းရာက ကားမောက်ပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက် မသန်တော့တာ၊ အခုဒီမှာ ဘာအလုပ်လေးများ ရှိနိုင်မလဲ လာတောင်းရင်း ကျွန်တော်ကလည်း စကားစပ်ပြောမိ မေးမိတော့ သူ နည်းနည်းသိတယ် ပြောတာပဲ”

ဖုန်းဆက်တဲ့ဆီ ကျော်စော ချက်ချင်းလိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဟိုရောက်တော့ ၁၉၈၆ က ဒီကားဆိုင်းမှာ မောင်းခဲ့ဖူးသည့် ယာဉ်မောင်း ဦးချစ်နှင့် တွေ့ရပါသည်။

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ သမားရိုးကျ မဟုတ်ဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ်လေးတွေဆိုရင် မှတ်မိထားတတ်လို့ ပြောပြပါမယ်၊ ၁၉၈၆ တန်ဆောင်မုန်းလလို့ မှတ်မိနေတာက အဲဒီတစ်ခေါက် ကျွန်တော်အိမ်အပြန်မှာ အိမ်ကမိန်းမကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် သားဦးလေး မီးဖွားနေလို့ဗျို့ ...

တန်ဆောင်မုန်းပေမယ့် အဲဒီနေ့က မိုးတွေကဆဲတော်သံကြီးမဲကြီး ရွာနေတာ၊ မုန်တိုင်းရှိတာတဲ့ဗျို့၊ ကားပေါ်မှာ အဲဒီကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ယောက် ပါတယ်၊ နေ့စေ့ လစေ့ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ဒါပေမဲ့ သူကဖျားလည်းဖျားနေတယ်၊ နောက်တော့ မိုက်နာလာတယ်၊ အရေးထဲ မိုးထဲ

လေထဲ မုန်တိုင်းထဲမှာ ကားက ထောက်ကြံ့အဝင်မှာပျက်ပြီး ထိုးရစ်တော့တာပဲဗျို့၊ မိုးကလည်းသည်းသည်း ကားကပျက်ဘာမှမမြင်ရ ...

ထောက်ကြံ့အထိပ်လိုက်မယ့် လူသုံးယောက်က အဲဒီအနားမှာပဲဆင်းပြီး သူတို့အိမ်အထိ လျှောက်ကြမယ်ပြောတယ်၊ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်က ဆရာဝန်လင်မယားဗျို့၊ ယောက်ျားက ဆရာဝန်၊ သူတို့ဆင်းမယ်လုပ်တော့ ဟိုအမျိုးသမီးကလည်း နေ့လည်းမကောင်း၊ ဖိုက်လည်းနာနေတာနဲ့ သူတို့က အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်၊ ဟိုအမျိုးသမီးက ပဲခူးထိ လက်မှတ်ပြတ်ထားတာ၊ လမ်းမှာမွေးရင်လည်းတစ်ခဲကံ၊ လောလောဆယ်လည်း ကားကပျက်နေတော့ လိုက်သွားဖို့ အားလုံး တိုက်တွန်းကြတယ် ...

အဲဒီမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးလည်း ဟိုဆရာဝန်လင်မယားနဲ့ လိုက်မယ်ဆိုပြီး ဆင်းလိုက်သွားတော့တာပဲ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော် သိတာတော့ အဲဒီမှာ အဆုံးသတ်တာပဲ၊ ဆရာစုံစမ်းနေတဲ့သူ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိရပေမယ့် အဲဒီကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမကတော့ မေးစေ့ဘေးမှာ မည်းနက်စိုလက်နေတဲ့ မှဲ့ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံး ပါတယ်”

ဒါတာ- မြတ်စုပဲပေါ့။ သူသိသလောက် မုန်းဆန့်င်သလောက် ဆိုရင်တော့ မြတ်စုရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ အဲဒီတန်ဆောင်မုန်းလမှာ မွေးဖွားဖို့ဆိုတာ ဈာန်နိဗ္ဗာန်သေးသည်။ နေထိုင်မကောင်း

ဖြစ်လို့ပဲ ဗိုက်ထဲက နာတာလား။ ဘယ်လိုတွေ ဆက်ဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဒါတွေက ပယောဠိတွေသာ ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

“သူတို့ ဆင်းသွားတာ ထောက်ကြံ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

“ထောက်ကြံ့၊ အနီးနားမှာ မွေးမြူရေးခြံ တစ်ခြံရှိတယ်ဗျာ။ သူတို့လည်း သူတို့နေရာ အတိအကျမဟုတ်ပေမယ့် ဒီမွေးမြူရေးခြံက ဝက်နဲ့ ကြက်နဲ့တွေ့ ရတာနဲ့ပဲ မှန်းပြီးဆင်းသွားကြတာဗျာ။ ဆရာဝန်လင်မယားကသတ်သတ်၊ နောက်ထပ်လူကြီးတစ်ယောက်က သတ်သတ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်လုံး တစ်နေရာတည်း ဆင်းသွားကြတာ”

ကျော်ဇောက ထိုဒရိုင်ဘာဟောင်းကြီးကိုလည်း ငွေကြေးပေးလိုက်ပါသေးသည်။ အဲဒီနောက် အတန်ကြာ ဘာသတင်းမှ မရပြန်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ထောက်ကြံ့အနီးတစ်ဝိုက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားအဆက်အစပ် ရသမျှ အမြဲမေးမြန်း နားစွင့်နေခဲ့တဲ့ ကျော်ဇောဟာ နောက်ထပ် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် ကြာပြန်တဲ့အခါ သတင်းတစ်ခု ရပြန်ပါသည်။

အဲဒါကတော့ ထောက်ကြံ့က ခြံတစ်ခြံကို ဘိုးဘွားအမွေအဖြစ် အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဆရာဝန်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အကြောင်းပင်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလုံးဟာ ဒီခြံမှာ အခြေချနေထိုင်ခြင်း မရှိပေမယ့် ခြံစောင့်ထားပြီး ရံဖန်ရံခါတွေမှာ အပန်းဖြေရောက်လာတာ၊ မိတ်ဆွေတွေနှင့် လာရောက်ချက်ပြုတ် စားသောက်တာ၊ ပျော်ပွဲစားသဘော လာကြတာတွေရှိသည်။

သရက်ပင်၊ ဒန့်ဒလွန်ပင်၊ မာလကာပင်၊ ပိန္နဲပင် စသဖြင့် အသီးသီး အပင်ကြီးတွေ အများကြီးရှိတာမို့ အသီးပေါ်ခိုက် ဆွတ်ခူးချိန်တွေမှာ လာရောက်ကာ အိမ်စားဖို့ တစ်နိုင်သယ်ပြီး ပြန်တာမျိုးလည်း ရှိပါသည်။ ခြံပြောရရင်တော့ အမြဲရှိတာက ခြံစောင့်ပုံဖြစ်ကာ ဆရာဝန်ညီအစ်ကိုကတော့ ရံဖန်ရံခါလာတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ည နှစ်ညအိမ်သွားတာမျိုးလည်း ရှိသည်။

အခုတော့ အဲဒီခြံကို ရောင်းသွားခဲ့ပြီမို့ ပိုင်ရှင်သစ် ဖြစ်နေပြီပင်။ ပိုင်ရှင်သစ်ဟာလည်း ထိုဆရာဝန် ညီအစ်ကိုရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကိုတော့ မသိပါ။ အမည်တွေကတော့ ဒေါက်တာမျိုးသိမ်း၊ ဒေါက်တာစိုးသိမ်း ဆိုပြီး သိရသည်။ သူအိမ်ဝယ်စဉ်က ဒေါက်တာမျိုးသိမ်းက ဒေါက်တာစိုးသိမ်းကို ကိုယ်စားလှယ်ဝါဝါ လွှဲထားတဲ့အတွက် ဦးစိုးသိမ်းထံမှပဲ သူဝယ်ယူရကာ အဲဒီဒေါက်တာစိုးသိမ်းက မြတ်၊ ထားဝယ်ဘက် ပြောင်းရွှေ့သွားသလိုလို သိရပါသည်။

မြတ်၊ ထားဝယ်ဘက် ဦးကျော်ဇောက လှမ်းရုံစမ်းကြည့်ပြန်တော့လည်း မြိတ်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါက်တာစိုးသိမ်း ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးပြီး ခုတော့ ဖိုစတင်ရွှေသွားပြီဖြစ်တာက သုံးလေးနှစ်တောင် ရှိပြီ။ ကျန်ရစ်တဲ့ ဆရာဝန်တွေထဲက ရေရှေ့ရာရာသိသူ မရှိဘဲ စိုးတဝါးသာ သိကြသည်။ ရေရှေ့ရာရာသိသူ

ပြိုင်တူတာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးသူတွေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်တင်
ပြောင်းရွှေ့ကာ ရန်ကုန်ပြန်ဝင်တဲ့သူကဝင်၊ တခြားရောက်သူက
ရောက်မို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစိုးသိမ်းကို မန္တလေးလိုလို့၊ မော်လမြိုင်လိုလို့၊
ရန်ကုန် ပြန်ဝင်သွားသလိုလို မရေမရာ ကြားသိရကာ ဆက်လိုက်
ဖို့လမ်းစ တစ်ကြိမ်ပြတ်ပြန်ပါသည်။

ဖြူနုငယ် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်မှာတော့
စတင်ကြိုမှာ သွားစုံစမ်းမေးမြန်းရင်း သိကျွမ်းနေတဲ့ လူတစ်ဦး
က ထိုဇာတ်လမ်းကို သိခဲ့သူတစ်ဦး ဒီကအမျိုးထံ ပြန်ရောက်လာ
၍ လာတွေ့လိုက တွေ့နိုင်ကြောင်း အကြောင်းကြားပြန်ရာ
ဦးကျော်ဇောက ထောက်ကြံ့သို့ သွားတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ပါတာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
အဲဒီကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးကို ချီပွေ့သယ်ခဲ့တာ၊ ဆရာ
ဝန်လင်မယားရဲ့အိမ်က ကားပျက်တဲ့နေရာနဲ့ အတော်
လျှောက်ရသေးတာဗျ၊ မနည်းထမ်းပိုးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ၊ လွန်
ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရှစ်နှစ် ဆယ်ကိုးနှစ် ကျွန်တော်လည်း အတော်
သန်မာတုန်းမှီသာ ထမ်းနိုင်တာကိုးဗျ ...

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီတုန်းက ဒီကိုလာ
ရတာ ယုသိမ်ကနေ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်ကနေ ထောက်ကြံ့
အဆင့်ဆင့် လာခဲ့ရတာ၊ ကျွန်တော်အမေကြီး အခြေအနေ

မကောင်းဘူးဆိုပြီး ညီမထမမှာလို လာရတာ၊ ဆရာဝန်အိမ်
ကို အဲဒီလူနာအမျိုးသမီးကို ပို့ပေးပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်
ပြေးရတော့တာဗျ၊ အမေကလည်း နှလုံးမကောင်း အဆုတ်
မကောင်းနဲ့ ရင်တွေကျပ် အမောတွေဖောက်နေတာ သုံး
ရက်လုံးလုံးပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ အမေလည်း ဆုံးတာပါပဲ
ဗျာ ...

အမေဆုံးပြီး ရက်လည်ပြီးမှ အဲဒီလူနာအမျိုးသမီး
လည်း သတိရတယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအိမ်ဘက် သတင်းမေး
သွားသေးတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်ရောက်တော့ ခြံစောင့်ပဲရှိတယ်၊
ဟိုဆရာဝန်လင်မယားက ဒီကို ထစ်ညှအိမ်ပဲ လာတာတဲ့၊
ဒီခြံနဲ့အိမ် ဝယ်မယ့်သူရှိလို့ ဈေးစကားတွေ ဘာတွေပြော
ဖို့ ခဏလာကြတာ၊ အမြဲနေတာက ရန်ကုန်မှာပဲတဲ့ ...

ဒီအမျိုးသမီးက ညဆန်းခေါင်ကျော်မှာ မီးဖွားတယ်
တဲ့၊ ကလေးမွေးပြီးတော့ အခြေအနေ မကောင်းတာနဲ့
နောက်မနက်လင်းမှ သူ့ကို ဆေးရုံဖို့ကြတယ်၊ ဆရာဝန်
လင်မယားမှာလည်း တစ်ညအိမ်ဆိုပြီးလာတာ၊ ဒီအဖြစ်
အပျက်နဲ့ ကြုံနေတော့ သုံးလေးည အိပ်ဆွားကြရသတဲ့၊
အမျိုးသမီးကတော့ ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွားတယ်ပြောတယ်ဗျာ၊
ဒါနဲ့ ကလေးရော ဆိုတော့ ကလေးကို ဆရာဝန်လင်မ
ယားပဲ မွေးစားပြီး ခေါ်သွားရတော့တာတဲ့ ...

အမျိုးသမီးမှာ မှတ်ပုံတင်ပါဗေမယ့် သူ့မှတ်ပုံတင်ထဲက ဇာတိနေရပ်က လေးမျက်နှာမြို့ဆိုလားပဲဗျာ၊ အဲဒါမှာပါတဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဆေးရုံက ဆက်သွယ်စုံစမ်းကြည့်မယ် ဒီအမျိုးသမီးကို သိသူလည်းမရှိ၊ ပိုင်ရှင်လည်းပေါ်လာ၊ ဆေးရုံနဲ့ ဟိုဆရာဝန်လင်မယားပဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီ ရတယ်လို့ သိရတယ်”

ဦးကျော်ဇော်သည် ဆေးရုံထိလိုက်ကာ ၁၉၈၆-ခုနှစ်က ဆေးရုံရဲ့ သေစာရင်းကို တောင်းကြည့်ခဲ့ပါသည်။ မမြတ်စုအမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်ထဲက လိပ်စာကို စာရင်းသွင်းထားတဲ့ ဆေးဆုံးစာရင်းကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဒီတော့ မြတ်စု ကွယ်လွန်ခဲ့တာ သေချာသွားပြီပေါ့။

ဒီတော့ သူ့အဖို့ရာ ဒေါက်တာဦးမျိုးသိမ်း၊ ဒေါက်တာဦးစိုးသိမ်း ဆိုတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုသာ စုံစမ်းရှာဖွေရတော့သည်။

နောက်ဆုံး အိမ်ရောင်းစဉ်က ဦးမျိုးသိမ်းက ဦးစိုးသိမ်းကို ကိုယ်စားလှယ်ပါဝါလွဲကာ ဦးစိုးသိမ်းနှင့်သာ လက်မှတ်ထိုးစာချုပ်ရသည် ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း မြတ်စုနှင့် ဆုံခဲ့သူဟာလည်း ဦးစိုးသိမ်းပဲလို့တော့ တစ်ထစ်ချပြောမရနိုင်ပါ။ မြတ်စုနှင့် ဆုံစည်းရတာရယ်၊ အိမ်အရောင်းအဝယ် ပြုတာရယ်က ကြားနာနှစ်ပေါင်းဆယ်နှစ်နှင့် ဆယ့်ငါးနှစ်ကြားထဲမှာ ရှိခဲ့ပြီလေ။

ထိုဆရာဝန်ညီအစ်ကိုကို စုံစမ်းနားစွင့်နေရင်းက ဆောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ ဆိုတာလို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က ပြီး သတင်းရခဲ့တော့တာပါ။ စုံစမ်းပြီး လေ့လာကြည့်လိုက်တော့ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဲဒီအရွယ် သားအသီးသီးရှိနေကြပါသည်။ ဦးမျိုးသိမ်းကတော့ အဲဒီသားတစ်ဦးတည်း။ ဦးစိုးသိမ်းကတော့ သမီးအငယ်တစ်ယောက် ထပ်ရှိသေးသည်။

ဒီမိသားစုနှစ်စုနှင့် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်တို့ကို အေးကနေပဲ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေခဲ့တာ နှစ်တောင်ချီလာပါပြီ။

“နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက်ကတော့ သမီးရယ်၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီးတော့ ‘.....’ ကားမောင်းသင်တန်းဆိုတဲ့ သင်တန်းတစ်ခုမှာ ဦးစိုးသိမ်းရဲ့သား အောင်ပွဲက ကားမောင်းသင်ဆရာ လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာ မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရတာနဲ့ အန်ကယ်နဲ့ သမီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သမီးကို အောင်ပွဲနဲ့ ကားမောင်းသွားသင်ခိုင်းလိုက်တာပါပဲ ...

အဆက်အစပ်ကလေးရပြီ၊ နောက်ပိုင်း အဝင်အထွက်လေးလုပ်ဖို့ လမ်းဖွင့်တဲ့သဘောပါပဲ၊ အန်ကယ်ရော ဖြူနရော နှစ်ယောက်စလုံးအဖို့တော့ အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလဘယ်သူက ငါ့သားလေးများလဲ၊ ငါ့အစ်ကိုများလည်းဆိုတဲ့ ပဟေဠိနဲ့ တထိတ်ထိတ် ရင်ခုန်ပြီး ရူးနေကြတာပါ သမီးရယ်”

ဦးကျော်ဇောကို အမရက ခင်မင်ကြင်နာ သနားစွာ မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးစိုက်အံ့အြေနေမိပါသည်။ “ဘာ ထေးမှန်းလဲ မသိဘူး” ရယ်လို့ တွေးတွေးနေမိတဲ့ ဖြူနုငယ်အပေါ် လည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးသံယောဇဉ် ပြစ်သွားမိသည်မှာ ထူးတောင် ထူးဆန်းလှပါသည်။

ဖြူနုငယ်ဟာ ဝေလရဲ့ညီမငယ်လေး။ ဒါမှမဟုတ် အောင်ဖွဲ့ရဲ့ညီမငယ်လေး မဟုတ်လား။ ဦးကျော်ဇော ပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ အမရက အကျိုးအကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မလုံလုံ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုယ့်အပေအရွယ်ရှိတဲ့ သူ့ဟာသူ ကျိုတျိုတက်ချမ်းသာ အောင်မြင်နေတဲ့ သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ဟာ အလကားနေရင်း အားအားလျားလျား ဇာတ် လမ်းတွေထွင်ကာ ဖွဲ့နွဲ့သရုပ်ဆောင်နေစရာ အကြောင်းလည်း ဘာမှမရှိပါ။

ဦးမျိုးသိမ်း၊ ဦးစိုးသိမ်းတို့နှင့် ယှဉ်လျှင် သူ့ဟာပိုပြီး အောင်မြင်ကြွယ်ဝနေတဲ့သူ။ ဦးမျိုးသိမ်း၊ ဦးစိုးသိမ်းထံမှ သူ့ဘာမှ မျှော်လင့်ရယူနေစရာ မရှိပါ။ သူ့ဇာတာ သို့သားရင်းကို ရှာဖွေ နေတာ။ သားရင်းဆိုတာ ပေါ်ထွက်လာရင် သူ့စည်းစိမ်ချမ်းသာ တွေထဲကတောင် အမွေခွဲစရာ လူပိုရှိလာဦးမှာလေ။

သူတို့ဘက်က ပေးစရာသာ ရှိပါလျက် အပေရာ သမီးရော ဒီသား ဒီအစ်ကိုကို သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေစုံစမ်း မျှော်လင့်

နေကြသည်ဆိုတာ သိရတဲ့ တစ်ချက်တည်းနဲ့တင် သူတို့သားအပေ ကို အမရက အထင်ကြီးလေးစား ခင်မင်သွားရတော့တာပါ။ ဇာတ်လမ်းထဲ ဈောပါနစ်စင်ကာ သူပါ ရင်တွေ့တုန်ခန်နေရင်း...

“အဲဒီကိစ္စမှာ သမီး ဘယ်လိုကူညီရမလဲ အန်ကယ်”

“သမီးက ကာယကံရှင်တွေနဲ့ အရင်းနီး အချစ်ခင်ဆုံး အနီးကပ်ဆုံးလူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သမီးကို အရင်ဆုံး အန်ကယ် ဖွင့်ပြောပြတာ၊ ဦးမျိုးသိမ်းနဲ့ ဦးစိုးသိမ်းတို့ အရင်ဖွင့်ပြောဖို့က သူတို့ကြိုက်မယ် မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့ ဝန်ခံမယ် မခံဘူး၊ ဒါတွေကို ကြိုမသိနိုင်ဘူးမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“သူတို့ကို ဖွင့်ပြောတယ်၊ ဖွင့်မေးတယ် ဆိုတာကိုက ဒီသားကို ကိုယ်သားပါလို့ စောဒကသွားတတ်ရာကျပြီ ပြန်တောင်းယူမယ့် အဓိပ္ပာယ် တစ်စဉ်ပါနေပြီ၊ မပတ်သက် ချင်ရင် နုလိုတောင်းစုံစမ်းဝင်ထွက် ဆက်သွယ်နေစရာ အကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး မဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါ ... ဒါဖြင့် အန်ကယ်ကတော့ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ထားလဲဟင်၊ အန်ကယ်သားကို အန်ကယ်မြန်မာ တောင်းသွားမှာလားဟင်”

“အင်း ... အဲဒီလိုကြီးတော့ အန်ကယ် မလုပ်လိုပါဘူး သမီး၊ ဒီမိဘတွေဟာလည်း သားကို ဒီအရွယ်ကြီးအထိ

ကျေးမွေးသုတ်သင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာပဲလေ၊ ခုထိ မြင်ရသိတာကလည်း သားရင်းနဲ့မခြား ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြ တာကိုပဲ တွေ့ရတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင် ကိုယ်ချင်းလည်း စာတဲ့အတွက် အန်ကယ်အိမ်ကို ပြောင်းလာနေတော့ ဆို တာမျိုးတော့ အန်ကယ်က မတောင်းဆိုရက်ပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ဒါပေမဲ့လည်း မင်းဟာ ငါ့သားပဲ၊ ငါ့ဟာ မင်းအဖေပဲ ဆိုတာကိုတော့ သားကို သိစေချင်တယ်၊ ဒီအပြင် သူ့ခမျာ ကို မွေးဖွားတော့လည်း အန်ကယ်က အနားမှာမရှိနိုင်ခဲ့၊ သူ့အမေတို့လည်း မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့”

ဦးကျော်စောက အသံတွေ တုန်ယင်လှိုက်လှဲလာ၍ အမရပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

“ဒီတော့ သူ့အပေါ်မှာတော့ အန်ကယ် ပုံပြီးတာဝန်ကျေ ချင်ပါကယ်ကွယ်၊ ခုချိန်ထိ ပညာတတ် လူလိမ္မာ လူကောင်း သူကောင်းလေးဖြစ်အောင်လည်း ဟိုမိဘတွေကပဲ ပျိုးထောင် လာခဲ့တာ၊ အန်ကယ် ဝင်ဖြည့်ပြီး တာဝန်ကျေနိုင်တာဆို လို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေပေးဖို့ တစ်ခုပဲ ရှိတာပါ၊ အန်ကယ် လိုချင်တာ ဒါပါပဲ၊ သားအဖအဖြစ်သိပြီး ဝင်ထွက်ဆက်ဆံ ချင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သားကြီးအဖြစ် အမွေခွဲဝေပေးခွင့် ရချင်ပါတယ်၊ ဒါပါပဲ သမီး ...

သူ့မိဘတွေ ရင်ခွင်ထဲကလည်း ဆွဲထုတ်ယူမသွား ပါဘူး၊ အန်ကယ်ပဲ အပိုင်ဆိုပြီး ပြန်တောင်းယူမှာ မဟုတ် ပါဘူး၊ သားကို သိစေချင်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အန်တီဂျူလီတို့ အန်တီနေခြည်တို့လည်း လိုက်လျောနိုင်ဖို့ နီးစပ်လောက်တယ်တော့ ထင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သမီးကိုပဲ အန်ကယ် အကူအညီ တောင်း ပါရစေတော့ကွယ်၊ ဒီသတင်းစကားကို ဦးမျိုးသိမ်းတို့လင် မယား၊ ဦးစိုးသိမ်းတို့လင်မယားဆီမှာ သမီးကပဲ ဖွင့်ပြော ပေးပါ၊ ခွင့်ပြုချက် တောင်းပေးပါ၊ သူတို့ဆီက လက်ခံ တယ်ဆိုရင်တော့ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် အသေးစိတ်ဇာတ် ကြောင်းကို လာပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး ...

အခုနေကတော့ အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်ကို တိုက်ရိုက်တက် သွားပြီး ခင်ဗျားတို့ သားဟာ ကျွန်တော့်သားအရင်းပါလို့ ပြောဖို့ကိစ္စက မျက်နှာပူဖို့ အားနာဖို့ ထောက်ထားဖို့ ကောင်းစရာတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သေ ချာနေပေမယ့် သူတို့ဘက်ကကျတော့လည်း မဟုတ်ဘူး လွဲနေတယ် ဆိုတာမျိုး ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ငြင်းစရာများ ရှိနေ ဦးမလား စသဖြင့်ပေါ့လေ၊ သူတို့အပေါ်လည်း လေးစား သောအားဖြင့် သူတို့ကလည်း သားတွေကို အဖြစ်မှန်ပေး

အသိခံနိုင်ရဲ့လား ဆိုတာကအစ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတာပေါ့ ...

အားလုံး အဘက်ဘက်က စဉ်းစားပြီးတော့ အရင်ဆုံးရှင်းပြအသိပေးဖို့ အသင့်တော်ဆုံးနဲ့ နားအလည်နိုင်ဆုံးဟာ သမီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အန်နယ် ယုံကြည်မိလို့ ဖြူနုငယ်က တစ်ဆင့် သမီးကို အရင်အကူညီ တောင်းကြည့်တာပါပဲ။ သမီး သင့်တော်တယ် ထင်သလို တောင်းသလို ကြည့်ပြောပေးပါ။”

“အန်နယ်မှာ စွယ်ကဲသောအထောက်အထား ဖြစ်နိုင်တာမို့ တွေ့ရော ရှိပါသလား အန်နယ်”

“အန်နယ်မှာ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်လေးတော့ တစ်စောင်ရှိတယ်။ မြတ်စုရဲ့ ဓာတ်ပုံရှိတယ်။ လက်ထပ်တုန်းက အန်နယ်လုပ်ပေးထားတဲ့ အန်နယ်နဲ့ မြတ်စု ဆင်တူရွှေမောင်းကွင်း လက်ထပ်လက်စွပ်လေးပေး အန်နယ်ဝတ်တဲ့ လက်စွပ်မှာ ကွင်းအတွင်းဘက်က မြတ်စုလို့ပါပြီး၊ မြတ်စုရဲ့ ရွှေမောင်းကွင်းလေးမှာတော့ ကွင်းအတွင်းဘက်က ကျော်စေ့လို့ ရေးထွင်းထားတာ ရှိတယ်။ အန်နယ်လက်စွပ်လေးတော့ အန်နယ် ပြနိုင်တယ်ပေါ့။ ထက်တော့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံကြီး ပြစရာ တခြားအထောက်အထား မရှိပါဘူး။”

အမရသည် ဦးကျော်စောနှင့်ထပ်တူ ရင်ခုန်စိတ်မောနေမိကာ စိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ကြားလိုက်ရတဲ့ အံ့ဩအာနန်း ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အတွက် လွမ်းမောသလိုလေ့နည်းခံစားနေခဲ့ရပါသည်။

ဒီညနေ သင်တန်းကအပြန် သူနဲ့လိုက်ပါလို့ အောင်
ပွဲကတောင်းဆိုထားတဲ့အတွက် အမရက ဝေလကို မလိုက်တော့
ဘူးဟု ငြင်းထားလိုက်ပါပြီ။ အတန်းဆင်းတဲ့အခါ အမရက
ဝေလနှင့် လမ်းခွဲပြီး အောင်ပွဲထံ လိုက်လာသည်။ အောင်ပွဲမျက်
နှာက အထူးတလည်ကို စူပာမုန်တောနေပါသည်။

အမရကလည်း ကိုယ်စိတ်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေးငေး
ဝိုင်ဝိုင် ရှိနေကာ အောင်ပွဲကို သိပ်ဂရုမစိုက်မိ။

“အမရ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အင် ... ငါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ခြောက် ... ဒီလိုပါပဲ၊ တွေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

အမရသည် အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းတို့ ဦးဦးစိုးသိမ်း
တို့ကို ပြောဖို့မပြောနှင့် ကိုယ့်အိမ်မှာတောင် ဆိုသတင်းစကားကို
မပြောရဲသေး။ အဓိကတော့ အောင်ပွဲကြောင့်ပင်တည်း။

ဘာခက်သေ ဘာအထောက်အထားမှလဲ မရှိပါပဲ
အကြောင်းပြချက်လည်း မယ်မယ်ရရ မပြနိုင်ဘဲနှင့် အမရသည်
ဦးကျော်ဇောနဲ့ ဒေါ်မြတ်စုတို့ရဲ့သား ဖြူနုငယ်ရဲ့အစ်ကိုဖြစ်မည့်
သူဟာ “အောင်ပွဲ”ပဲလို့ ရင်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်နေပါ
သည်။ ဒါသာမုန်ရင် အောင်ပွဲဟာ ဦးဦးစိုးသိမ်း၊ အန်တီနေခြည်
တို့ရဲ့ မွေးစားသား ဖြစ်သွားတော့မှာ မဟုတ်လား။

ဖေဖေက ဦးစိုးသိမ်းကို ချစ်ခင်သည်။ မေမေကလည်း
အန်တီနေခြည်ကို ချစ်ခင်သည်။ အဲဒီချစ်ခင်မှုတွေကြောင့်ပဲ ဖေဖေ
နှင့်မေမေဟာ (ဖွင့်သာမပြောပေမယ့်) အောင်ပွဲနှင့် ဝေလတွင်
အောင်ပွဲအပေါ် ချစ်ခင်ရင်းနှီး နှစ်လိုမှု ပိုကြပါသည်။

အောင်ပွဲသာ မွေးစားသားဖြစ်နေရင်၊ အောင်ပွဲဟာ
ဦးစိုးသိမ်း ဒေါ်နေခြည်တို့ရဲ့ သားရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ သိခွင့်ရလိုက်
ရင် ‘အထူးသဖြင့် မေမေရဲ့အောင်ပွဲအပေါ် ချစ်ခင်နှစ်လိုမှုများ
အေးစက်စိမ်းကားသွားမလား။ အဲဒါကို အမရ တွေးပူပြီး စိုးရိမ်
နေမိပါသည်။

ဝေလမွေးစားသား ဖြစ်နေရင် ကရုဏာသက်ရတာ
ကလွဲလို့ ဘာကိစ္စမှမရှိ။ ကိုယ်ထင်နေသလို အောင်ပွဲသာဆိုရင်။
အောင်ပွဲကိုလည်း သနားသည်။ အောင်ပွဲ အားများငယ်သွားမလား။
ဟိုတလောကတော့ မေမေ့ကို အမရက ပြောမိသေးတာလေ။
“ကိုယ့်သားလေးပဲ ကားဝယ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မွေးစား
သားမှ မဟုတ်တာ” အစရှိသဖြင့်။

ခုတော့ ... အောင်ပွဲရဲ့ ကင်းကင်းကွာကွာ နေတတ်
မှုများ၊ အမေကို မခွဲမနွဲ့ အဖေကို အနှော့မဝင် ဆက်ဆံတတ်ပုံ
များ။ အဲဒါတွေကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိပါ
သည်။

“ဘာတွေ့စရာတွေ့ ရှိနေတာလဲ”

“မြေထဲ ... နင်ကလည်းတား၊ ငါ့ဟာငါ ဘာတွေ့မော့
ပေါ့”

အမေရက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့် ပြောလိုက်
ရင်း ...

“နေဦး ... နင်က ငါ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ နင်နဲ့မြန်ဖို့ ခေါ်တာ
လဲ”

“နင်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“အင်း ...၊ ပြောလော၊ ခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပေါ့”

“သွားလေ”

“ငါက သာမန်ရိုးရိုး ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကိုပဲ သွား
မှာနော်၊ ဟိုတယ်ကြီးတ ကော်ဖီဆိုင် အကောင်းစားကြီး
ကိုတော့ သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟ”

“နင် သိမှာပေါ့”

“မသိပါဘူး”

အောင်ပွဲက သူ့ဂျစ်ကားလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဆောင်းနှင်နေပါသည်။ ထို့နောက်တော့ အိမ်အပြန်လမ်းပေါ်မှာပဲ
ဆမ်းခုလတ်မှာရှိတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဆီ ဝင်လိုက်ပါ
သည်။ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီမှာပြီးတဲ့ထိ အမေရကလည်း
ဆွားတွေ့ငေးငေး။ အောင်ပွဲကလည်း စုပုပ်ပုပ်။

“အမေရ ... နင် ဘာတွေ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မြေထဲ ... စဉ်းစားစရာရှိလို့ပါ ဆိုနေမှာ ကဲပါ ... နင်
ပြောစရာရှိတာ ပြောတော့”

“ငါမေးမှာ”

“မေးလေ”

“နင် အမှန်အတိုင်း ပြောနော်”

အမေရက မျက်ခုံးတွန့်ကာ အောင်ပွဲကို မကျေမနပ်
ကြည့်ရင်း ...

“ငါ နင်ကဲ့ အမှန်မပြောဘဲ ညာပြောဖူးလို့လား”

“ပြီးရောလော၊ ငါမေးမယ်၊ နင် ဦးကျော်ဇောနဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်နေသလဲ”

“ဘယ်သူ !”

“ဦးကျော်ဇောလော၊ ဖြူနုငယ် အဖေ”

“ဟိုတစ်နေ့က ဖြူနုငယ်က မွေးနေ့သွားကြတော့ တွေ့ဆုံ
စကားပြောဖူးတယ်လေ”

“ဒါပဲလား”

အမရက အောင်ပွဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
အောင်ပွဲက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ...

“ငါ မနေ့က နှင့်ကို ‘.....’ဟိုတယ်မှာ ဦးကျော်ဇောနဲ့
ကော်ဖီသောက်နေတာတွေ့တယ်၊ ငါက အဲဒီဟိုတယ်အပေါ်
ထပ်မှာလုပ်တဲ့ ပညာရေး Seminar တစ်ခုကို လာတက်
တာ”

အမရက အောင်ပွဲကို ခေါင်းညှိတ်ရင်း ...
“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ကော်ဖီလာသောက်တယ်”
“နှင့်က ဘာကိစ္စ ဦးကျော်ဇောနဲ့ ကော်ဖီလာသောက်ရ
တာလဲ”

စားပွဲထဲက အော်လိုက်တဲ့ အောင်ပွဲကြောင့် အမရ
က အံ့အားသင့်သွားရင်း ...

“သောက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“နှင့် ဦးကျော်ဇော အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”
“သိပ်မသိပါဘူး၊ နှင့်ကကော ဘာတွေ့သိထားလို့လဲ”
“ငါ့ကို ဖြူနုငယ် ကိုယ်တိုင် ပြောဖူးတယ်၊ သူ့အဖေမှာ
နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရှိ
သေးတယ်တဲ့”
“အဲဒီတော့ !”
“အဲဒီတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒီလူကြီး အကျင့်မကောင်း
ဘူးပေါ့ဟ”

“ဟယ် ... နှင့် ... ဦးကျော်ဇောကို အဲလိုစကားမျိုးမပြော
နဲ့ အောင်ပွဲ”

“ဘာလို့ မပြောရမှာလဲ”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပြောနဲ့ဆို မပြောနဲ့ဟာ”
“နှင့်က ဘာကိစ္စ နာနေတာလဲ”
“နာတယ်ဟယ် ... ဘာဖြစ်လဲ၊ လူကြီးကို နှင့်ပြောစရာ
လား”
“ဒီလူကြီးပုံစံက နည်းနည်းရုပ်မယ့်ပုံလို အစကတည်းက
ထင်တာ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကလေးတစ်ယောက် ရှိသေး
တယ်ဆိုတာ သိကတည်းက မကြိုက်တာ၊ နောက်တော့
ဟိုနေ့ကလည်း နှင့်ကို ဟိုဘက်ထောင်နား သွားရပ်ပြီး
စကားရော ဖွဲရော လိုက်ပြောနေတာ လုံးဝကြည့်ခရဘူး”
“ဟဲ့ ... သူက လူကြီးပဲ၊ ငါ့အဖေအရွယ်ဟဲ့၊ စကားကပ်
ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”
“ကော်ဖီခေါ်သောက်တာ ကျတော့ရော”

အမရက ကျွတ်ခနဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သတ်
ပြီးမှ ...
“ကော်ဖီသွားသောက်တာ သူ့သမီးလည်း ပါတယ်ဟဲ့၊
ဖြူနုငယ်လည်း ပါတာပဲဟာ”
“မပါပါဘူး”
“နှင့် မတွေ့ဘူးလား”

“အကြောင်းကြောင့် လာမလုပ်နဲ့၊ ပါရင်တွေ့မှာပေါ့”

“ဟာ ... နင်က ဇွတ်ဝဲထင်ရာပြောနေတာပဲ၊ ဖြူနုငယ်က တယ်၊ ဒီကောင်မလေးက ကိတ်မုန့်ကောင်တာဆီသွား သွားပြီး မုန့်တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှာစားနေတာ၊ သူ့ထဲသွား တုန်း နင် ငါတို့ကို တွေ့တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ငါ သူ့တို့ လုံးဝမတွေ့ဘူး”

“အေးလေ ... နင်မတွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပါစာယ်က တာက အဓိကပဲ”

“ပါစာယ်တို့ကို မထင်တာ”

“ဟာ ... နင် ငါ့ကို ဘာကိစ္စ မယုံကြည်တာလဲ အောင်ပွဲ အောင်ပွဲက အမရ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အနည်း နည်း ဆုတ်ဆိုင်းသွားပြီးမှ ...

“မသိဘူးဟာ”

“ကျွတ် ... ကိုဇော်ဟာနဲ့ကိုယ် စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ နင် ငါ့ကို ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့ အောင်ပွဲရယ်၊ နင် ရူးနေလား ငါက ဖြူနုငယ်အဖေနဲ့ နှစ်ယောက်ထည်း ကော်ဖီသွား သောက်တယ်လို့ ထင်ရအောင်၊ ဖြူနုငယ် ကိုယ်တိုင် ငါ့ ကို အိမ်မှာလာခေါ်သွားတာဟာ သူ့အဖေက ဟိုမှာစောင့် နေတာ”

အောင်ပွဲသည် အမရကို ယုံကြည်ရင်းစွဲ ရှိသူ သံသယကို ဆက်ရှေ့တိုးပြီး ထားမနေတော့ဘဲ ...

“ဒါဖြင့် သူ့အဖေနဲ့ ကော်ဖီအတူသွားသောက်ကြရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ”

“အန်ကယ်ဦးကျော်စောက ငါ့ကို စကားနည်းနည်း ခေါ် ပြောတာပါဟာ”

“ဘာစကားလဲ”

“အဲဒါ နင်ကို ငါ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက် တော့ မပြောမဖြစ် ငါ သေချာပြောပြမှာပါ”

“ဖြူနုငယ်အဖေနဲ့ သူ့မွေးနေ့ကျမှ နင်လည်း ငါတို့နဲ့တူတူ တစ်ကြိမ်တည်းပဲ ဆုံရဖူးတာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒီအခြေအနေနဲ့ နင်တို့ကြားမှာ တကူးတက ရှိန်းပြော စရာ စကားမျိုး ရှိနေပြီး အဲဒီစကား အကြောင်းအရာက ငါ့ကိုတောင် ခုလောလောဆယ် ပြောမပြောနိုင်သေးတဲ့ အကြောင်းအရာတဲ့လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နင် အဲသလိုပဲ အကြမ်းဖျဉ်းမှတ် ထား”

“ဟွန်း”

အောင်ပွဲက မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။ အမရကို သူ့စိတ်တွင် ယုံကြည်တန်ဖိုးထားပြီးသား ဖြစ်သည်ကြောင့်သာ အမရစကားကို ယုံကြည်ပေးရပေမယ့် နားမလည်နိုင်တာတော့ အမှန်ပင်။ ကျေလည်း မကျေနပ်နိုင်ပါ။

“အမရ”

“အင်း”

“အမရ”

“ဘာလဲ”

“အမရ”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အမရ ... နင်ကို ... နင်ကို ငါချစ်တယ်”

“ဘာ”

ရှတ်တရက် မျှော်လင့်မထား၍ အမရ ရင်ထွေ
ဝုန်းခနဲ အလန့်တကြား ဆောင့်ခုန်ကာ ချက်ချင်းဖိုလိုက်ပူနေ-
လာပါသည်။ ပါးပြင်လေးတွေ ရဲတွတ်ပြီး ရှက်စိတ်နှင့် ကြက်သီး
မွေးညင်း ထလာပါသည်။ အောင်ပွဲသည် ဒီစကားကို အတင်
အားယူတွန်းထွက် ညှစ်ထုတ်လိုက်သလို ဝုန်းကန် ပြောလိုက်ပြီး
သည်နှင့် မေးစေ့ကို ရင်ဘတ်၌တပ်အောင် ခေါင်းကိုင့်ချပြီး တစ်
ဖက်ကို မျက်နှာကြီး သိသိသာသာ လွဲဖယ်ထားလိုက်ပါသည်။

အောင်မယ် ... သူကပဲတစ်ပြန်စီး နေရခက်နေပြန်
သေးတော့။ အမရက ချစ်စနိုးထွေးမိကာ မျက်စောင်းတစ်ချက်
ကထုန်ကယင်ထိုးရင်း တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်
သာ ဟိုဘက်ဒီဘက် မျက်နှာလွဲဖယ်ကာ အချိန်အကြာကြီး
ကုန်ဆုံးအောင် ပြုန်းတီးနေမိကြပြီးသော် ...

“အမရ”

“ ... ”

“အမရ ... နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်”

“နင် ငါ့ကို နင်ပြောချင်တာ ပြောဖို့အတွက် အရင်ဆုံး
အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်စွပ်စွဲတာ
မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဘာဆိုလို့လဲဟာ၊ နင်ကလည်း၊ ငါက ဟိုလူ
ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ်စိတ်ပူလို့ပါ။ ခုခေတ်မှာ
အကျင့် ခပ်ပျက်ပျက် လူကြီးတွေကလည်း အများကြီးမ
ဟုတ်လားဟာ”

“တော်တော့ ... နင် နောက်ဘယ်တော့မှ ဦးကျော်ဇောကို
ဒီလိုစကားမျိုး မပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက ဘာမှီလဲဟ”

သူက နင်အဖေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ အမရက စိတ်
ထဲကပဲဖြေပြီး အပြင်မှာတော့ ခေါင်းကလေးသာ ယမ်းပြလိုက်ပါ
သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ခုထိတုန်တုန်းပင်။

“အေးလေး ... နင်က အခုလုံးပြောမမြဲနိုင်သေးဘူးဆိုရင်
လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့
ငါ့ကို ဒီဦးကျော်ဇောကိစ္စ ပြောပြမယ် မဟုတ်လား”

“ပြောပြမှာပေါ့ အောင်ပွဲရာ”

ပြောဆို သိပ်တောင်အချိန်ခွဲဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နင်တို့မိဘတွေကို ပြောပြ၊ အဲဒီက
တစ်ဆင့် နင်တို့ သိကြရမှာပဲ မဟုတ်လား။

“အမရ”

“ပြောလေ အောင်ပွဲ”

“နင် ငါ့ကို အဖြေမပေးဘူးလား။”

အမရက သူ့ကို မျက်စောင်းချီကာ လှည့်ကြည့်လိုက်
ရင်းက မှန်တေတေနဲ့ ငယ်နေတဲ့မျက်နှာကို သနားသွားမိပါသည်။
ထိုမျက်စောင်းထဲမှာပင် အဖြိုးရိပ်က ရောပါသွားရင်း ...

“ယောက်ျားလေးက ခုပဲချစ်တယ် ပြောတာကို ချက်ချင်း
ခေါင်းညိတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး နင် တွေ့ဖူးလား၊ ရှိတယ်
ထင်နေလား။”

အောင်ပွဲက မပွင့်တပွင့်နှင့် ...

“ရှိရင်လည်း ရှိမှာပေါ့”

“မရှိဘူး အရူးလေးရဲ့”

အောင်ပွဲ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ဝင်းလက်သွား

ကာ ...

“ဒါ ... ဒါဖြင့် နင်က ငါ့ကို ခေါင်းညိတ်မှာပေါ့ ဟုတ်
လား။”

အမရက မျက်နှာလေးရဲသွားပြီး ...

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်လေ၊ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်တဲ့သူသာ မရှိရင်
နေမယ်၊ ငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ချက်ချင်း ခေါင်းခါမှာပဲ၊
နင်က ချက်ချင်းခေါင်းမညိတ်ချင်ဘူးဆိုတော့ နောက်မှ
ညိတ်မယ့် သဘောပေါ့”

“အောင်မှာ ... နင် တော်တော်အတွက်အချက် အခန့်
အမှန်း တော်လား၊ ဟုတ်လား။”

“အဲဒါပဲ ဖြစ်နိုင်တာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

အမရက ပြီးတုံ့ကလေး လုပ်နေတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့
မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ကွေးနေမိတာက
အမရသည် သူ့ရင်ထဲက အဖြေကို အောင်ပွဲဟာ ဘာရယ်ညာရယ်
ဆိုတဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခု မဖြစ်ခင် ပေးချင်နေတာပင်။
သူဟာ အန်တီနေခြညီတို့ သားအရင်းဖြစ်ဖြစ် ရွေးစားသားဖြစ်
ဖြစ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အမရရဲ့နုလုံးသားထဲမှာ ရှိနေပြီးသား လူ
တစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့ကို အသိပေးချင်သည်။

ဒီကိစ္စတွေကလည်း ရက်ပိုင်းအတွက် ပေါ်ပေါက်
လာတော့မှာလေ။

“အမရ ... နင် မေလကို ငဲ့နေတာလား။”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“နင်ကို ဝေလ ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီလား။”

“ဝေလက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို သူပဲ ဦးထားသလိုလို မထိ ခလုတ် ထိခလုတ်နဲ့ အရိပ်အမြွက်ပြတ်စကားမျိုးတွေတော့ မကြာမကြာ ပြောနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသားလေး နဲ့ ရှင်းရှင်းလေး တစ်ခါမှ နှင်လိုမပြောပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဝေလ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ဝေလကို ငဲ့စရာအကြောင်းမရှိ ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ငဲ့စရာအကြောင်း မရှိတာလဲ”
“အဲဒါ နှင်ကို ငါက ရှင်းပြနေရမှာလား”
“နှင် ဝေလကို မချစ်လို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အမရက အောင်ပွဲကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်း ထိုးရင်း ...

“အောင်ပွဲ... နှင်ကို အဖြေပေးဖို့ နှင် ငါ့ကို ဘယ်လောက် ကြာကြာ စောင့်နိုင်လဲ”

အမရက တကယ်တော့ လူလည်ကျတဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ တကယ်ပဲ တစ်ခါမှ အတွေ့အကြုံ မရှိသေး တာ အမရ သိနေတဲ့ အောင်ပွဲက ကိုယ်ခင်းတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ် လျှောက်တတ်ပါ့မလား၊ ကြည့်လေ။ အူတူတူနှင့် နဖူးကို နားထင် ကို ပါးကို ဟိုကုတ် ဒီကုတ် လုပ်နေပြန်ပြီ။

“ဟဲ့ ... နှင်စိတ်ထဲမှာ ရှိသလိုပြောလေ၊ ကျွတ် ... နှင် တော့နော်၊ စိတ်ကမရှည်ဘူး”

“ငါ့စိတ်ထဲကတော့ ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်ရင် အကြိုက်ဆုံး ပေါ့၊ မြန်လေ ကောင်းလေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နှင်ကိုတော့ ငါ ဇွတ်ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ နှင်ပြောသလောက်အချိန် ငါက စောင့်ရမှာပေါ့”

“နှင်ကတော့ အဖြေချက်ချင်း လိုချင်တာလား”
“ဒါပေါ့ဟ”

အမရက အောင်ပွဲရဲ့ မျှော်လင့်တကြီး မျက်ဝန်းများ ကို တောက်ပရွန်းလက်တဲ့ အကြည့်လေးနှင့် ခပ်စိုက်စိုက်လေး ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း ...

“အောင်ပွဲ ... နှင်ကိုလေ ငါလည်း ချစ်တယ် သိလား၊ ငါ နှင်ကို ဘာကြောင့် ချက်ချင်းအဖြေပေးသလဲဆိုတာ နောက်တော့ နှင် သိလာပါလိမ့်မယ်”

အောင်ပွဲက မယုံကြည်နိုင်သလို ငြိမ်သက်သွားပါ သည်။

“မေမေ့ကို သမီး ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာများလဲ အချစ်တုံးလေးရယ်၊ မျက်နှာလေးလည်း သိပ်မကောင်းပါလား သမီး၊ ဘာလဲ ... ပြော ... ပြော”

“မေမေ”

“အေး”

“သမီးလေ ပထမတော့ ဒီစကားကို အန်တီနေခြည်နဲ့ အန်တီဂျူလီကိုပဲ တိုက်ရိုက်တန်းပြောရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သမီးသိတာမှန်သမျှ သမီးပြီးရင် မေမေ့ကိုပဲ အရင်ဆုံး အသိပေးတိုင်ပင်ရမယ် မဟုတ်လား မေမေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက မျက်ခုံးပင့်ခွားရရင်း ...

“အင်း ... မေမေ့ကို အရင်ဆုံး ပြောရမှာပေါ့၊ မေမေမပြောဘဲ မနေခြည်တို့ မဂျူလီတို့ကို အရင်ပြောရမယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ရှိလို့လား သမီးရဲ့၊ ဘာရှိလို့လဲ”

“မေမေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ချီတုံချတုံ မရဲတရဲ ဖြစ်နေတဲ့ အမရ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း စိုးရိမ်မကင်း ရင်တွေ့တုန်လာသည်။

“မေမေ ... အောင်ပွဲကို ချစ်လား”

“အောင်ပွဲကို ! အင်း ... အောင်ပွဲကို ချစ်တာပေါ့၊ မနေခြည်တို့ ကိုစိုးသိမ်းတို့ ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့အလွန်ရင်းနှီးတာကိုး၊ ဝေလနဲ့စာရင်တောင် အောင်ပွဲကို ပိုသံယောင်ဇဉ်ကြီးမိတာပေါ့၊ ဝေလကိုလည်း ကိုယ့်တူသားလိုပဲ သဘောထားပေမယ့် အစ်ကိုကြီး ဦးမျိုးသိမ်းတို့ မဂျူလီတို့နဲ့ကျတော့ သိပ်ကြီး အတွင်းကျကျ မရင်းနှီးဘူးမို့လား၊ အောင်ပွဲတို့တော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မနေခြည်တို့သား ပြစ်နေလို့ ပိုချစ်တယ်”

အမရ မျက်နှာလေးက ပိုပြီးငယ်ကျသွားရရင်း ...

“မေမေ ... အောင် ... အောင်ပွဲက အန်တီနေခြည်တို့ ဦးဦးစိုးသိမ်းတို့ရဲ့သား ... သား မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ကော”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သမီးဖြစ်သူတို့ ငြိမ်ငေးကြည့်နေလိုက်မိပြီးမှ ...

“သမီး ... ငါ့သမီး အချစ်တုံးလေး၊ ဘာတွေပြောနေတာတုံး၊ မထိတ်သာ မလန့်သာပါလားကွယ်၊ အောင်ပွဲကဘာကြောင့် မနေခြည်တို့ ကိုစိုးသိမ်းတို့ရဲ့သား မဟုတ်ရမှာတဲလဲ”

“ဟိုလေ မေမေ ... မွေးစားသား ဖြစ်နေရင်လေ”

“မွေးစားသား !!”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ရင်ဘတ်ကို ဖြိတ်ခနဲရိုက်မိကာ ...

“အောင်မယ်လေး ... ကြမ်းကြား လေးကြား၊ ဘယ်လို စကားတွေတုန်း သမီးလေးရဲ့၊ ဘာတွေပြောနေတာတုန်း၊ ဒုက္ခပါပဲနော်၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ပြောသေးတယ်၊ အောင်ပွဲ က မွေးစားသားများလား ဆိုတာမျိုး၊ မေမေ ဘာပြောလဲ သမီး၊ သူများမိသားစု သူများအတွင်းရေးကို ကိုယ်နဲ့မဆိုင် ဘဲ မပါရဘူး၊ မဝေဖန်ရဘူးလေ”

“မေမေရယ် ... ဖြစ်ခဲ့ရင်လို့ သမီးက မေးကြည့်တာပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာမို့တုန်း သမီးရဲ့”

“ဖြစ်နိုင်စရာတွေ ရှိနေလို့ပေါ့ မေမေရဲ့”

“ဖြစ်နိုင်စရာတွေ !”

ဒေါ်သဉ္ဇာက အမရကို စေ့စေ့အကဲခတ်နေရင်း ...

“ဘာတွေလဲ သမီး၊ ဘယ်သူက ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“အဲဒါတွေ မေမေ့ကို ပြောပြမလို့ပါ၊ တကယ်လို့များ ... တကယ်လို့များလေ မေမေ၊ အောင်ပွဲဟာ အန်တီနေခြည် တို့ ဦးဦးစိုးသိမ်းတို့ရဲ့ သားအရင်း မဟုတ်ဘဲ မွေးစားသား များ ဖြစ်နေခဲ့ရင် မေမေ အောင်ပွဲကို သံယောဇဉ်တွေ မပျက်ပါနဲ့နော်၊ အချစ်ခင် မလျှော့ပါနဲ့နော် မေမေ”

“အင်း ... အင်း ... မပျက်ဘူး၊ သမီး ဘာတွေကြားလဲ သာပြော”

“အခု သိရသမျှက အောင်ပွဲ သို့မဟုတ် ဝေလ စာစ်ယောက် ယောက်က သူတို့မိဘတွေရဲ့ မွေးစားသား ဖြစ်နေပြီထင် တယ် မေမေ၊ အဲဒီအန်ကယ်က လိမ့်ညာမပြောရင်ပေါ့၊ အဲဒီအန်ကယ်ကလည်း ဘာမှ လိမ့်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ အောင်ပွဲမဟုတ်ရင် ဝေလ၊ ဝေလမဟုတ်ရင် အောင်ပွဲ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ မွေးစားသားဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်နေတာ မေမေ ...”

ဝေလ ဆိုရင်တော့ သမီးအတွက် ဘာမှပြောစရာ ကိစ္စ မရှိပေမယ့် အောင်ပွဲသာ ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ မေမေ အောင်ပွဲကို သံယောဇဉ်လျှော့သွားမှာ သမီး အဖြစ်မခံနိုင် လို့ပါ၊ နော် မေမေနော်”

ဒေါ်သဉ္ဇာက အမရကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်း ...

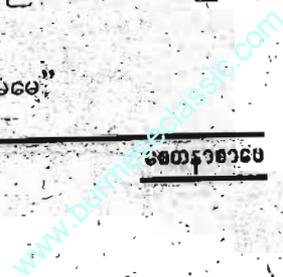
“သမီး ... သမီးနဲ့အောင်ပွဲက ...”

“မေမေ ... သမီးနဲ့ အောင်ပွဲ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီ မေမေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ရင်ဘတ်ကို ဖြိတ်ခနဲပုတ်ရင်း ...

“ဟောဇော် ... ဘယ်တုန်းကတည်းကလဲ၊ တယ်လည်းပီရိ ပါလားအေ”

“နှစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် မေမေ”

“မအေကိုလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ဖွင့်မတိုင်ပင်ပါလား သမီးရယ်”

“သမီးက အောင်ပွဲကို ဘယ်လိုအနေအထားပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြချင်လို့ မွေးစားသားဟာ သူ့ ဇား ဝေလလား မသေချာခင် ခေါင်းညှိတံလိုက်တာပါ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်သာချရင်း ...

“က ... က ...၊ ညည်း ဘယ်က ဘာတွေများ ကြားထား သလဲ ပြောပါတော့ အချစ်တုံးရယ်၊ ရင်တထိတ်ထိတ်ရှိ လိုက်တာ”

“ဒီလိုပါ မေမေရယ်၊ ဖြူနုငယ်ကလေး

.....

အမေရသည် အဖြစ်အပျက်တွေကို စိကစဉ်ကာနှင့် တစ်လုံးချင်း တစ်ခွန်းချင်း မေမေ့ကို ပြောပါသည်။ ဖြူနုငယ် စတင်ချားကပ်လာတာ၊ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အပြင် အမေ့ ကိုဝါ အဖွဲ့ကျအောင်ပေါင်းတာ။ ဒါတွေကို မေမေလည်းအကြမ်း ဖျဉ်းတော့ သိပေမယ့် အသေးစိတ် အဖြစ်အပျက်လေးတွေပါ ပြန်ပြီးပြောပြသည်။

ဖြူနုငယ်မွေးနေ့ သူ့အိမ် လိုက်သွားကြကတည်းက ဖြူနုငယ်အဖေဟာ အောင်ပွဲနှင့်ဝေလကို အထူးအရေးပေး အလေး ထား ဆက်ဆံခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက် နတ်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စစ်စစ်

ပေါက်ပေါက် အကဲခတ်လေ့လာနေခဲ့တာ။ အမေ့ကိုတော့ တစ်ဦး တည်းသော အနီးစပ်ဆုံး ဘေးလူအဖြစ်နှင့် ခင်မင်မှု ရယူခဲ့တာ။

ဟိုတစ်နေ့က ကော်ဖီသောက်ဖို့ဆိုပြီး ဖြူနုငယ် လာခေါ်သွားပြီးတဲ့နောက် သူ့အဖေကြီးနုပါ အတူကော်ဖီသောက် ရင်း နောက်ကြောင်းဇာတ်လမ်းတွေ သိခွင့်ရခဲ့တာ။ အောင်ပွဲနှင့် ဝေလတို့ရဲ့ မိဘနစ်စုံတွဲထံ ရှေ့ပြေးစကားသွင်းဖို့ အမေ့ကို ဦးကျော်စောက အကူအညီ တောင်းခဲ့တာတွေ။

ရှေ့ပိုင်းတုန်းက တစ်ခွန်းပြော တစ်ခွန်းထောက်၊ မေးခွန်းတစ်ခါထုတ်နှင့် ရှိခဲ့တဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာသည် ဇာတ်ရည်လည် လာလေ စကားသံ မထွက်တော့ဘဲရှိလေ။ ပါးစပ်ကို လက်ဝါး နှင့်အုပ်လိုက်၊ ရင်ဖိလိုက် အံ့အားအသင့်ကြီးသင့် စိတ်အလှုပ်ရှား ကြီး လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

“မေမေရယ် သမီးစိတ်ထဲမှာလေ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့မခါ ဘူး၊ အဲဒါဟာ အောင်ပွဲပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ချည်းပဲ စိတ်ထဲ ထင်နေမိတယ်၊ ဝေလကို လုံးဝမထင်မိတာ ဘာကြောင့်လဲ တော့ သမီးလည်း မသိဘူး၊ အောင်ပွဲဟာ အန်တီနေခြည် တို့ရဲ့မွေးစားသား ဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်ပြီး မဖြစ်စေချင်လို့လား မသိပါဘူး၊ သူပဲလို့ပဲ ထင်နေမိတယ် မေမေရယ်”

ဒေါ်သဉ္ဇာက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် သက်ပြင်းတစ် ချက် ချလိုက်ရင်း ...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ့ဟာသူ ရေရွတ်သလို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေပါသည်။

“မေမေ ဒီကိစ္စတွေ မေမေ သိလားဟင်”

“မေမေ မသိပါဘူး အချစ်တုံးလေးရယ်”

“အောင်ပွဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲ သမီးရယ်”

“ဒါဖြင့် ဝေလကော ဖြစ်နိုင်လား မေမေ”

“ဝေလလား !!”

“ဟင် ... မေမေ ! ဟုတ်လား ... ဝေလလား”

“.....”

“မေမေ ဝေလဆိုရင် ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝေလက ဖြူနုငယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ သဘောကျနေတယ် မေမေ”

“ဟင် ... သမီးကိုပဲ ဒီညီအစ်ကိုက လှနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဝေလက အောင်ပွဲကို အရှုံးမပေးချင် အလျှော့မပေးချင် တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့သာ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်နေတာမျိုးပါ မေမေ ရှာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုနောက်ပိုင်းတော့ သူ ဖြူနုငယ်ကို နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားနေပြီ၊ သမီး သိတယ်၊ ညတိုင်းလိုလိုလည်း ဖြူနုငယ်နဲ့ ဖုန်းပြောနေကြတာ”

“ဖြူနုငယ်ကတော့”

“ဖြူနုငယ်ကတော့ ရိုးရိုးပေါ့ မေမေရဲ့၊ ဒီနှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်က သူ့အစ်ကိုရင်းလို သူက ကြိုသိနေတဲ့ သူပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ စကားအပြောအဆိုတွေကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုကလည်း အောင်ပွဲကို သူ့အစ်ကိုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပိုထင်နေပုံပဲ မေမေ၊ အောင်ပွဲက သူ့အပေါ် ပိုရိုးသားဖြူစင်တာကိုး၊ ဝေလကတော့ နည်းနည်း ဆန်းပြားချင်တဲ့ လက္ခဏာလေးတွေ ပြနေတော့ သူက မနည်းပုတ်ချနေတဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ၊ သမီးလည်း လေ ဘာအကြောင်းပြချက် ဘာသက်သေမှ မရှိဘဲနဲ့ အောင်ပွဲပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်၊ ဒီကိစ္စတွေ မေမေ တကယ်ပဲ မသိတာလားဟင်”

ဒေါသဉာဏ် နဖူးကြောကို တွန့်ရှုံ့ကာ နက်နက်နည်းနည်း စဉ်းစားတွေးတောနေပုံနှင့် ...

“မွေးစားသားဖာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သမီး ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့”

“မေမေ ... အန်ကယ်ဦးကျော်ဇောက သမီးကို အကူညီတောင်းတာပါ၊ သမီးကလည်း ကူညီပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ နောက်ပိုင်း လက်ခံတာ ငြင်းဆိုတာ ငြင်းခုံနဲ့ပြဿနာတက်တာတွေတော့ သမီးတို့နဲ့မဆိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒါဝေပဲ

တစ်ဖက်က ဒီလိုပြောလာတယ်။ ဒီလိုထင်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ သမီး ပြောပေးမဖြစ်မယ်”

“သမီး မပြောနဲ့၊ မေမေ ပြောပါမယ်၊ သမီးက ကလေးမဟုတ်လား၊ အသက်နှစ်ဆယ်သုံး ဆိုတာမှာလည်း ဒီလူကြီးတွေ မျက်စိထဲအတွက်တော့ ကလေးပါပဲ သမီးရဲ့ လူကြီးတွေကို သမီးက ဒီကိစ္စပြောတယ်ဆိုတော့ မကောင်းပါဘူး၊ မကျေနပ်စရာရှိရင် သမီး မကျေနပ်ခဲနေရပါမယ်၊ မေမေ ပြောပေးပါမယ်၊ ဒီကိစ္စဆို မနေ့ခြည့်တို့လင်မယား မဂျူလီတို့လင်မယား မှားထဲရောက်ဖို့ မေမေဘာသာမေမေ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်”

“မေမေ ပြောပေးမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ ပြောပေးမယ် သမီး”

“မေမေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက သမီးဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ ဒီကိစ္စတွေ မသိဘူးဆိုပေမယ့် အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းနဲ့ ဦးဦးစိုးသိမ်းတို့စာနာတွေဟာ အဲဒီ ထောက်ကြံ့မှာအမွေဆိုင်အိမ် ရှိဖူးလား၊ မကြာ မကြာ ရောက်နေကြတာလား ဆိုတာရော၊ အဲဒါရော ဟုတ်လား”

ဒေါ်သဉ္ဇာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ...

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“ဟင်”

“သူတို့ညီအစ်ကို အမွေရမယ့် အမွေဆိုင်ခြံကြီး ထောက်ကြံ့မှာရှိတယ်၊ သီးပင်စားပင်ကြီးတွေနဲ့ သိပ်သာယာ ငြိမ်းချမ်းတာ”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့နော်၊ မေမေရော ရောက်ဖူးလားဟင်”

“အင်း ... မေမေလည်း ရောက်ဖူးပါတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ကြာလှပါပြီ၊ ကိုစိုးသိမ်းရော အစ်ကိုကြီးဦးမျိုးသိမ်းရော မိတ်ဆွေတွေ ခေါ်ခေါ်သွားပြီး ပျော်ပွဲစားလုပ်ကြတဲ့ အလေ့အထ အရမ်းဝါသနာပါကြတာပဲ၊ မေမေလည်း ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း တစ်ခါ ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်”

“မေမေ အဲဒီတုန်းက အောင်ပွဲတို့ သမီးတို့ မွေးမြီလားဟင်”

“ဟင်အင်း ... မမွေးသေးဘူး”

အမရက မေမေမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မေမေ အန်တီနေ့ခြည့်အိမ်ကို သွားတာ အမရ သိသည်။ အိမ်မှာလည်း မေမေနှင့် ဇေဇေ တကျိတ်ကျိတ်။ အန်တီနေ့ခြည့်နှင့် မေမေလည်း သူကဆက်လိုက် ကိုယ်ကဆက်လိုက် တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းတွေလည်း ပြောနေကြ။ အမရကတော့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ဘာသံထွက်လာမလဲကို ရင် တမမဖြစ်နေမိကာ ...

“မေမေ ဘာထူးလဲဟင်”

“မထူးပါဘူး သမီးရယ်”

“အန်တီနေ့ခြည့်ရော အန်တီဂျူလီရော ပြောပြီးပြီပေါ့”

“အင်း”

“သူတို့က ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ငြင်းလား ဝန်ခံလား မေမေ”

“ဝန်ခံဘူး”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဦးကျော်ဇောက ညာပြောတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“လူမှားနိုင်တာပဲလေ သမီး၊ ထောက်ကြံ့မှာ ဆရာဝန်ရယ် လို့ ဒီလူပဲရှိတော့မလား၊ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ လည်း ဒီအမျိုးသမီး ပါသွားနိုင်တာပဲလေ”

“ဒီဆရာဝန်နဲ့ ပါလာခဲ့တာတော့ သေချာတာပဲဟာ၊ အဖြစ် အပျက်တွေက ချိတ်ဆက်တွေနဲ့လေ၊ ကွင်းဆက်တွေတစ် ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ချိတ်မိတာမျိုးလေ၊ ဦးကျော်ဇော မိန်းမ ဒေါ်မြတ်စုက တခြားတစ်နေရာ ရောက်သွားတာဆိုရင် လည်း ဒီအိမ်ကိုပိုင်တဲ့ ဆရာဝန်ညီအစ်ကိုထဲက တစ်ယောက် ကတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားခဲ့ တာ အမှန်ပဲဟာ”

“တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို စွမ်းစွမ်း တမံကြီး ဖော်ထုတ်ချင်နေရတာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မနေ့ခြည့်တို့ မဂျူလီတို့ လက်မခံရင် ဝန်မခံရင် ဒီတိုင်း ဝဲ ထားလိုက်ရမှာပဲပေါ့”

“ဦးကျော်ဇောက ဒီတိုင်းကြီးပဲ ဘယ်ထားလိုက်မလဲ မေမေ”

“မေမေပါ ခေါင်းတွေနောက် စိတ်တွေရှုပ်လာပြီ”

အမရမှာ မရေမရာ ဧဝေဧဝါနှင့် မေမေ ပြော သလောက်ကို မတင်ကျ မကျေနပ်ပါ။ တစ်နေ့သောအခါမှာတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ဈေးလေးတစ်ခုကို ညနေဘက် ကြော်စရာကန်ဇွန်း ရွက်လေး မှိုလေး သွားဝယ်ရင်း အမရ ရောက်ခဲ့သည်။ အမရရဲ့ ရှေ့နားမှာ ဈေးဝယ်နေတဲ့ အန်တီနေ့ခြည့်ကို တွေ့တာမို့ ...

“အန်တီနေခြည်”

ဒေါ်နေခြည်က လှည့်ကြည့်လာကာ ...

“ဟဲ့ ... အချစ်တုံးလေး၊ တစ်ယောက်တည်းလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး၊ ရှိနဲ့ကန်စွန်းရွက် ဝယ်ချင်လို့”

“ခိုင်ခိုင်တောင် ခေါ်မလာဘူး၊ ကဲ ... လာ ... အန်တီနဲ့ တူတူလျှောက်”

“အန်တီနေခြည်”

“ဟင်”

“မေမေ ... ဟိုကိစ္စ ပြောတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဘယ်ဟာလဲ”

“ဖြူနုငယ်ရဲ့အဖေ ဦးကျော်ဇောကပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး၊ အောင်ပွဲတို့၊ ဝေလတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး”

“အို ... ဒီရူးကြီး ဘာတွေ မဟုတ်တမ်းတရမ်း လျှောက် ပြောတာမှန်း မသိဘူး၊ ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ၊ သမီးခေါင်း ဂွပ်ခဲပြီး တွေးမနေနဲ့ အချစ်တုံးလေး၊ ထားလိုက်စမ်းပါ တွယ်၊ ကိုယ်မှမသိတာ”

“အန်တီဂျူလီရော”

“သူလည်း မသိဘူး”

“ဟေး ... အမရ မေမေ မပါဘူးလား”

နောက်ဘက် ခပ်ကပ်ကပ်က အသံကြောင့် အမရ ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အန်တီဂျူလီက သူ့အိမ်က ကောင်မလေးနှင့် ခြင်းဆွဲလျက်သား။

“မေမေ မပါဘူး အန်တီ”

“နေပါဦး၊ ခုတလော ဘယ်လိုလဲ၊ အစွန်းနဲ့ နေခြည် တတ်တဲ့တွေ့လိုက်၊ အခု နေခြည်နဲ့ အမရ တွဲတွေ့လိုက်နဲ့ ပါလား၊ ဘာကိစ္စပိစ္စတွေ ရှိနေပြီးတော့ တပူးတွဲတွဲဖြစ် နေကြတာလဲ ဆိုတာ စိတ်စင်စားနေတာ”

အမရက အန်တီဂျူလီ မေးခွန်းကြောင့် အံ့သြသွား ပြီး အန်တီနေခြည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီဂျူလီကိုလည်း မေမေ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား ဟင်”

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘာမှမပြောပါလား”

“ဟင် ... ပြောပြီးပြီဆို အန်တီနေခြည်”

“အေးလေ ... မဂျူလီ မေနေလို့ပါ၊ ကဲ ... အမီးလည်း နှိုဝယ်မယ်ဆို ရှေ့မှာလေး၊ ရှေ့အက်လျှောက်ကြရအောင်”

“ခဏလေး နေခြည်၊ ဘာမှမကြာပါဘူး၊ အမရက ဘာ ပြောနေတာလဲဆိုတာ ကိုယ်က သိချင်နေတာ၊ ကိုယ်မှာမည်း လည်း ကြားလိုက်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ်အိမ်ချင်တယ်”

“ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး မဂျူလီရယ်”

အမရက အန်တီနေခြည်ကို အံ့သြသြလေး လှည့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပုံစံအရ ဒီကိစ္စကို အန်တီဂျူလီကို အန်တီ နေခြည် အသိမပေး မပြောပြရသေးဘူးဆိုတာ သိသာနေသည်။ အန်တီနေခြည်က မပြောပြဘူးဆိုတာ မေမေကလည်း ပြောမပြ ဘူးဆိုတာနှင့် သဘောတစ်ထပ်တည်းပဲပေါ့။

ဘာကြောင့် အန်တီဂျူလီကို မပြောပြချင်ကြတာလဲ။ အမရ ခေါင်းထဲ ပဟေဠိဖြစ်ကာ ငှုစင်းစင်းလေး တွေးနေမိပါသည်။

“ဘာလဲ ... မအေချင်း တွဲတွေ့လိုက်၊ နေခြည်နဲ့အထူ တွဲတွေ့လိုက်ဆိုတော့ ဒီအုပ်စု နှစ်ခုကြားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားကိစ္စများ ရှိနေတာလား၊ မင်္ဂလာကိစ္စတို့ ဘာတို့ဆိုရင်လည်း ပြောဦးနော် စောစောစီးစီး”

“ပြောပါ့မယ် မဂျူလီရယ်၊ မကြာခင် ပြောပါ့မယ်”

အမရက ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘဲ စဉ်းစဉ်းစားစား လေးနဲ့သာ ငြိမ်နေမိပါသည်။

“ဟိုရှေ့မှာ ဖက်ဆွတ်မို့သည် ရောက်နေတယ် မဂျူလီရေ ဝယ်ဦးမလား၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးတွေ၊ ကျွန်မတို့ ခုပဲသွားဝယ်ကြမလို့”

အန်တီနေခြည်က စကားကို သိသိသာသာ လွဲချလိုက်ပါသည်။

“မို့က ဟိုသားအဖ လုံးဝမကြိုက်တတ်ကြလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းစားတာမို့ တော်ရုံနဲ့ မချက်ဖြစ်ဘူး နေခြည်ရဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ညနေကျ မဂျူလီ စားဖို့ ဟင်းတစ်ခွက်စာ ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ သွားလိုက်ဦးမယ် မဂျူလီရေ၊ မှီတွေကုန် သွားမှာစိုးလို့”

ဒေါ်နေခြည်က အမရလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲကာ စကားဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အမရသည် အန်တီနေခြည် ဆွဲခေါ်ရာ ပါလာရင်း ...

“အန်တီနေခြည်”

“.....”

“အန်တီဂျူလီကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောသေးတာလဲဟင်”

“ဟိုတလောကပဲ အောင်ပွဲက အန်တီကို ဖွင့်ပြောလာတယ် သိလား အချစ်တုံးလေး၊ သားနဲ့ အမရ ချစ်နေကြပါပြီ တဲ့၊ ကြားလိုက်ရတာ အန်တီ အံ့လည်း ဩ ဝမ်းလည်းသာ၊ မြော် ... အချစ်တုံးလေးတော့ အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလ ဘယ်သူ့ကိုများ သံဃော့စဉ်ပိုသွားမလဲလို့ အမြဲတထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေခဲ့ရတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်သားဖြစ်တဲ့ အောင်ပွဲက သမီးအပေါ် ရူးရူးမူးမူး ဦးဦးဖျားဖျား စွဲလမ်းမြတ်နိုးရှာတာ အန်တီက မိခင်ပီပီ အတွင်းသိ အစင်းသိကိုးကွယ် ...

ငါ့သားလေးများ ကျန်ရစ်ဖြစ်ရရင် ဒုက္ခဟဲ့လို့ ပူနေရတာ၊ သားဆီကလည်း ဒီစကားကြားရော ဝမ်းတွေသာနေရတာ။ သမီးအမေ မသဉ္ဇာနဲ့လည်း ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီး ပြီး ကလေးတွေကိစ္စကို အဖေတွေနဲ့ပါ တိုင်ပင်စိစဉ်ကြမယ်လို့”

အန်တီနေခြည်က အမရ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ချိန်မှို အမရအဖို့ သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်မယ့် စကားပျိုးတွေ

ပြောခြင်းဖြင့် အာရုံကို လွှဲပစ်တာလိုပဲ အမရက ထင်မိပါသည်။ အမရသည် အန်တီနေခြည်ကိုတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနှင့် ပြောရဲ ဆိုရုံလည်း ရှိသူပီပီ ...

“အန်တီနေခြည်၊ သမီးမေးတာကို ပြောပြပါ။ စကားမလွှဲ ပစ်ပါနဲ့။ အန်တီဂျူလီကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စ မပြောတာလဲ ဟင်”

“ဒီကိစ္စကြီးက ဘာမှမှ မဟုတ်တာ၊ မဂျူလီက သိတဲ့ အတိုင်း စိတ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ရယ်၊ ပြောလည်းအပိုပါ သူလည်း စိတ်ဆိုးနေမှာစိုးလို့”

“ဒီကိစ္စကြီးက လုံးဝမဟုတ်ဘူးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်တီနေခြည်ရဲ့ အန်တီနေခြည်က မဟုတ်မမှန်တဲ့ကိစ္စ လို့ ထင်နေတာဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ မပတ်သက်လို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာပေါ့၊ အန်တီ သမီးကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ။ သမီး က အောင်ပွဲရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နေပါပြီ အန်တီ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ရဲ့ ဓုလဇာတ်ဖြစ် မှောက်ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း သိခွင့် ရထိုက်တဲ့သူပါ ...

သမီးကလေး အောင်ပွဲဟာ ဦးကျော်စော ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက ကလေးပဲလားလို့ ထင်မိတာ၊ အကြောင်း ပြချက်တော့ မရှိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုပဲ အလိုထင် နေမိတာ၊ အဲဒါကြောင့် သမီး သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်ဟာ သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အဝကလာလာ အပြောင်းအလဲ ရှိမိ

မရှိရှိ သူ့ကိုပဲ သန့်သန့်စင်စင်လေး ချစ်တာဆိုတာ သူ နားလည်စေချင်လို့ မြန်မြန်ကြီးကို အပြောပေးလိုက်တာ ပါ ...

ဒီကိစ္စတွေ ပေါ်မလာခင် အဖြေထွက်မလာခင် သမီးအချစ်ဟာ ဘာနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး ဆိုတာ သက်သေ ပြချင်လို့ သူ့ကို ခေါင်းညှိတ်လက်ခံလိုက်တာပါ အန်တီ၊ အဲဒါကြောင့် သမီးကိုတော့ မှန်မှန်ပြောပြပါနော် အန်တီ၊ အောင်ပွဲက ဦးကျော်စော ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက ဒေါ်မြတ်စု ဆိုတာရဲ့ကလေးပဲလားဟင် အန်တီနေခြည်၊ အောင်ပွဲကို အန်တီနေခြည်တို့ မွေးစားခဲ့တာလားဟင် ...

သမီးကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါနော်”

ဒေါ်နေခြည်က လျှောက်နေဆဲ ခြေလှမ်းများကို ခုပ်လိုက်ပါသည်။ အမရကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်၍ အမရလက် ထို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“သမီး ... အန်တီ မညာဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာ၊ အောင်ပွဲဟာ အန်တီကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့တဲ့ သား အရင်းပါ”

“အန်တီ တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဒီစကားကို သမီး အကြွင်းမဲ့ ယုံလိုက် ပါ၊ အန်တီတစ်သက် မသားမပြောဖူးဖူးလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ စကားအရာလှအောင် နားခံသာအောင် မသိသင့်ကဲ့သို့

မသိအောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေကြောင့် မုသား သုံး
ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ လုံးဝမုသားမပါဘူး။
အရိုးရှင်း အမှန်ကန်ဆုံး ပြောတာမို့ ငါ့သမီးလေး ယုံပါ။
အောင်ပွဲက အန်တီသားအရှင်းပါ။ ကျန်တာတွေတော့
အန်တီ ဘာမှမပြောလိုဘူးကွယ်”

“တိတိ ... တိတိ”

“ဟယ်လို ... အောင်ပွဲ”

“အေး ... ငါ နင့်ဆီခေါ်နေတာ လိုင်းမအားဘဲ Busy ဖြစ်
နေတယ်”

“အဲဒါ ငါကလည်း နင့်ဆီခေါ်နေတာဟဲ့၊ နင့်လည်း
Busy ဖြစ်နေတာ”

“ငါက အိမ်က ဘယ်နှနာရီ ထွက်မလဲ မေးမလို့၊ နင့် ဘာ
ပြောမလို့လဲ”

“အေးဟယ် ... ငါကလည်း ဒီညနေ ငါတို့ကားမောင်းတဲ့
ကိစ္စ ဖျက်လိုက်ဖို့ နင့်ကို လှမ်းပြောမလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ညနေစောင်း ခြောက်နာရီလောက် အလင်းရောင်
လည်းလျော့စ၊ မှောင်လည်း မမှောင်သေးတဲ့ နေ့ဝင်ချိန်မှာ

အောင်ပွဲနှင့် အမရက ကားမောင်းသင်နေပါသည်။ အာရုံစိုက်
ကျောင်းဝင်းထဲ အိမ်အိုင်စီတီဝင်းနားက ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်
ပတ်မောင်းပြီး အမရကို အောင်ပွဲက ကားမောင်းသင်ပေးနေတာ
ပါ။

“ငါ့သွားစရာရှိလာလို့”

“ဘယ်ကိုလဲ ... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဝေလနဲ့ဟ”

“ဝေလနဲ့ ! ဘယ်ကိုလဲ”

“ဝေလက ငါ့ကို စကားပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ခုနက
ဖုန်းဆက်ချိန်းတော့ အေး ... လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ငါပြောလိုက်
တယ်။ ဒီနားလေးတင်ပါ။ မြိုင်ဟေဝန်စားသောက်ဆိုင်
တင်ပါ။ ဒီနေ့ ကားမောင်းတော့ဘူးလေ”

“ဟာ ... နင့်ကလည်း”

အောင်ပွဲ အသံက မကျေမနပ်နှင့် ...

“ဝေလက ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ နင့်က အေး ... နား
ထောင်မယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားစရာလား၊ ဒီကောင် နင့်ကို
ရည်းစားစကား ပြောမလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မပြောပါဘူးဟဲ့၊ ငါ့ကို သူ ရည်းစားစကား မပြောပါဘူး၊
သေချာပါတယ်”

“ဟာ ... နင့်က ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်မှာလဲ”

“ပြောနိုင်ပါတယ်ဆို”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နင်က ငါ့ရည်းစား၊ ငါ့ချစ်သူလေ၊ တခြားကောင်လေးတစ်ယောက် ချိန်းခေါ်တာကို လိုက်သွားခွင့် မရှိဘူးလေ”

“ဟဲ့ ... နုဟာက ဝေလပဲဟာ”

“ဝေလလ ... ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“အောင်ပွဲကလည်းဟာ သင်္ကေတသလိုလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဝေလက ငါ့ငယ်သူငယ်ချင်းဟဲ့၊ ခုချိန်မှာ ငါ သူ့ကို ပေးပေးမမလုပ်ရမယ် ဝတ္တရားရှိတယ်”

“ခုချိန်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်အချိန်လဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာဆိုလို့လဲ”

အမရက ခဏတဖြုတ် စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“နင့်အမေ နင့်ကို ဘာတွေများ ပြောသေးလဲ”

“ဘာကိုလဲ၊ နင် စကားမလို့နဲ့”

“နင့်အမေ နင့်ကို ထူးထူးခြားခြား ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာဆို ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မပြောဘူး၊ ဘာထူးထူးခြားခြားကိစ္စ ရှိလို့လဲ၊ ဝေလနဲ့ ပတ်အက်တဲ့ ဘာကိစ္စရှိနေလို့လဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး၊ နင့်အမေ ဘာမှမပြောရင် ဘာမှမရှိလို့ပေါ့”

“ဟာ ... ဝေလည်ချောင်ပတ်နဲ့ ဘာတွေလဲဟာ၊ နင့်အမေ အန်တီသဉ္ဇာနဲ့ ငါ့အမေလည်း ဟိုနှစ်ရက် သုံးရက်က

တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နဲ့၊ နင့်အမေအိမ် လာသေးတယ်လေ၊ ငါ့အမေနဲ့ စကားတွေပြောကြတာ အကြာကြီး၊ ငါကပထမ ငါ့တို့ကိစ္စ ပြောနေတယ် ထင်တာဟာ၊ နောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အနားရောက်တော့ စကားပြော ရပ်ပစ်တယ်၊ အဲဒါတာတွေလဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ငါလည်း သေချာမသိဘူး”

အမရက လျှော့ချလိုက်ပါသည်။ လူကြီးတွေက တောင် မဖြောင့်ဘဲ အုပ်ထားတာကို အမရက ဖွင့်ပြောလို့ကောင်းပါ့မလား။ ပြီးတော့ အန်တီနေခြည်က နိုင်နိုင်မာမာ ပြောပြီးပြီလေ။ အောင်ပွဲဟာ သူ့ဗိုလ်နဲ့လွယ်မွေးတဲ့ သားအရင်းပါတော့။ လူကြီးတစ်ယောက်က အမရ မျက်စိနားထဲ ရေစေ့ကြည့်၍ အလေးအနက်ပြောတဲ့စကားကို အမရ ယုံကြည်ရမှာပင်။ အောင်ပွဲဟာ အန်တီနေခြည် မွေးစားသား မတုတ်ဘူးဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့။ ဒီကိစ္စတွေ သူ မသိလည်း အရေးမကြီးတော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဝေလကို အမရ ကရုဏာသက်နေတာဖြစ်သည်။ အရာရာကို အထက်စီးကဆရာကြီးလုပ်တဲ့ ဝေလဟာ ဒီတိုင်းဆိုတော့ မွေးစားသားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့။ အောင်ပွဲမဟုတ်ရင် ဝေလပဲပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်လည်း သူတို့ အန်တီဇူးလီကို မပြောရကြဘဲ အသိမပေးတော့တာဖြစ်သည်။ အန်တီဇူးလီက မထင်လျှင် မထင်သလို ပိသားလေးနှင့် ဘေးထူ၊ ဘလည်းပြောတတ်တဲ့ ခပ်တင်တင်းပုံစံ မဟုတ်လား။

ဝင်မပါချင် မစွက်ဖက်ချင်တော့တဲ့ သဘောနှင့် မေမေရော အန်တီနေခြည်ပါ ခပ်လျှိုလျှို နေလိုက်ကြတာမျိုးပင်။ ဒီအနေအထားမျိုးမှာ ဝေလကို အမရက (ဘာအကြောင်းကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ်) ပစ်ထားတာမျိုး မဖြစ်ချင်။ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ စကား မျိုးပြောရင်တောင် ပြောပါစေ၊ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှင်းပြင်ငြင်းပယ် ရုံပါပဲ။

ဝေလကလည်း အမရကို ချစ်ရေးဆိုတော့မည့်သူမှ မဟုတ်တာ။ ဝေလ ဖြူနုငယ်ကို ချစ်ခင်သံယောဇဉ် နှောင့်တွယ် နေတာ အမရ သိသည်။

“အခု ဝေလကလည်း ဘာတွေပြောစရာရှိပြန်တာလဲ”

“ဒါတော့ သူပြောပြီးမှ ငါသိရမှာပေါ့ အောင်ပွဲရယ်”

“ငါလည်း လိုက်မယ်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း ငါ သိရပြီးရင် နင့်ကိုပါ ငါပြန် ပြောပြမှာပေါ့။ နင်က ဘာကိစ္စ လိုက်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ဝေလ က မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားဆယ်ခွန်းပြောရင် မြောက်ခွန်း က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တီးနေ နှက်နေတာတွေ။ လိုရင်းကို ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... ဒါပဲဟာ ငါအင်္ကျီ လဲရှဉ်းမယ်၊ ဝေလက ထွက်လာတော့မယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပျော့၊ ဟိုဘက်မှာ သူ့ထား ခုပဲထွက်သွားပါပြီ အောင်ပွဲအသံက အောင့်သက်သက်။

“ဒီကောင်ကို နင်နဲ့ငါ ချစ်နေပြီဆိုတာ တစ်ခါတည်း ပြောပြခဲ့”

“အေးပါ ... ပြောပြခဲ့မယ်”

“ပြီးရော”

“ပြန်ရောက်မှ နင့်ကို ဖုန်းဆက်ပြောပြမယ်နော် အောင်ပွဲ၊ ငါ့ကို စိတ်တွေကောက်မနေနဲ့၊ ဒါပဲနော်”

အမရက ဖုန်းချ၊ အင်္ကျီအပြေးအလွှားလဲ။ ဓာတ် လှေကားနှင့် အန်ဒါဂရောင်းကားပါကင်ဆီ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ဝေလရဲ့ကားက ပါကင်ရာရောက်နေပြီ။ အမရ တက်လိုက်တာ နှင့် မောင်းထွက်လာပါသည်။

“ဝေလ”

“.....”

“ဟဲ့ ... ဝေလ၊ နင် နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်”

“မျက်နှာကြီးက အူတူတူ ပျက်တက်တက်ကြီးနဲ့ ဘာဖြစ် နေတာလဲဟင်”

အန်တီနေခြည်ဆီကများ သတင်းစကားတစ်ခုခု သူတို့ဆီမိ ရောက်သွားပြီလားဟု အမရက ရင်တွေ့ရန်လှုပ်သွား ကာ ...

“ဝေလ ... နင့်အမေ ဘာပြောလို့လဲဟင်”

ဝေလက အမရစကားကို အံ့အားသင့်ပုံနှင့် ...

“ငါ့အမေက ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဘာမှမပြောပါဘူးဟ”

“တကယ် ဘာမှမပြောဘူးလား။”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ မေမေကတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ နင်သိရင် နင်ပြောပြလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက နင်ချက်နာပျက်နေလို့ လျှောက်စဉ်းစားကြည့်နေတာပါ။ က ... ဒါဖြင့် နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြော”

ဝေလသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်သော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဂရုစာစိုက် တယုတယ မေးနေသော အမရကို တွေ့ရလေ ဟိုမြီးတစ်မျိုးကြီးဖြစ်လေပင်။ သူ့ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတော့ အမရအပေါ်များ အပြစ်ရှိမလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံစားနေရတာ။

ဝေလသည် သွေးတိုးစမ်း စကားတောက်တဲ့သဘောလောက် ပြူနုငယ်ကို နည်းနည်းချင်း ချဉ်းကပ်နေရာမှ သူ့ကို ခေါင်းချည်းခါ၊ ပုတ်ထုတ်ပစ်နေတဲ့ ပြူနုငယ်ကြောင့် အလေးအနက် အတည်အတံ့ ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ တောင်းဆိုဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ယုံကြည်သောချာလာပြီ။ သူ့ဟာ ပြူနုငယ်အပေါ် စွဲလမ်းတယ် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာထက် ပိုလာပြီ။ တကယ်ကို ချစ်နေမိပါပြီ။

အဲဒီလို ဝရောဂျက်တစ်ခု မစ်ရှင်တစ်ခုကို ပြူနုငယ်ကို လိုက်တော့မည့်ကိစ္စမှာ အမရကို ဝေလက အားနာနေမိတာ

ကျောစာပေ

ပါ။ အရင်ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အမရကိုပဲ သံယောဇဉ်အကြီးဆုံးဖြစ်ကာ အမရကို သူများလက်အပါမခံချင်၊ သူများပိုင်ဆိုင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရှိခဲ့ပါသည်။

တစ်ချိန်မှာ ဖွင့်ပြောမယ်၊ ကိုယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်မယ်လို့ ခံ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ။ ချက်ချင်း ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့တာကတော့ သူ့မသိစိတ်ကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေမချာဖြစ်နေခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပင်။ အောင်ပွဲ ပုံစံက အမရကို သံယောဇဉ်တွေ ပိုလာတာသိသာလာတော့လည်း ကိုယ်က လက်လွှတ်မခံနိုင်တဲ့ သဘောနဲ့ လူသိရှင်ကြား ကာဆီးကာဆီး လုပ်တာတွေတောင်မှ ရှိခဲ့သေးတာ။

သူများလက် အပါမခံနိုင်တဲ့ အကြောင်းမျိုး အမရကိုလည်း ဝေလည်ချောင်ပတ်နှင့် မသိမသာ အသိပေးခဲ့သေးတာလေ။ တရားဝင် အတိအလင်းတော့ ဘာမှမပြောဖူးခဲ့ပေမယ့် စကားအဖတ်တင်ရုံကလေးတော့ ဦးထားမိသေးတယ်-မဟုတ်လား။ ခုလို ပြူနုငယ်ကို အတိအလင်း ချစ်ရေးဆိုတော့မယ်ဆိုတော့ မျက်နှာခပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဘာမှမပြောမဆို အမရကို ကျောခိုင်းရစ်ရမှာ မျက်နှာတွေ ပူနေတာပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်ကာ စားစရာမှာ ကြပြီးလျှင် ...
“အမရ”
“အင်း”

ကျောစာပေ

“နင်ကလေ ငါ အရမ်းခင် အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးပြီး အရမ်းချစ်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေး ဆိုတော့”

“ဝေလ”

“အင်း ... ဘာလဲ”

“ဟို ... ငါ ... ငါလည်း နင်ကို ပြောရဦးမယ့်စကား ရှိတယ်ဟာ၊ နင်ကလည်း ငါအခင်ဆုံး ယောက်ျားလေး ငယ်သူငယ်ချင်းပါဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါ ဖုံးထားမိသလိုမျိုး အသိမပေးရသေးတာ ရှိတယ်ဟာ”

ဝေလရဲ့ စကားအစမှာပင် အမရက အဓိပ္ပာယ်ကောက် လွဲမိကာ သူနှင့်အောင်ပွဲ ချစ်နေကြပြီဆိုတာကို အသိပေးဖို့ အိုးနှင့်ခွက်နှင့် အစမျိုးမိသည်။ ဝေလက အမရကို အံ့အားတသင့်ဖြစ်ရင်း ...

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“ဟိုလေ ... ငါနဲ့ အောင်ပွဲလေ”

“နင်နဲ့အောင်ပွဲ ဘာဖြစ်လဲ”

ဝေလအသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် တက်ကြွကျယ်လောင်လာသည်။

“ငါ ... ငါနဲ့ အောင်ပွဲနဲ့”

“ဘာလဲ ... နင်တို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ဝေလ၊ အဲဒါက ...”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟုတ်လား ... ဟား ဟား”

ဝေလက ခုမှအပြစ်ကင်းသူတစ်ယောက်လို အမြူးသွားပြီး စားပွဲကိုကျော်၍ အမရ ငယ်ထိပ်ကို လက်နှင့်လှမ်းပုတ်လိုက်ပါသည်။

“အား”

အမရက ခေါင်းလေးပွတ်ကာ ပြုံးဖြူဖြူဖြစ်နေတဲ့ ဝေလကို သင်္ကာမကင်းကြည့်ရင်း ...

“နင်က ဘာကိစ္စ ပျော်သွားရတာလဲ၊ ငါကတော့ ငါတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ နင်က သတ်သတ်ပဲကျန်ရစ်သလိုများ ခံစားသွားရမလားလို့ အားတွေနာပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ နင်က ခုမှ စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသလို ရုပ်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟား၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အတွက် ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရင်းပါ၊ ဟိုကောင်က ညှိမ်းကွဲလည်းဖြစ်၊ ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူလည်း ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာကြီးပေါ့ဟာ၊ ခွေးကောင်သွက်သလား မမေးနဲ့၊ အူသလိုလို ထူသလိုလိုနဲ့ လက်က မြန်သားပဲ၊ မပြောမဆိုနဲ့ ငါ နရင်းအုပ်ဦးမယ်၊ ဒီကောင်တော့ ...”

“နင်က ဘာပြောမလို့လဲ”

“အဟင်း”

ဝေလက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“ငါက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း အရင်းအချာဆိုလို့ နင်ပဲ ရှိလို့ နင့်ကို တိုင်လည်းတိုင်ပင်ချင် အသိပေးချင်တာရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ နင့်လိုပဲပေါ့ဟာ၊ ငါ ရည်းစားရသွားရင် နင့်ကို ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်လို့မျှား နင် စိတ်မကောင်းများ ဖြစ်သွားမလားလို့ ဆိုပြီးတော့ ... ဟဲ ဟဲ”

“အောင်မာ ... နင် နာဦးမယ်၊ နည်း ရည်းစားထားတာ ငါက ဘာကိစ္စ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလဲ”

“နင်လည်းပဲ ...”

“တော်စမ်းပါ၊ ငါတို့တာနဲ့ မတူပါဘူး၊ ကဲ ... ထားပါ တော့၊ နင်က ရည်းစားထားတော့မယ်ပေါ့၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“အင်း ... ဖြူနုပယ်ဟာ”

အမရက ပါးစပ်လေး အဟောင်းသား ပွင့်သွားကာ စိတ်ထဲလည်း ရှုပ်ထွေးလေးနင့်သွားရပါသည်။

“ငါ သူ့ကို နောက်သလို စသလိုမျိုးလေးတွေတော့ စကားပစ်ကြည့်ဖူးပေမယ့် သူက ပုတ်ချတယ်ဟာ၊ ရည်းစား ရှိတယ်ပဲ ပြောနေတာ၊ ငါ အပြင်က ငါ့ရဲ့တခြားဘက်အိ တွေကတစ်ဆင့် သူ့နောက်ကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းစုံစမ်း ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘယ်တုန်းကမှ ရည်းစားမထားဖူးဘူး၊ အခု လည်း မရှိဘူး၊ ကြည့်ရတာ ငါအပြောင်အပြက်လုပ်နေ သလားဆိုပြီး ပိတ်ချထားတာများလား မသိပါဘူးဟာ ...

အဲဒါ နင့်ကို အခု တိုင်လည်း တိုင်ပင်ရင်း၊ အကူ အညီလည်းတောင်းရင်း၊ ဒီစကားတွေ ပြောချင်လို့ ခေါ်လာ တာပါ၊ ငါ့သူငယ်လေး ... စား ... စား”

ဝေလက ရောက်လာတဲ့ စားစရာတွေကို အမရကကံ တိုးပေးရင်း ရယ်ရွန်းရွန်းပြောသည်။ အမရကတော့ ခေါင်းတွေ ထူပူကာ ဝေလကို အကျဉ်းအကျပ်ကျတုံး ရုပ်မျိုးနှင့် ကြွင့်ကြွင့် နာနာ ကြည့်မိရင်း ...

“ဝေလ”

“အင်း”

“နင်က ငါ့ကို ပထမတိုင်ပင်တာ၊ ဒုတိယ အကူညီတောင်း တာ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“အင်းလေ”

“ပထမဆုံး တိုင်ပင်တဲ့အဆင့်မှာပဲ ငါ ကန့်ကွက်တယ်၊ နင် ဖြူနုပယ်ကို မချစ်နဲ့၊ လုံးဝ ခေါင်းထိက ထုတံထား လိုက်ပါဟာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ နင့်ကိုယ်နင်ပြောပြီး ငွေမစ် လိုက်ပါ၊ ဒါဆိုရင် ဒုတိယဆင့်ဖြစ်တဲ့ ကူညီဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စ ကိုလည်း ငါ လုပ်မပေးနိုင်တာ နင် သဘောပေါက်ရော ပေါ့”

“ဟာ”

ဝေလက အမရကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ကာ “နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“နင်ကြားတဲ့အတိုင်းပဲဟာ”

“ဟာ ... အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းတော့ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ရည်းစားထားမယ့် ကိစ္စကို နင် ကန့်ကွက်ခွင့်မှ မရှိတာ၊ နှင့်အနေနဲ့ ဖြူနုငယ်က မကောင်းဘူးဆိုရင် ငါ့ကို အသိပေးလို့ အကြံပေးလို့ ရပါတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ဖို့က ငါ့ကိစ္စပါ၊ နင်က မချစ်နဲ့လို့ ပြောတာကြီးကကျတော့”

“ဝေလ ... ဖြူနုငယ်ကို ငါလည်း ချစ်တယ် ခင်တယ်၊ မကောင်းတာလည်း ဘာတစ်ချက်မှ ခုထိမတွေ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင် မေလိုက်ပါ၊ နင်အသက်ထွက်အောင် တောင်းဆိုဦး ဖြူနုငယ်က နင့်ကို ငြင်းမှည့်၊ အဲဒါအပြင် ... ကျွတ်”

“ပြော ... ဆက်ပြောလေ၊ သူက ဘာအတွက် ငါ့ကိုငြင်းမှည့်၊ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ငါက သူတို့လောက်မချမ်းသာဘူးပေါ့၊ အဲလိုလား၊ သူတို့မိသားစုပုံစံက ပြည့်ဝပါတယ်၊ ဒီလိုအရိပ်အယောင်မျိုး မရှိပါဘူး၊ သူ့အဖေကြီးကိုယ်တိုင်ကိုက ငါ့ကိုရော အောင်ပွဲကိုရော လက်ခံနိုင်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ရောရောဝင်ဝင် တမင်တကာ ခေါ်ကြည့်တာလေ၊ နင် သဘောမပေါက်ဘူးလား”

“တမင်တကာ ခေါ်ကြည့်တာ ငါလည်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါနဲ့ပဲ နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သဘောတူလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟာ ... ဒါဆို ဘာလဲ ... ပြော၊ ဒါဆိုဘာလဲ”

“ဝေလ”

“ပြော”

“ငါ မပြောနိုင်ဘူးဟာ”

“အစရ ... နင် အာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဝေလ ... နှင့် နောက်သလို စသလို စကားတစ်လုံးနှစ်လုံး ပစ်သွင်းနေတာတောင် ဖြူနုငယ်က အလိုက်အထိုက် ပြန်တုံ့ပြန်လို့လား၊ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတာပဲဗိုလား”

ဝေလက တစ်ခဏ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“သူက ရည်းစားရှိတယ်လို့ ငြင်းတယ်၊ အဲဒီရည်းစားဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါ အခုသိတယ်လေ၊ နောက်သူက မောင်နှမတွေလိုပဲ ချစ်ခင်ပါတဲ့၊ ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲဟာ၊ နင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ သူ့ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုမှ မောင်နှမလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဝေလ”

“ဘာလဲ ... နင်ကလည်း ဝေလ ... ဝေလနဲ့ ဒီနာမည်ခေါ်လို့ သိပ်ကောင်းနေလား၊ ဘာပြောချင်နေတာလဲ ... ပြော၊ ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး”

ဝေလက စိတ်ရှည် သည်းခံနိုင်သူ မဟုတ်သူပီပီ ကျွဲမြီးတိုလာပုံ ရပါသည်။

“ဝေလ ... နှင့်အမေက နှင့်တို့ ဘာမှမပြောဘူးဆိုရင် နှင့် အန်တီနေခြည်ကို သွားမေးကြည့်ကြည့်ပါလား”

“ဘာကိုလဲ၊ ငါက ဘာကိုမေးရမှာလဲ”

“နှင့်ကို ဘာစကား ပြောစရာရှိသလဲလို့ မေးကြည့်လိုက် ပါ။ အန်တီနေခြည်ဆီမှာမေးဖို့ ငါက မေးခိုင်းတာလို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

ဝေလက အမရမြုတ်လုံးထဲကို စူးစိုက်ရှာဖွေကြည့် ရှာရင်း ...

“အဲဒါ ဘာလဲ၊ အန်တီနေခြည်ကတော့ ဘယ်ကပါလာ တာလဲ”

“လူကြီးတွေ ပိုသိတဲ့ကိစ္စပေါ့”

“ငါ့အမေ ဘာမှမပြောနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အန်တီနေခြည် က ဘာကြောင့် ပြောနိုင်နေရမှာလဲ၊ အဲဒါဘာအကြောင်း လဲ”

အမရက မျက်နှာလေး လွှဲထားလိုက်ပါသည်။

“အမရ”

“.....”

“ဘာအရှုပ်အထွေးတိစ္စတွေ ရှိနေတာလဲ၊ ဒါတွေကို နှင့် သိနေတာလား ... ဟုတ်လား အမရ၊ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိ နေလို့လား၊ ဘာပြဿနာလဲ”

“ငါဝင်ပါလိုက်တာ မှားသွားမှာမျိုးကို ငါ ကြော့ကံတယ် ဝေလ”

“နေပါဦး၊ ဒီအရှုပ်အထွေးပြဿနာထဲ အောင်ပွဲပါ ပါနေတာ လား”

“အင်း ... ဆူလည်း အကျုံးဝင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု နှင့် က ပိုအရေးပါတယ်”

ဝေလ မျက်နှာက စိုးရိမ်မကင်း အေးစက်စက်တင်း ပြန့်သွားရင်း ...

“အဲဒါ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

သွားနေ မေးလိုက်သံက ကမူးရှူးတိုး နိုင်လှပါသည်။

အန်တီဂျူလီယာ့မှ ဖုန်းလာချိန်မှာ မေမေ အိမ်မှာမရှိပါ။ ခိုင်ခိုင်က အန်တီဂျူလီ ဖုန်းဆိုပြီး လာခေါ်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“အမေရ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“သမီးတို့ ဘာကိစ္စတွေ ရှိနေတာလဲ၊ အန်တီကို ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“ရှင်”

“ဟိုတစ်နေ့က ဇွေးမှာတွေ့လို့မေးတာလည်း နေခြည်က စကားကို ပြောင်ပဲလွှဲပစ်တာ သမီးလည်း ကြားတာပဲ၊ ဒီနားမှာ ဒီသုံးအိမ် ဆွေလိုမျိုးလို နေကြတာလေ၊ သမီးတို့ အိမ်က အမျိုးမတော်ဘူး ဆိုပေမယ့်လည်း ဆွေမျိုးလိုဖြစ်နေတာပါ။ သမီးတို့နဲ့အိမ်က သိနေတဲ့ကိစ္စတစ်ခု အန်တီတို့အိမ်က မသိရဘူးဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား ...

ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဆိုရင်တော့ အန်တီ မစပ်စုပါဘူးကွယ်၊ အခုက အန်တီတို့နဲ့လည်း ဆက်နွယ်မတ်သက်မယ်လို့ မုန်းဆလို့ရတယ်၊ သမီး ဟိုတစ်နေ့က နေခြည်ကို ပြောနေတဲ့အထဲ အန်တီနာမည်ပါနေတာလေ၊ ဘာကြောင့် အန်တီတို့ကမှ မသိရဘူး ဖြစ်ရတာလဲ ...

ခုလည်း အိမ်မှာ ဝေလက ဂျီပြန်ကျနေတာ၊ မေမေတို့ လူကြီးတွေကြားမှာ ဘာအရှုပ်အရှင်းတွေ ရှိလဲတဲ့၊ မေမေ မပြောရင် အန်တီနေခြည်ကို မေးကြည့်လို့ အမေရက ပြောလိုက်တယ်တဲ့၊ မေမေ ပြောမှာလား သွားမေးရမှာလားတဲ့၊ ဟဲ့ ... ဘာကိုမေးရမှာလဲ ဆိုတော့ ဘာပြောစရာရှိလဲလို့သာ မေးလိုက်လို့ သမီးက သင်လိုက်တယ်ဆို”

“အဲဒါ ဘာတုံး သမီး၊ ဘာတွေရွှပ်နေတာလဲ၊ ဝေလနဲ့ရော ဘာပတ်သက်လဲ၊ အန်တီကိုပြောပါ၊ ပြောမှဖြစ်မယ်၊ အခုမေးလို့မှ သမီး မပြောရင်တော့ အန်တီအနေနဲ့ သမီးအန်ကယ်ကိုပဲ ဖွင့်ပြောပြီး ကိုစိုးသိမ်းဆီကို တိုက်ရိုက်မေးခိုင်းတော့မှထင်တယ်”

အမေရက နှုတ်ခမ်းလေးချင်းပွတ်ပြီး စဉ်းစားအားယူနေမိပါသည်။

“ဟယ်လို ... အန်တီ ပြောတာ ကြားလား အမရ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“သမီး ပြောမှာလား”

“ဟုတ် ... သမီး ပြောပါမယ်”

အမရသည် ထိုဇာတ်ကြောင်းကို ဒုတိယအကြိမ် ပြောက်အဖြစ် အန်တီဂျူလီယံ ပြန်ပြောပြနေပါသည်။ ဒီတစ်ခါ တော့ အရမ်းဇာတ်ကြော့ရှည်အောင် ဆွဲမဆန်တော့ဘဲ တိုတိုနှင့် အရေးကြီးတာ အကုန်ပါအောင် ဖြတ်ချို့ရပါသည်။ စကားတွေ ဆုံးတဲ့ထိ “အင်း” “အင်း” လိုက်ဇာတ်ကလွဲပြီး လုံးဝမေးခွန်းဖြတ် ကာ မထောက်တဲ့ အန်တီဂျူလီယံက အမရထံက စကားဆုံးလျှင် ...

“ခြောက် ... ကျွတ် ကျွတ်၊ ဒီလိုဇာတ်လမ်းတွေ ရှိသလား၊ ဆုံညှစ်ရာကြီးပါလားနော်၊ အနီးကပ်ဆုံး အမျိုးရင်းချာ တောင်မှ မသိခဲ့ရပါလား”

“ရှင် ... အန်တီ”

“သေချာတာကတော့ ဝေလ လုံးဝမဟုတ်တာပဲလေ၊ ဒီတော့ အောင်ပွဲပေါ့၊ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတော့ ရှိမယ်မထင်ခဲ့တာ၊ လုံးလုံး သံသယဝင်စရာ မရှိတာ”

“ဝေလက !”

“ဝေလ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဝေလကို အန်တီကိုယ်တိုင် မွေး တာပဲဟာ”

“ရှင်”

“ဝေလ မဟုတ်ရင် အောင်ပွဲပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အန်တီ ... အန်တီနေခြည်က အောင်ပွဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်က ဒီဇာတ်လမ်းဆိုရင် တော့ ဝေလ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အောင်ပွဲပဲပေါ့။ ဒီလိုငြင်း လို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ဇာတ်လမ်းထဲပါတဲ့ ဆရာဝန်လင်မယား ဆိုတာ သူတို့လင်မယားပဲပေါ့”

“အန်တီနေခြည်က အောင်ပွဲကို သူကိုယ်တိုင် ဗိုက်နဲ့လွယ် ပြီး မွေးဖွားခဲ့တာတဲ့”

“အောင်ပွဲကို ကိုယ်တိုင် သူက ဗိုက်နဲ့လွယ်မွေးတယ်ဆို တော့ ဝေလကရော ဗိုက်ဗားနဲ့ မွေးခဲ့တာမို့လို့လား”

“ဟို”

“သမီး ... နေခြည်က အောင်ပွဲကို မွေးစားသားလို့ အသိ မခံချင်လို့ ဖုံးကွယ်ပြီး ညာပြောနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ရှင်”

“သူ့သားကို သူချစ်လို့ ညာပြောတာက အကြောင်းမဟုတ် ဘူး၊ သူ့ညာတော့ ဒီဘက်ကို ပုံကျလာမှာလေ၊ သူတစ် ယောက်မ စွပ်စွဲခံရတာဆိုရင် သူ့ဟာသူ ဝန်ပံခံခံ ငြင်းပဲ ငြင်းငြင်း ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ အန်တီလည်း ဘာမှစွက်ဖက်

စရာ မလိုဘူး၊ ခုဟာက ဒီတစ်ယောက် မဟုတ်ရင် ဟို တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ၊ ဟိုတစ်ယောက် မဟုတ်ရင်လည်း ဒီတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ...

ဒီတော့ သူက မျက်စိမှိတ်ငြင်းရင်၊ ဝေလလိုလိုဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဝေလက အန်တီမှိတ်ထဲက ထွက်လာတာ၊ အန်တီ အသိဆုံး၊ လိမ်ညာစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဝေလ မဟုတ်တာ သေချာနေတယ်၊ ဒါဆိုရင် အောင်ပွဲပဲပေါ့။ နေခြည် တမင်းဖုံးဖိပြီး ညာပြောနေတာပဲ”

“အန်တီနေခြည်က သူ လုံးဝမညာဘူးဆိုပြီး သမီးတို့ အလေးအနက် ပြောပါတယ် အန်တီ”

“ပါးစပ်က ပြောတာပဲကွယ်၊ ပြောလို့ရတာပဲပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒီမှာ သမီး၊ နေခြည်၊ ခရီးသားတာကို စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီကိစ္စ အန်တီကို လုံးဝမပြောဘူး တွေ့လား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲဆိုတော့ အန်တီကြားရင် အန်တီက ငြင်းမှာပဲဆိုတာ သူ သိပြီးသား၊ အန်တီ ငြင်းရင် သူပဲ ကျန်ပြီလေ၊ အဖြေစား ပေါ်နေပြီပေါ့၊ ဒါကြောင့် အန်တီငြင်းမောင် အသိတောင်မှ မပေးတာ၊ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတာ၊ အန်တီ ဖြေရှင်းမရအောင် သက်သက်အသက်

မပေးဘဲထားတာ၊ အန်တီ မသိ၊ အန်တီ မငြင်းနိုင်တော့ ဝေလကပဲ မွေးစားသားဖြစ်သယောင်ယောင် သူ ရောချထားလို့ ရတာပေါ့”

အမရသည် ခေါင်းတွေ ထူပူရှုပ်ထွေးကာ ခေါင်းဆောင် မူးလာပါသည်။ အန်တီဂျူလီ ပြောတာလည်း ယုတ္တိတော့ နှိုသား။ အန်တီဂျူလီကို ဖွင့်မပြောပြဘဲ ဘာကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေသနည်း။ ပြောလျှင် အန်တီဂျူလီက ထ၊ ရှင်းတာနှင့် ဝေလ မဟုတ်တာ ပေါ်လွင်သွားပြီး အောင်ပွဲ ဟုတ်တာ ပေါ်သွားမှာစိုးလို့လား။ ဒီတိုင်း အန်တီဂျူလီကို ဖွင့်မပြောဘဲ ထားလိုက်တော့၊ အမရ စိတ်ထဲ ဝေလပဲ ဖြစ်မှာလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ယုံကြည်သွားအောင်လား။

“အန်တီ ... ဝေလက ... ဝေလက ... တကယ်ပဲ”

“ဝေလကို အန်တီမှိတ်နဲ့ မွေးခဲ့တာပါဆို”

“ဟို ... အောင်ပွဲကိုလည်း အန်တီနေခြည်က သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့မှိတ်နဲ့ ...”

“ဒီမှာ သမီး အမရ၊ ဟိုဘက်က သတင်းမှားရင်တော့ အန်တီလည်း မသိဘူး၊ ဟိုဘက်က ပြောတာ မှန်ကန်တိကျတယ်၊ ဝေလနဲ့ အောင်ပွဲထဲက တစ်ယောက်ဟာ ဦးကျော်ဇောသား ဖြစ်တာ သေချာတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ အောင်ပွဲပဲ၊ အဲဒီ ထောက်ကြံ့က ခြံဆိုတာလည်း တကယ်ရှိခဲ့တာပဲ”

ဟာ၊ အန်တီတို့က အသွားနည်းပြီး ကိုစိုးသိမ်းတို့ကသာ အသွားများခဲ့တာလေ”

အမရ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

“ဪ ... မနေ့က သမီးက ဖြူနုငယ်ကို မေ့ထားလိုက် ပါလို့ ပြောစာယ်ဆိုတာ ဒါကြောင့်ပေါ့၊ ဝေလလာဖြစ်ခဲ့ ရင် ဝေလနဲ့ ဖြူနုငယ်ဟာ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုကြောင့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ဒါဖြင့် အသေချာဆုံး အရှင်းဆုံးကတော့ အန်တီ ဝေလ ကို ဖြူနုငယ်နဲ့ သဘောတူ ပေးစားလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပဲ”
“ရှင်”

“ဘယ်သူကမှတော့ မောင်နှမ တော်စပ်နေမယ့် သူနှစ် ယောက်ကို ဖြစ်နိုင်တာလည်း သိသိနဲ့ ပေးစားမှာ မဟုတ် ဘူး၊ အန်တီဟာလည်း ဝေလကို မွေးစားသား မဟုတ်တာ ဖြစ်ရုံသက်သက်နဲ့တော့ သူ့ဒီမဖြစ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မပေးစားဘူးလို့တော့ သမီး ယုံပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ဖြူနုငယ်အဖေလည်း အန်တီကို ဒီလိုတော့ ယုံကြည် ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဝေလဟာ တကယ်ပဲ ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ မွေးစားသား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူနုငယ် နဲ့ ဘာမှမတော်ပါဘူးဆိုတာ ပြနိုင်ဖို့ အန်တီ သူတို့ကို

ကို ခပ်မြန်မြန်လေးစဲ နားဖောက်စိစဉ်းလိုက်တော့မယ်၊ ဦးကျော်ဇောဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အန်တီကိုယ်တိုင် မဟုတ် ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်မယ်”

အမရသည် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ရင်တထိတ် ထိတ်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

အမရတို့ဆင်တန်းက စောလွတ်လို့က်၍ သင်တန်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့တဲ့ အမရသည် လှေခါးရင်းကျ အောင်ပွဲကို စောင့်နေဖို့ပင်။ သို့သော် လှေကားရင်းမှာ လက်လေး ထိတ်ပြီး ရပ်စောင့်နေတဲ့ ဖြူနုငယ်ကို မြင်လျှင် ...

“ဘယ်သူ စောင့်နေတာလဲ ဖြူနုငယ်”

“အစ်မကိုပဲ စောင့်နေတာ၊ ဖြူနုလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဖြူပြော စရာရှိလို့”

အမရကလည်း ဖြူနုငယ်နှင့် စကားပြောချင်သည် ဖြစ်ရာ သင်တန်းမလွှတ်သေးတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့ဖုန်းဆီ မတ်ဆေ့ကျ နီး၍ ဖြူနုငယ်နှင့် ပါသွားပြီဆိုတာ ပြောခဲ့ကာ ဖြူနုငယ်ရဲ့ကား ဆါတက်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ မနီးမဝေးက အိုက်စကရင် ဆိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အိုက်စကရင် မှာစားရင်းက ...

“ကိုဝေတို့သားအမိ အိမ်လာသွားတယ် မမရယ်”

“အေး ... အဲဒါကိုပဲ သိချင်နေတာ၊ ဘာတဲ့လဲ ဖြူ”

“ကိုဝေက သူ့အမေနဲ့ တူတူလာခဲ့မယ်ဆိုတော့ ဖြူက ဖေဖေကိုလည်း ပြောထားရတာပေါ့၊ ဖေဖေလည်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားလို့ပေါ့၊ အန်တီဂျူလီက အိမ်ရောက်တော့ ကိုဝေက သားရင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်မွေးခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်၊ မြီးတော့ ကိုဝေ မွေးစာရင်းလည်း ထုတ်ပြတယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ဟုတ် ... မွေးစာရင်းမှာတော့ အဖေက ဒေါက်တာဦးဦး သိမ်း၊ အမေက ဒေါ်ဂျူလီရင်ပဲလေ၊ ဖေဖေနဲ့လည်း အေးနဲ့တွေ့ဖြောင့်ပြီး အရင်ခေတ်က ယူနိုဗာစတီမှာ ဘယ်သူ့နဲ့ ခင်တာ၊ ဘယ်သူက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတာ စသဖြင့်နဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ့ပါ ပြောကြသေးတာ၊ တက္ကသိုလ် မတိမ်းမယိမ်း ရောက်ကြတာချင်းဆိုတော့ သူ့သိတဲ့သူနဲ့ ကိုယ်သိတဲ့သူတွေချင်း တချို့က တူနေပြီး စကားပြောလေ့ ကောင်းနေကြတာ အစ်မရဲ့ ...”

“နောက်တော့ အန်တီဂျူလီကလေ ကိုဝေက ဖြူနဲ့ ဘယ်လိုအရေးထားတာ၊ သံယောဇဉ်ကြီးတာတွေ ထ၊ ပြောပါလေရော”

“အဟိ”

အမရက ပုံစံကို မှန်းဆကြည့်ကာ ရယ်မိသည်။
“အဖေကတော့ ဖြူသောအသားတွင် ပါးပြင်ကလေးတွေ ရဲတက် ဘာရင်း ...”

“အစ်မရယ် ... သမီးမတောင်းရဲ တမယ်ပါပဲ”

“တို့ကိုပြောတော့ နားကိုဟောက်မှာလို့ ပြောတာ”

“ပထမဆုံးအကြိမ်မို့ ဘွင်းဘွင်းကြီးတော့ ပြောမသွားတာ နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းတွေး နိုင်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ဦးနှောက် ရှိတာပဲဟာ၊ သူပြောတဲ့သဘောက သူ့ကိုယ်တိုင်က ဖြူကို သူ့သားနဲ့ ကြည့်ဖြူနိုင်တယ်ဆိုတာဟာ သူ့သားက ဖေဖေ သား မဟုတ်ကြောင်း အကောင်းဆုံး သက်သေပေါ့လေ။ ဟိုကိစ္စနဲ့ ဒီကိစ္စကို သက်နွယ်ပြီး လှည့်ပတ်တွေ့ဝိုက်ပြော သွားတာ စကားပြော ကောင်းသလား မမေးနဲ့ ...”

“စကားပြောတာက ယဉ်ကျေး အထက်တန်းကျနေ တော့ ဖေဖေလည်း စိတ်ကသိကအောက်ကြီးတော့ မဖြစ် ပါဘူး၊ အလိုက်အထိုက်ပဲ ပြန်ပြောပါတယ်၊ ကိုဝေကတော့ ပြုံးစိစိပေါ့၊ ဖြူကတော့ ကိုဝေကို မျက်စောင်းကြီးပဲ ထိုး ပစ်လိုက်တာပဲ၊ သူ့အမေကို သူ မှုဆာတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဖြူက ဝေလကို မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟူနဲ့”

“ကိုယ်နဲ့ မတော်စပ် မပတ်သက်ဘူး ဆိုရင်တော့ လေ့ကို မပြင်ပါနဲ့လား ငါ့ညီမရယ်၊ ဝေလထ အစ်မကိုလည်း အကူအညီ တောင်းထားတယ်၊ ကုန်းချပေးဖို့ သူက ရွတ်တိရွတ်နောက်သာ လုပ်တတ်ပေမယ့် ဒီလို ခိုင်ခိုင်မာမာ လေးလေးနက်နက် တကယ်ချစ်မိတယ်ဆိုတာ ဖြူတစ်ယောက်ကိုပဲ ရှိသေးတာ”

“အာ ... အစ်မကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းဘက်က”

“အဟင်း ဟင်း ... ဒါပေါ့ ဖြူရဲ့၊ အစ်မက ဖြူကိုလည်း ချစ်လို့ပေါ့၊ ဝေလ ယူမယ့်မိန်းမက ဖြူဆိုရင် အစ်မတို့ လေးယောက် တစ်ဖွဲ့တည်း တစ်အုပ်စုတည်းဖြစ်ပြီး ပျော်စရာကြီးပေါ့”

“ဟင် ... အစ်မနဲ့ ကိုပွဲက ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“အင်း”

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် ကိုပွဲက ဖြူအစ်ကိုဖြစ်ရင် အစ်မက ဖြူယောက်မပေါ့နော်၊ ဟီ-ဟီ ... ပျော်လိုက်တာ၊ အစ်မကို ဖြူက သိပ်ချစ်တာ”

“ဖြူဖေဖေက ဝေလအပေါ် ဘာတုလဲ”

“အန်တီဂျူလီတို့ ပြန်သွားတော့ ဖေဖေက ခြေပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကတော့ သမီး ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမယ် ကိစ္စပဲတဲ့၊ ဒေါက်တာဦးမျိုးသိမ်း ဆိုတာ နာမည်ကောင်းရှိ

တဲ့ သမားတော်ကြီး တစ်ယောက်ပဲဆိုတော့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့သူ ရှိပြီးသားတဲ့၊ သူတို့သား ဝေလဟာလည်း ကလေးကချေတော့ မတုတ်တဲ့အတွက် ဖြူ စဉ်းစားတာကို စွက်ဖက်ဖို့မရှိဘူးတဲ့၊ အန်တီဂျူလီကလည်း ကိုခေကို လုပ်ငန်းခွင်သွင်းတော့မှာတွေ၊ သီးခြားကုမ္ပဏီတစ်ခု ခွဲထောင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာတွေကအစ အဆီပေးသွားတာလေ၊ ဖေဖေကတော့ ဖြူသဘောပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘာမှပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့ ညီမရဲ့၊ ဝေလကို လက်ခံလိုက်စမ်းပါ ဟယ် ... သိလား”

“ဟာ ... အစ်မကလည်း လိပ်မကြီးပဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းဘက်ပဲ ယက်နေတာ”

“တား ဟား ဟား”

ဖြူနုငယ်ထံတွင် ဝေလအပေါ် ခါးခါးသီးသီး အရိပ်အယောင် ပမာတိစရှိ။ ငြင်းဆန်မည့်သဘောမျိုးလည်း မဖွင့်ဟ။ ဒီလောက်ဆို တော်ပြီပေါ့။ နဂိုကိုက နှစ်လိုမှုရှိတဲ့ သိယောစဉ်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး သူ့ဟာသူ ဖြည့်စွက်ဆုံးဖြတ်သွားမှာပင်။

“အစ်မ ... ဒါဖြင့်ရင် ကိုပွဲက ဖြူအစ်ကိုဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“အင်း ... ဒီလိုပဲဖြစ်မှာလို့ ထင်ရတာပေါ့ ဖြူရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီနေခြည်ကကျတော့လည်း ...”

ဖြူနုငယ်က မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ပျာပျာသလဲ ...

“ဘာတဲ့လဲဟင် ... အစ်မကို ဘာပြောလဲ”

“အောင်ပွဲကို သူ့ဗိုက်နဲ့ လွယ်မွေးခဲ့တာတဲ့၊ သူ လုံးဝမညာ ပါဘူးတဲ့”

ဖြူနုဝယ် မျက်နှာလေးက ညှိုးနွမ်းသွားရကာ ...

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် အစ်မ၊ ဘယ်သူက အမှန်ကို ပြောနေပြီ၊ ဘယ်သူက အမှားကိုပြောနေတာလဲ ဟင်၊ ကိုဝေအမေကတော့ ဖြူနု့တောင် သဘောတူတယ် ဖြစ်နေတာလေ”

“အင်း... အစ်မလည်း ခေါင်းရှုပ်ပြီ၊ ဦးနှောက်တွေခြောက်နေတာပဲ ဖြူရယ်၊ အန်တီနေခြည် ပြောတဲ့ စကားကိုလည်း ညာပြောနေတာလို့ အစ်မက မထင်ဘူး၊ အစ်မကလည်း အန်တီနေခြည်ကို အောင်ပွဲဟာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဘယ်မိဘ ရဲ့သား ဖြစ်ပါစေ အစ်မ ချစ်မှာဆိုတာ ပြောပြပါတယ် ...

တကယ်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ညာနေတယ် ဆိုရင်လည်း မကောင်းတဲ့သဘောထားနဲ့ တစင်လိမ်ညာမှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး ဖွင့်မပြောခဲ့ဘဲ သား အရင်းလို ထားခဲ့တဲ့အတွက် ခုမှ မွေးစားသားဆိုရင် သား ရဲ့စိတ်မှာ အားငယ်ပြီး အယုံအကြည် ကင်းမဲ့ချွတ်မလား သူတို့နဲ့ စိမ်းကားဝေးကွာသွားမလား ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှုမျိုး တွေနဲ့ ဖွင့်မပြောချင်ဘဲ ထားတာမျိုးပါ”

“ဖြူ နားလည်တာပေါ့ အစ်မရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြူရော ဖေဖေရောကလည်း တစ်သက်လုံးက ဘယ်နားရှိမှန်းမသိ ခဲ့ရတဲ့ အစ်ကိုရင်း သားရင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်တာပဲ၊ တွေ့တာနဲ့ ကျုံးပြီးဖက်မစ်လိုက်ချင်တာ၊ အစ်မလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိချင် ဘူးလား၊ ဖြူကတော့ သိပ်ရှိချင်တာပဲ”

“အစ်မလည်း ရှိချင်တာပေါ့”

“ခုတော့ ဖြူမှာ စပ်စာငန့်ငန့်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒီနှစ် ယောက်ထဲက တစ်ယောက်လို့လည်း သိနေတယ်၊ နှစ် ယောက်လုံးဘက်ကလည်း ငြင်းနေတယ်၊ ဒီအဖြစ်အပျက် နဲ့ ကြိုခဲ့ရတဲ့ ဆရာဝန်လင်မယားဟာ သူတို့မဟုတ်ဘူးလို့ အန်တီဂျူလီက ပြောတယ်၊ တကယ်ဖြစ်နိုင်ချေများဖို့က တော့ ကိုပွဲလို့ပဲ ဖြူ ထင်နေတာ”

အမရမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ် နှင့်သာ ဟိုတွေး ဒီတွေးတွေးနေမိသည်။ တကယ်လို့များ အန်တီ နေခြည်က ဇွတ်ငြင်းနေပါတယ် ဆိုရင်လည်း မပေါ်ပေါ်အောင် လိုက်မဖော်သင့်ပါ။

“တီ တီ တီ”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အမရက ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင် လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“အမရ နာယမှာလဲ၊ ငါလည်းလာခဲ့မလို့၊ အတော်ပါ၊
ငါလည်း မေမေခိုင်းထားတာ စာတိုက်ကြီးမှာ ခဏဝင်ပြီး
မေမေညီမဆီ ဆန်ဖရန်ကို စာအုပ်စာချို့ ဝင်ပို့နေတာ၊
ပြီးသွားပြီ၊ နင်နဲ့ ဖြူနယ်ဆီ လိုက်ခဲ့မလို့”

“မေမေ ... ခဏလေး”

အောင်ပွဲက သူ့ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်လုံးကို ဆွဲကာ ဧည့်
ခန်းထဲ ခေါ်လာတာမို့ ဒေါ်နေခြည်က လိုက်ပါလာရင်း “ဘာလဲ
သားရဲ့” လို့ မေးပေမယ့် အောင်ပွဲက ဆက်တီတွေဆီ ရောက်တဲ့
ထိ အာမမပြောဘဲ ဒေါ်နေခြည်ကို ဆက်တီတစ်ခုမှာ ထိုင်ချစေ
လိုက်ပါသည်။

“မေမေ ကျွန်တော် မေးစရာရှိတယ်”

အောင်ပွဲ မျက်နှာက ထက်သန်မှုတစ်ခုနှင့် စိုးရိမ်
တကြီး ထန်နေကာ ...

“ဖြူနယ်တို့အဖေ ဦးကျော်ဇောက ပြောတဲ့ကိစ္စကို မေမေ
သိပြီးပြီဆို”

ဒေါ်နေခြည်က အောင်ပွဲကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်
ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရိုက်လိုက်ပါသည်။ အင်းလေ ... ဒီကိစ္စကလည်း

ဒီလောက် အလွယ်တကူ ဘယ်ပြီးဆုံးသွားနိုင်ပါ့မလဲ။ ဦးကျော်ဝေ ဆိုသူကလည်း နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် စုံစမ်းရှာဖွေလာတာ။ သတင်းရနိုင်မယ့် ကွင်းဆက်တွေကို တရွေ့ရွေ့ တအိအိ စုံစမ်း ယူလာတာ။ လျှပ်တစ်ဖြက် ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ သိခဲ့ရတဲ့ အချက် အလက်တွေမဟုတ်။

တစ်နေ့တစ်လန် ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဇွဲရှိရှိစောင့်ပြီး သတင်းစုဆောင်းလာတာ။ အချက်သေးသေးလေး တစ်ချက်နဲ့တစ်ချက် နှစ်တွေချီကာ ကွာခြားပြီးမှ သူ သိခွင့်ရ တာ။

မွေးစားတဲ့ မိဘတွေပင် ကလေးကို ဒီလောက်ချစ် မက်ဖက်တွယ်ထားချင်ရင် သူက ဖခင်ရင်း၊ သွေးသားရင်း၊ အသက်ဆိုင်ဆုံးသူ၊ သူ့အဖို့ ပိုပြီးစောင့်တောင် တန့်န့်ခံစားနေရ မှာပေါ့။ ဒါ့တောင် သူက ပြန်မခေါ်ယူပါဘူး။ သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေထိုက်တဲ့ တာဝန်ကျေခွင့်ရရင် တော်ပါပြီဆိုပြီး သား အဖဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် သိချင် လက်ခံစေချင်တာမျှ သာ။ သဘောထား ပြည့်ရှာပါသည်။

သို့ပေမဲ့လည်း ကိုယ့်ဘက်မှာကျော့စော့လည်း ...။

“အဲဒါ တကယ်အမှန်လား မေမေ”

“အဲဒါ တကယ်အမှန်လား ဆိုတာကတော့ ဦးကျော်ဝေပဲ သိမှာပေါ့။ မေမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ သား။ သူပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း ကြားရတာပဲဟာ”

“မေမေ ... ကျွန်တော့်ကို ရှင်းရှင်းဖြောင့်ဖြောင့်ပါ။ ကျွန်တော်က အဲဒီ ... အဲဒီ ကလေးပဲလား။ မေမေတို့ မွေးစားထားတာ လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး သား။ သားကို မေမေ မွေးတာပါ။ မေမေ အမရကိုလည်း ပြောပြပြီးပါပြီ။ သားက မေမေသားရင်းပါ”

“အန်တီဂျူလီကလည်း ဝေလက သားရင်းဆို !”

“သူလည်း အဲလိုပဲ ပြောမှာပေါ့ သားရယ်”

အောင်ပွဲက ကြမ်းပေါ် ဒူးထောက်၍ သူ့အမေပေါင် ပေါ် လက်နှစ်ဖက် တင်ထားရာမှ နောက်ကိုဆုတ်၍ ကြမ်းပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ဖင်ချထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မေမေတို့က ဒီလိုချည်း ပြောနေတော့ အမှန်တရားက ဘာလဲ၊ ဟိုအမေကလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအမေကလည်း မဟုတ်ဘူး”

“မေမေကတော့ မဟုတ်ဘူး ခိုင်ခိုင်ခိုင်မာမာပဲ ငြင်းမှာပဲ။ ကိုယ့်သားရင်းကိုတော့ မွေးစားသားပါလို့ ဘာပြောစရာ လိုသလဲ”

“ဒါဖြင့် အန်တီဂျူလီက လိမ်နေတာ ဆိုတဲ့သဘောလား”

“သူလည်း လိမ်တယ်လို့ ဘယ်စွပ်စွဲလို့ ရမလဲ၊ အမှန်ပဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခု အန်တီဂျူလီက ဖြူနုငယ်ကိုတော့ ဦးကျော်ဝေဆိုမှာ သမီးတောင်းတော့မလို့၊ အရိပ် ခမြှက်

ပြောခဲ့ပြီ။ အဲဒါ အမှန်ပဲ။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ဝေလက အစေ့ကို ခေါ်တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ ဖြူနုငယ်ကို သူ ချစ်ခွင့်ပန် မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဝေလကလည်း ဖြူနုငယ်ကို တကယ် စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့အမေကလည်း တကယ်သဘောတူနေ တာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ သား”

“အဲဒီတော့ သူတို့ဘက်က သေချာခိုင်လုံသလို ဖြစ်နေတာ ပေါ့ မေမေရ။ ကျွန်တော်ပဲ မခိုင်လုံသလို ဖြစ်နေတာ”

“သားဟာ မေမေသားရင်းပါဆိုတဲ့ မေမေပါးစပ်က ပြော တဲ့စကားက သားအတွက် မခိုင်လုံဘူးလား”

“အခုက လူတိုင်းအတွက် ခိုင်လုံရမှာလေ မေမေ၊ ဒီတိုင်း ထားလို့ ရမလား”

“ဒီတိုင်းထားလို့ ဘာလို့ မရမှာလဲ၊ ကဲ ... ဒီနှစ်ယောက် လုံး ကျွန်မတို့ ကျွန်မတို့ရဲ့ သားအသီးသီး ဖြစ်ပါတယ်လို့ မေမေတို့က ပြောမယ်၊ သူ့ဘာလုပ်မလဲ၊ မင်းတို့ ဝေလ တို့ကို ဇွတ်အိမ်ပေါ်က လာဆွဲချသွားလို့ ရနိုင်လား၊ သူ ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲ ဆံသယရှိရှိ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ဒီကိစ္စတွေ သားခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ ခေါင်းရှုပ်နဲ့ တွေးမနေနဲ့”

“မတွေးလို့ မရဘူး မေမေ၊ ခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တထင့်ထင့် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရတယ်”

“မင်းက ဘာကို ထင်နေတာလဲ၊ မင်းလိုမျိုး ဝေလရော ဖြစ်နေလို့လား၊ ဝေလက အေးအေးဆေးဆေးသေ သူ့အမေ တစ်ခွန်းပြောရင် ယုံထားတာပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်နေခြည်အသံက စိတ်တိုသံ ပေါက်လာပါသည်။
“ဝေလ ယုံတာက သူ့ကို သူ့အမေက ဖြူနုငယ်နဲ့ ပေး စားမှာလေ၊ ဒါအခိုင်လုံဆုံး၊ အယုံကြည်ရဆုံး သက်သေ ပြချက်ပဲလေ”

“ဪ ... အဲဒီတော့ ငါကတော့ မင်းကို ဖြူနုငယ်နဲ့ ပေး စားနိုင်တယ်လို့ လိုက်ပေးစားရမှာလား၊ ဟုတ်လား”

“မဆိုင်ပါဘူး မေမေရ၊ ကျွန်တော်မှ ဖြူနုငယ်ကို မကြိုက် တာ”

“ဒါဖြင့် ငါက နင့်ကို ဘယ်လိုသက်သေပြရမှာလဲ အောင်ပွဲ ရဲ့ ... ဟင်၊ အစေတစ်ယောက်လုံးက ပြောပြတာကို နင် က ဘာကြောင့် မယုံနိုင်တာလဲ”

ဒေါ်နေခြည်သည် ဒေါသလည်းထွက် စိတ်မကောင်း လည်းဖြစ်ကာ အသံတွေတုန်ပြီး မျက်ရည်လည်လာပါသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး မေမေရဲ့၊ ကျွန်တော် မွေးစားသား ဖြစ်ရမှာ ကြောက်တယ်”

အောင်ပွဲကလည်း အမေဖြစ်သူကို ကတုန်ကယင် အော်ဟစ်ပြောရင်း သူပါ မျက်ရည်တွေ လျှံကျမိထုတ် ဖြစ်လာ သည်။ ဒေါ်နေခြည်သည် ရင်ထုမနာနှင့် ပါးပေါ် မျက်ရည်တွေ တတုတ်ထုတ် ပြုတ်ကျလာပါသည်။

“ဒီမှာ အောင်ပွဲ၊ နှင့်ဘဝတစ်သက်မှာ ငါဟာ မွေးစားသားများလားလို့ သံသယဝင်ရ အားငယ်လောက်အောင် ငါတဘာတစ်ခုများ ပြုခဲ့ဖူးသလဲ၊ ငါ့ရဲ့ပြုစုယုယမှု၊ မင်းအဖေရဲ့ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုမှာ သားအရင်း မဟုတ်လို့ပါလို့ သံသယဝင်လောက်တဲ့ ချို့ယွင်းချက်မျိုးများ ရှိခဲ့ဖူးလို့လားဟဲ့ ... ဟင် ...

သားရင်းပါလို့ ဟောဒီ မအေရင်းက ဒီလောက်ပြောနေတာကို နင်က မယုံချင်ရအောင် ငါတို့က နှင့်အပေါ်ဘာများ ပျက်ပျက်ကွက်ကွက် နှိပ်နှိပ်စက်စက် ရှိခဲ့သလဲ၊ ဘာတွေ လိုအပ်ခဲ့သလဲ၊ ခင်အေးချမ်းနဲ့ယှဉ်ရင်ရော နင်အောက်ကျနောက်ကျ ရှိခဲ့ရဲ့လား၊ ကိုယ့်အတိုင်းအတာထဲကကိုယ့်ပဲ၊ သူများဟိန်းဒီဖုန်းဆို ဟိန်းဒီဖုန်း၊ သူများကားဆို ကား၊ မင်းကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းခဲ့တာ မဟုတ်လား ... အောင်ပွဲ ... ဟင်”

“မေမေ ... မေမေ ... အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရုပ်ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော် ထည့်မတွက်ပါဘူး၊ ဒီလိုဟာတွေကို ကျွန်တော် မပူဆာရဘဲ မေမေနဲ့ ဖေဖေ အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

အောင်ပွဲ အသံက ရှက်သံပါလာပါသည်။

သူတို့အိမ်ရဲ့ ပေါ်တီကိုအောက် ညှော်ခန်းတံခါးဝ အပြင်ဘက်မှာ အမှတ်မထင် ရောက်နေတဲ့ အမရပါ မျက်ရည်တွေ

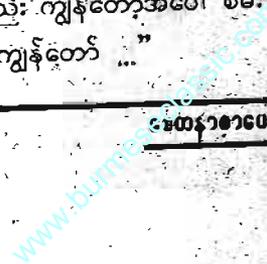
စီးကျလာရပါသည်။ အောင်ပွဲနှင့်အတူ အိမ်ပြန်လာကာ လွယ်အိတ်ချပြီးသည်နှင့် အောင်ပွဲကို စိတ်မချလို့ကို ပြန်လိုက်လာတာ။ အပြန်ငယ်နှင့် အမရထံ ရောက်လာပြီး အဖြစ်အပျက်တွေကို အသေးစိတ် အကြောင်းစုံ သိသွားပြီးတဲ့နောက် အောင်ပွဲ မျက်နှာပျက်သွားတာကို အမရ ရိပ်မိနေ၍ သူ့အမေကို ဝူးဝူးဝါးဝါးသွားလုပ်တော့မှာ စိုးရိမ်ပြီး ပြန်လိုက်လာတာ။

ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။

“ရုပ်ဝတ္ထုတွေ ပြည့်စုံတယ် ထည့်မတွက်ဘူးဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့မေတ္တာထရားတွေ သားကြီးဩရသဆိုပြီး ချစ်ခင်အားတိုးထားရတာတွေကိုတော့ နင်က မပြည့်စုံဘူးလို့ ထင်တာလား ဟင် ... အောင်ပွဲ၊ နင်က ဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပဲ တွက်ပြီး သံသယဝင်နေတာဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မေမေတို့ဘက်က ဘာမှမပျက်ကွက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာဆိုတာ မှားရင် မေမေကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကန်တော့ပါတယ်၊ အခုက ဖြူငယ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ သူ့အစ်ကို ထင်နေတာ၊ ကျွန်တော် မွေးစားသားမဖြစ်ချင်ဘူး မေမေ ဒါကြောင့်ပါ ...

ဖေဖေတို့ မေမေတို့ရဲ့ သားအရင်းပဲလည်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မွေးစားသားဆိုရင် အန်တီသဉ္ဇာတို့ အမရတို့ စိတ်မှာလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် စိမ်းသွားမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာ ကျွန်တော် ...”

“အောင်ပွဲ”

အမရက ဆိုနှင့်နှင့်လေးခေါ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲဖြေ
ဝင်သွားမိပါသည်။ အောင်ပွဲ ထိုင်နေတဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာပဲ အနားနား
တိုးထိုင်ရင်း အောင်ပွဲရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါ
သည်။

“နှင့် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ငါ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပါဘူး
ဟ၊ ငါ နင့်ကိုချစ်တာက ဒီအတိုင်းပါပဲ အောင်ပွဲရယ်”

“ကဲ ... မွေးစားသား ဖြစ်သွားတော့ရော လမ်းကောက်
အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ သူရဲ့သားသမီး ဖြစ်သွားမှာမှ မဟုတ်
တာ၊ ကိုယ့်ထက် အဆတစ်ရာ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့သား
သမီး ဖြစ်သွားမှာ၊ ဘာမှဂုဏ်ဒြပ်သိမ်ငယ်မသွားဘူး၊ သူ
တို့မှာလည်း ကံကြမ္မာက ဒီလိုဇာတ်ကြောင်း ဖန်လာလို့
သာ အဖေတစ်နေရာ ကလေးတစ်နေရာ အမေကဆုံး
ဖြစ်ရတာ၊ ဂုဏ်ငယ်စရာ အားငယ်စရာ မျက်နှာငယ်စရာ
ဘာမှမရှိဘူး၊ အဖေဖြစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို အမွန်တမြတ်
တန်ဖိုးထားပြီး နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် လိုက်ရှာဖွေစုံစမ်း
ခံရတာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဘာမှကို မရှိဘူးလို့ သဘောပေါက်
ထား”

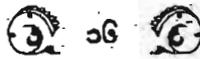
“ဟာ ... မေမေက မဟုတ်ဘူးလည်း ငြင်းသေးတယ်၊
ဖြေသိမ်နိုင်ဖို့လည်း တရားချသေးတယ်၊ ဘာကိုအတည်
ယူရမှာလဲ”

“အားလုံးကိုသာ အတည်ယူ”

“ကျွန်တော်က မွေးစားသားတို့ မဖြစ်ချင်တာ၊ ဘယ်သူဌေး
ကြီးရဲ့သားမှလဲ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့သားပဲ
ဖြစ်ချင်တာ၊ မဖြစ်ရမှာကို ဝမ်းနည်းတာ”

“လှုပ်ကြည့်တော့ ဂျစ်ကန်ကန် မှန်တော့တော့ အသည်းက
နသလား မမေးနဲ့၊ မင်းမဖြစ်ချင်တာ လုံးဝဖြစ်မနေဘူး
သား၊ ယုံလို့ပြောရင် တစ်ခွန်းပဲ ယုံလိုက်၊ ဒါပဲ”

အဲဒီနေ့ကတော့ အမရရဲ့မွေးနေ့။ ရုံးပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေ၊ ပြဿနာတွေ ဆုံးခန်းတိုင်သွားမယ့်နေ့ရယ်လို့ နံနက် စော အိပ်ရာထချိန်က မသိနိုင်ခဲ့။ မေမေ ကိုယ်တိုင်ချက်သော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို အနီးနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကို ခိုင်ခိုင် နှင်းအတူ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီးပြီ။ အမရရဲ့ မွေးနေ့တိုင်း မေမေက တစ်ခုခု ချက်ပေးကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကိုပါ မိတ်ဆွေ အိမ်တချို့ ပို့လှေရုံခဲ့စဉ်။ ဒီနှစ်တော့ ပြုနုငယ်ကိုပါ အိမ်လာစား ပို့ မိတ်ခေါ်ထားသည်။

“မေမေ အောင်ပွဲတို့၊ ဝေလတို့ အိမ်တွေ ပို့လိုက်တော့ မယ်”
 “အေး ... သမီးလေး ... ရော့။ နှစ်ချိုင့် ပြင်ထားတာ၊ ခိုင်ခိုင်နဲ့သွား”

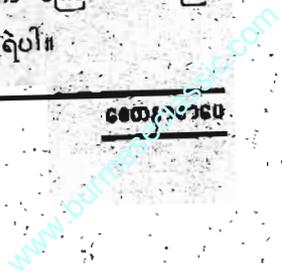
ခိုင်ခိုင် တစ်ချိုင့်၊ အမရ တစ်ချိုင့် ဆွဲကာ အောင်ပွဲ တို့အိမ်ဘက် ထွက်လာပါသည်။ အောင်ပွဲတို့ခြံတွေနား ရောက် ဖြစ် ...

“ခိုင်ခိုင် ... နင်က အန်တီဂျူလီတို့အိမ်ဘက် ဝင်ပို့လိုက်၊ ငါက အန်တီနေခြည်တို့အိမ်ဘက် ဝင်ပို့မယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ချိုင့်လှယ်ပြီးရင် ဒီဘက်ကူးလာခဲ့နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့”

စေ့ထားတဲ့ အောင်ပွဲတို့ရဲ့ ခြံတံခါးကို အသာအယာ တွန်းဝင်လာခဲ့တဲ့ အမရက အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပိတ်ထားတာကို ကြည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် မသွားတော့ပါ။ နောက်ဖေးမီးဖိုဘက် အပေါက်က ဝင်နိုင်ဖို့ တိုက်နဲဘေးမှ ပတ်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မင်း အဲဒါ မြစ်စိ လုပ်မနေနဲ့လေ”

ထမင်းစားခန်းပြတင်းပေါက်နား ရောက်လှရောက် ခင်တွင် ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်လှဲထွက်လာတဲ့ အန်ကယ်ဦးမျိုး သိမ်းရဲ့ အသံကျယ်ကျယ် အောင်အောင်ကြီးကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အတွက် လန့်ပြီး အမရ ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားပါသည်။ သူတို့ ကလေးထစ်တွေနှင့် အရောမဝင်လှတဲ့ အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းကို တော့ ဦးဦးစိုးသိမ်းလို မရင်းနီးပဲ အခရက ကြောက်ပါသည်။ သူရှိတဲ့ စကားပိုင်းနားဆို နေတောင်မနေရဲပါ။

“ဒီကိစ္စက တခုနွဲ့နွဲ့နဲ့ ဖြစ်နေကြတာဆို၊ ဂျူလီပြောမှ
ငါ မနေ့တစ်နေ့ကမှ သိတာ၊ က ... မင်း ငါ့ကိုပြောစမ်း
ယိုကောင်မလေးအဖေ ပြောနေတဲ့ ဓာတ်လမ်းက အမှန်
ဟုတ်မဟုတ်”

“ကိုကို ... ကျွန်တော် သိပ်မပြောချင်ဘူး”

“မပြောချင်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ အခု အိမ်မှာ အောင်ပွဲလည်း
မရှိဘူးမို့လား၊ ဓာတ်ဆီသွားထည့်တယ်ဆို၊ အငယ်မရော”

“အပေါ်မှာ ကျူရှင်ဆရာမနဲ့”

“အေး ... ကလေးတွေ မရှိတာ အတော်ပဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ပြောစမ်း စိုးသိမ်းရာ၊ အခုဖြစ်နေတဲ့ မင်းပုံစံကိုကြည့်
ရင် ဒီဇာတ်လမ်းဟောင်းက အခြေအမြစ် မရှိတာတော့
မဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ၊ ငါလည်း ဘာမှ
မသိရပါလား”

“ဒါတော့ ကိုကိုကို ပြောဖို့လည်း မလိုအပ်လို့ပါ”

“ဘာလို့ မလိုအပ်တာလဲ၊ က ... တွေမနေနဲ့ အတည့်ပြောစမ်း
အောင်ပွဲက မင်းတို့ မွေးစားထားတာလား”

အမရက တိုက်နံရံကို ကပ်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်
ဘက် ခေါင်းလေးစောင်းပြီး ရျောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲ
မှာ အန်တီနေခြည်လည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး ထိုင်နေပါလား။ လက်
ပိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသည်။ ဦးဦးတို့ အန်တီတို့ဟာ အန်ကယ်
ဦးမျိုးသိမ်းကို ကြောက်ရွံ့လေးစားကြပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရ၊ အောင်ပွဲက နေခြည်ကိုယ်တိုင်
မွေးတာပါဗျ၊ လမစေ့သေးဘဲ ခုနစ်လတောင် ကောင်း
ကောင်းမပြည့်ချင် ပြည့်ချင်မှာ မွေးချလိုက်လို့ ပုလူမွေး
ပလူတောင်လေးကို မနည်း အသက်လူ ကျန်းမာအောင်
ကုထားခဲ့ရတာ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်က ဘယ်လိုလဲ၊
ထောက်ကြံ့မှာဆင်းတဲ့ ဆရာဝန်လင်မယား ဆိုတာ မင်း
တို့လင်မယားပဲ၊ မငြင်းနဲ့၊ ငါတို့လင်မယားလည်း တစ်ခါ
တစ်ရံ ဒီခြံကို သွားတာပဲလို့ ရောမချနဲ့၊ သူတို့အခုပြောတဲ့
အချိန်ပိုင်းကဆိုရင် ဝေလ မွေးပြီးကာစပဲ ရှိသေးတယ်၊
လသားပဲရှိမယ်၊ ငါက ဝေလ မမွေးခင် သုံးလေးလကတည်း
က အင်္ဂလန်ထွက်သွားပြီလေ ...

ဝေလ နှစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခွဲမှ ငါ ပြန်ရောက်တာ
လေ၊ အဲဒီဆရာဝန်လင်မယားဟာ ဘယ်နှည်းနဲ့မှ ငါတို့
လင်မယား မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့လင်မယားပဲ၊ ဒီတော့
အဲဒီတုန်းက အဲဒီအမျိုးသမီး မွေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကလေး
တ အောင်ပွဲပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အောင်ပွဲက နေခြည် မွေးတာပါဆို ကိုကိုကလည်း၊
ကျွန်တော်သားမာဗျ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက နေခြည်မိုက်က
ငါးလ မပြည့်စာပြည့် ရှိနေပြီး၊ သားဦးမို့ ဖိုက်တောင်သေ
ချာမထွက်သေးတာ၊ နောက်နှစ်လလောက်ရှိတော့ အောင်ပွဲ
ကို မွေးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီတုန်းကမွေးတဲ့ ကလေးကကော၊ သေသွားလား”

“.....”

“ဟေ့ကောင် ... ငါမေးနေတယ်လေ၊ ငါ့ကိုပြောပြတာ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲကွာ”

အမရသည် ခြံဝက ဝင်လာတဲ့ ခိုင်ခိုင်ကို လက်ယပ်ခေါ်ကာ လက်ညှိုးလေး နှုတ်ခမ်းမှာကပ်၍ တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြလိုက်ပါသည်။ ခိုင်ခိုင်က အမရ အနား လာကပ်ရပ်ပြီး အမရလိုပဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ အဲဒီကလေး၊ ပြောလေကွာ”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲ ထိန်းသိန်းစောင့်ရှောက်ထားတာပါ။ ကလေးအမေလည်း ဆုံးသွား၊ အဆက်အစပ်ကလည်း စုံစမ်းမရတော့ ကုသိုလ်လည်းရပါတယ်၊ ကိုယ်ပဲ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်တာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်လကျော်လောက်တော့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားတယ်၊ အဲဒီကတည်းကတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ထောင်းတာပါပဲ၊ နေခြည်ကလည်း ကလေးလေးကို ချစ်နေတာနဲ့၊ နောက်မှ အောင်ပွဲကို လမစေ့ပဲ မွေးတာ၊ ဖွားတာ၊ အောင်ပွဲက အရမ်းချူချာပြီး သူ့ကို ရှင်သန်အောင် မနည်းဂရုစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာတွေနဲ့ မနိုင်မနင်း ဖြစ်လာတယ်”

“နောက်တော့ရော”

“နောက်တော့ အဲဒီမိတ်ဆွေကလည်း ဇွတ်ပဲ မွေးစားပါရစေဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပေးလိုက်တယ် ကိုကို၊ သူ့မိန်းမကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက အမျိုးသမီးရောဂါဖြစ်ပြီး ကလေးမရနိုင်တာမို့လို့”

“ဪ ... ဒါဖြင့်လည်းကွာ၊ ဟိုကောင်မလေးတို့ သားအဖကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်ပြောပြပြီး အဲဒီမိတ်ဆွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ကျန်တာ သူတို့ချင်းရှင်းပေါ့၊ မင်းအနေနဲ့ ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ရှင်သွေးကို တခြားတစ်ယောက်ကို လက်လွှဲပေးအပ်ပြီး ဟိုကသိလို့ စုံစမ်းဆက်သွယ်လာတဲ့အခါမှာ ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်ထားလို့ မရဘူးလေ စိုးသိမ်း၊ ဟိုဘက်ကများ တရားတွေ ဘာတွေ စွဲလာရင် ခက်ဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး”

ဦးမျိုးသိမ်း အသံက ခဏတိတ်သွားပြီးမှ ...

“ငယ်ငယ်ကတည်းက အမျိုးသမီးရောဂါနဲ့ ကလေးမရနိုင်တော့တဲ့သူ ဆိုတာက သဗ္ဗာများလား၊ မင်းသူငယ်ချင်း ထူးအောင်မိန်းမ သဗ္ဗာက ငါတို့ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ အချိန်လောက်မှာ သူတို့ရည်းစားတွေ ဘဝမှာပဲ အမျိုးသမီးရောဂါနဲ့ အသည်းအသန် ကုခဲ့ရတာ မှတ်မိနေတယ်”

“.....”

“ဟင် ... ဟောကောင်၊ ဒါဖြင့် အဲဒီကလေးက အမရလား”

“ဝမ်း ...”

အမရ လက်ထဲက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချိုင့်က လက် မှလွတ်ကာ သမံတလင်းပေါ် ဝမ်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားရတော့သည်။

“ဟယ် ... ချစ်တုံးလေး”

ခိုင်ခိုင်က အလန့်တကြား ယောင်ယမ်းအော်လိုက် ပါသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲက ခုံသံများ လူသံများ။ ချိုင့်ကို ကုန်းကောက်တည့်မတ်နေတဲ့ ခိုင်ခိုင်ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ အမရက အိမ်ဘက်တစ်ရှိန်ထိုး ပြန်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

“ဟယ် ... အချစ်တုံးလေး ... သမီးရေ ဟယ် ... ချစ်တုံး လေး ကြားသွားပြီ အစ်ကိုရဲ့”

နောက်ဘက်က အန်တီနေခြည့် အသံက စိုးရိမ် တကြီး ကပ်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်ကာ ဝမ်း နည်းလို့က်ဖိုပြီး အပြေးပြန်လာတဲ့ အမရသည် ကွန်ဒိုအောက် အအုံကြီးရဲ့ Basement က ကားပါကင်ထဲ ရောက်လာလျှင် ဖေဖေကားကို အပြင်ဘက်ရေဆေး၊ အတွင်းဘက် သုတ်နေတဲ့ ဦးချစ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည်။

ဒီကွန်ဒိုက ကားတွေကို ရက်ခြားလာပြီး ရေဆေး သုတ်ပေး လုပ်တတ်တဲ့ ဦးချစ်ဟာ မနက်ဆို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း

က သော့တွေလိုက်ယူ၊ အောက်မှာ တစ်ကားပြီးတစ်ကား ဆေး တန်ဆေး သုတ်တန်သုတ်၊ လပေးနှင့် ငှားထားသူပင်။ ဖေဖေ ကားကို လက်စသတ်လိုက်ပုံနှင့် တံခါးတွေပိတ် သော့ခတ်နေတဲ့ ဦးချစ်ထံ အမရက ပြေးသွားလိုက်ကာ ...

“ဦးချစ် သမီးကိုသော့ပေး”

“ဟေ ... ငြော် ... ရော့ ... ရော့ သမီးပဲ ယူသွားတော့”

နောက်တစ်ကားဆီ သွားနေတဲ့ ဦးချစ်က ဖေဖေ ကားပေါ်တက် စက်နိုးပြီး မောင်းထွတ်လိုက်တဲ့ အရေကို အံ့အား တသင့် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကားကို ကမူးရှူးထိုးလာ မောင်းထွက်လာသည်။ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုယ့်တာကိုယ် မသိ။ ရင်ထဲနှင့်ကား ဝမ်းပန်းတနည်း ဖိုလိုက်နေတာပဲ သိပါသည်။

တကယ်တမ်း ကားမောင်းမကျွမ်းသေးတဲ့ အမရ သည် သူမောင်းနေကျဖြစ်တဲ့ လမ်းတစ်ချိုးတည်းကိုပဲ မောင်းရ တာ။ ခါတိုင်း အောင်ပွဲနှင့် ကားမောင်းသင်သလိုပင် ကျိုက်ပိုင်း ဘုရားလမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်ဆင်းလာ၍ မင်းဓမ္မလမ်းမီးပွိုင့် မှာ ဘယ်ဘက်ချိုးလိုက်သည်။ မင်းဓမ္မလမ်းအတိုင်း မောင်းလာ ရင်း ပါရမီလမ်းရောက်တော့ ဘယ်ဘက်ချိုး၊ အိမ်အိုင်စိတ်ဝင်း ဂိတ်က မောင်းဝင်လာ။

ဒီလမ်းကြောင်းသည်သာ အမရ မောင်းဖူးတဲ့လမ်း။ အဲဒီလမ်းကြီးပေါ်မှာသာ ကားကို ဘေးထိုးရပ်လိုက်ကာ စတီ

ယာရင်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ချပြီး ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။ မျက်ရည် တော့မကျမိပါ။ အံ့ဩတုန်လှုပ်ပြီး ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်သွားတာပါ။ ကိုယ့်ဘဝကြီးဟာ ဘဝအစမှာ ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလား။ ကံကောင်းလွန်းအားကြီးလို့ပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့မွေးစားချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံခဲ့ရတာ။

ဟိုတစ်နေ့က အန်တီနေ့ခြည် ပြောတဲ့စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ အောင်ပွဲကို ပြောသလိုနဲ့ ဘေးမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ကို ပြောနေခဲ့တာကိုး။

“..... လမ်းဘေးက အခြေအမြစ်မရှိတဲ့သူရဲ့ သားသမီး ဖြစ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ထက် အဆတစ်ရာ ချမ်းသာတဲ့ သူ့ဌေးကြီးရဲ့သားသမီး ဖြစ်သွားမှာ၊ ဘာမှ ဂုဏ်ဒြပ်သိမ်ငယ်မသွားဘူး၊ သူတို့မှာလည်း ကံကြမ္မာက ဒီလိုဇာတ်ကြောင်း ဖန်လာလို့သာ အဖေတစ်နေရာ၊ ကလေး တစ်နေရာ၊ အမေကဆုံး ဖြစ်ရတာ၊ ဂုဏ်ငယ်စရာ အား ငယ်စရာ မျက်နှာငယ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အဖေဖြစ်တဲ့သူ က ကိုယ့်ကို အမွန်တမြတ် တန်ဖိုးထားပြီး နှစ်ပေါင်းနှစ် ဆယ်ကျော် လိုက်ရှာဖွေ စုံစမ်းခဲ့ရတာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဘာမှကို မရှိဘူးလို့ သဘောပေါက်ထား”

ဒီစကားတွေဟာ အန်တီနေ့ခြည် အမေကိုးရည်ရွယ် ပြောတာပေါ့။ မေမေခမျာ ခုတလော မျက်နှာကို ပျက်နေကာ

မရွှင်မပျနှင့် နေထိုင်လို့ပင် မကောင်းချင်။ အမေရမှာ မွေးစား သမီးရယ်လို့ ပေါ်လွင်သွားတာမျိုး မေမေ မဖြစ်စေချင်ရှာဘူးပေါ့။ ပေါ်သွားမှာ ဝန်ခံရမှာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့် နေရှာတာ။ စိမ်းသွား မလား၊ ဝေးကွာသွားမလားတွေ မေမေ တွေးပူနေမှာပေါ့။

ခုချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေအပေါ် စိမ်းကား အေးစက်သွားတဲ့ ခံစားချက် လုံးဝမဖြစ်ဘဲ တုန်လှုပ်နွေးဖိုစွာ ပိုပြီးတောင် ချစ်လာမိသလိုပင်။ ပိုင်ရှင်မဲ့ ကလေးလေးကို မိဘမဲ့ ကျောင်း ပို့လိုက်ကြရင်တောင် ခုချိန်မှာ ကိုယ် ဘာဖြစ်နေမည် မှန်းဆမရပါ။

အန်တီနှင့် ဦးဦးရော ဖေဖေနှင့် မေမေရောဟာ ကျေးဇူးကြီးမားလွန်းကြသူတွေပါ။

မွေးကတည်းက ချစ်ကြလွန်းအားကြီးလို့ မေမေရော အန်တီနေ့ခြည်ပါ သူ့ကို “ချစ်တုံးလေး” “အချစ်တုံးလေး” လို့ နှုတ်ဖျားမချ တဖဖွ ခေါ်ခဲ့တဲ့အထိပဲ မဟုတ်လား။ ဟိုနေ့က အန်တီနေ့ခြည် အောင်ပွဲကို မချီတင်ကဲ ပြောနေသလိုပဲ ...

“နင့်ဘဝတစ်သက်မှာ ငါဟာ မွေးစားသားများလားလို့ သံသယဝင်ရ အားငယ်ရလောက်အောင် ငါ့ရဲ့မြူမယုယုမှ မင်းအဖေရဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုမှာ သံသယဝင် လောက်တဲ့ ချို့ယွင်းချက်မျိုးများ ရှိခဲ့ဖူးလို့လားဟင်”

ဆိုတာ။

ဘယ်လိုပြန်တွေးလို့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မွေးစားသမီးလို့ ထင်မိစေလောက်သော အပြုအမူမျိုး ပေးပေးနှင့် မေမေမှာ ဓရှိခဲ့တာပါ။ အခုနောက်ဆုံး အချိန်စက္ကန့်ပိုင်းအထိ ဒီအဖြစ်မှန် မျိုးကို နည်းနည်းတောင် မတွေးမိခဲ့ဖူးတာ ကြည့်ပါလား။ ဒါကြောင့် လည်း ဒီလောက်ထိ တုန်လှုပ်အံ့အားသင့်ရတာပါ။ ခုလောက်ဆို မေမေတို့ အန်တီနေခြည်တို့ ပူပန်ကြလှရောမည်။ အမရက ကားစက်ကို ပြန်နှိုးလိုက်ပါသည်။

“ထိ တိ တိ”

“အမရ”

ကားဟွန်းသံများ။ အော်ဟစ်သံများ။ အမရက နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာဝယ် ရှေးဆင့် နောက်ဆင့် ဘေးကပ်ထိုးရပ်သော ကားသုံးစီးနှင့် အောင်ပွဲ၊ ဖြူနုငယ်၊ ဝေလတို့ကို တွေ့ရပါသည်။ အောင်ပွဲက ကားရပ်ခင်းကာ ရှေးဆုံးမှ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလာသည်။

“အမရ ... စိတ်ပူလိုက်တာဟာ၊ နှင် မောင်းတတ်တာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိသေးလို့ ဒီကို အရင်လိုက်လာရှာကြည့်တာ၊ ငါလည်း ဆီထည့်ကပြန်ရောက်၊ ဖြူနုငယ်ကလည်း နှင် အိမ်ရောက်လာ၊ ဒါနဲ့ ဝေလပါ ကားသုံးစီး လမ်းသုံးလမ်း ခွဲရှာဖို့ ထွက်လာကြတာ၊ ဒီကိုတော့ အရင်ဆုံး ထူတူဝင် ကြည့်ကြတာ”

အောင်ပွဲက ကားထဲခါးဆွဲဖွင့်ကာ မလက်ဖောင်းမှာ ခူးထောက်ထိုင်ပြီး ကားထဲက အမရရဲ့ပါးနစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ကိုင်ကာ သူ့ဘက်လှည့်သည်။

“အမရ ... နှင်ကို ငါ သိပ်ချစ်တာနော်၊ နှင်ကို အားလုံး ချစ်ကြတာပဲဟာ၊ ခုဆို ဖြူနုငယ်လည်း နှင်ကိုချစ်တယ်၊ နှင်အမေနဲ့ ငါ့အမေကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့၊ သူတို့ဒီ လောက်တောင် အကြင်နာမို့ပြီး ချစ်ခဲ့ကြလို့ အချစ်တုံးလေး၊ အချစ်တုံးလေး ဖြစ်နေတာ ခုမှသိရတော့တယ်၊ အခု အိမ်မှာ ငါ့အမေရော အန်တီသမ္ဘာရော အရမ်းငိုပြီး ကျန်ခဲ့ကြပြီဟာ၊ သိပ်စိတ်ပူနေကြပြီ”

“အစ်မ ... အစ်မ”

ဖြူနုငယ်က အပြေးရောက်လာကာ မျက်ရည်လည်လည် မရဲတရဲနှင့် အောင်ပွဲ နောက်နား ရပ်နေပါသည်။ ဝေလပါ နောက်ကလာရပ်ရင်း ...

“အမရ ... ခုမှ ကောင်းသွားတာဟာ၊ ငါ့တို့က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၊ နှင်တို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ”

“အို ... ကိုဇောကလည်းနော်”

အမရက ပြုံးဆိုက်ပါသည်။

“ညီမလေး ဖြူနု ကိုယ့်ကို မရမက လိုက်စုစမ်း ရှာဖွေနေတဲ့ အဖေနဲ့ ညီမလေးမျိုး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရထားတာ အရမ်း”

ဝမ်းသာမိတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကိုလည်း ပိုချစ်ပြီး ပို
ကျေးဇူးတင်လာတယ်။ သမီးရင်းလို ဝိုင်းချစ်ပေးခဲ့တဲ့
ဦးဦးနဲ့ အန်တီနေခြည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ် ...

ငါ တုန်လှုပ်သွားလို့ ခဏလေး တစ်ယောက်တည်း
သေချာစဉ်းစားချင်လို့ ထွက်လာတာပါ။ ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါ
ဘူး။ ငါ ငိုတောင်မငိုဘူး တွေ့လား။ ဖြူနဲ့ အောင်ပွဲသာ
ငိုမလို့ ဖြစ်နေတာ”

“နင် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ် မှတ်လို့ပေးဟ”

“ဟင့်အင်း ... ငါ စိတ်မထိခိုက်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ဘဝကို ငါ
အရမ်းကျေနပ်ပါတယ်၊ ပြန်ကြစို့၊ ငါတို့အိမ်ကိုပဲ အားလုံး
လိုက်ခဲ့နော်၊ တူတူမှန်စားမယ်”

မကြာခင်မှာတော့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လေးစင်း
တန်းစီနေတဲ့ ကားထုန်းက ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံဘက် ဦးစာညီမောင်
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လမ်းပို

www.burmeseclassic.com